HAZEL FISHER

Un zâmbet dulce-amar

Traducerea și adaptarea în limba română de
IOANA PATRICHI

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Anna Curtis, în primul an la cursurile pentru asistente medicale ale Școlii Sanitare, ezită puțin în fața ușii camerei de gardă. Prin ușa întredeschisă, auzi râsul unei femei, apoi numele "Ricky". Bătu ușor, cu mâna tremurândă, apoi intră. Probabil că se asculta bârfa asistentei din tura de noapte, dar, în definitiv, n-avea nici un motiv să fie atât de timorată, indiferent cine era înăuntru.

Cum intră, două perechi de ochi își îndreptară privirile curioase spre ea, făcând-o să-și dorească, nu pentru prima oară, să nu fi fost atât de înaltă, cu părul acela ca o cascadă de bucle roșcat-arămii, ochii verzi și tenul alb delicat.

– Bună! o întâmpină asistenta-șefă, făcându-i semn să se așeze pe un scaun. Tu trebuie să fii cea din anul întâi, nu-i așa? Te-am văzut săptămâna trecută.

– Da, doamnă, răspunse Anna încet, așezându-se într-un colț și încercând să treacă neobservată.

Știa, din trista ei experiență, că felul cum arăta îi atrăgea invidia celor din jur, până când aceștia își dădeau seama că era o persoană liniștită și modestă și că puțin o interesa cât era de frumoasă. Așadar, învățase că era mai bine să încerce să pară cât mai șterasă. Oricum, asistentelor în situația ei – eleve în primul an de pratică – nu li se dădea nici o importanță la spitalul St. Aidan's, un așezământ nou, de mărime medie, aflat la mică distanță de mers pe jos de casa ei.

– Asistentă-elevă A. Curtis, spuse sora-șefă Powell privind ecusonul Annei. Vom fi în total patru; trebuie să mai sosească Pauline Wilson, elevă în anul al treilea și doamna Barratt, o infirmieră cu multă experiență.

Cum mai era ceva timp până la ora șapte și jumătate, Anna rugă să i se dea lista pacienților, lăsându-le pe celelalte două să-și continue conversația. Știa că-i va fi greu în primele zile să asocieze numele cu figurile și bolile pacienților. Era vorba despre un salon pentru bărbați, cu douăzeci și opt de paturi și o rezervă de patru paturi.

Cel mai grav caz era al unui pacient cu afecțiune cardiacă, dar mai erau și doi diabetici și unul cu hepatită cu un carcinom neoperabil.

După această scurtă trecere în revistă, se trezi ascultând, fără să-și dea seama, conversația celor două colege.

La început mi s-a părut că are ochii albastru-închis, dar, de fapt, sunt albaștri-cenușii, spuse asistenta care lucrase în tura de noapte.

– Dar chiar sunt, confirmă asistenta-șefă. Are o privire tristă, melancolică, dar fermecătoare ca a unui cocher, și asta mai ales când i se spune că nu poate obține ceva ce-și dorește ... Uite, de exemplu, când asistenta i-a spus că nu o poate lăsa pe infirmieră să-l ajute la nu știu ce treabă. Părea jignit, iar ochii lui, umezi și înduioșători, semănau cu ai cățelului meu când uit că e ora să-l scot la plimbare.

Pesemne că acest individ, descris ca fiind atât de fascinant, era medicul de salon, se gândi Anna.

Se auziră voci și zgomote de pași și schimbul de dimineață se întregi imediat cu celelalte două componente: Pauline Wilson, pe care Anna o cunoștea din vedere, o brunetă plăcută de aceeași vârstă cu ea, adică douăzeci și unu de ani și doamna Barratt, o femeie cu multă experiență, de aproximativ patruzeci și cinci de ani.

– Cam asta este tot, spuse în încheiere asistenta din schimbul de noapte, după citirea raportului. Singura problemă gravă e domnul Graham. Va veni doctorul Smith să-l viziteze mai târziu. Sau, poate omul din Jersey, adăugă ea spre amuzamentul general.

– S-ar putea să vină. Ricky din Jersey, având în vedere că doctorul Tester e bolnav, confirmă asistenta-șefă,

întorcându-se spre Anna ca să-i explice: Ricky din Jersey este doctorul Alexandre, medicul specialist. Doctorul Tester, consultantul lui, e bolnav și-l înlocuiește doctorul Smith, dar doctorul Alexandre face cea mai mare parte a muncii.

– Și de ce-i spuneți așa? Parc-ați vorbi despre o varietate de cartofi.

– Pentru că este din Jersey, presupun, răspunse asistenta-șefă, vădit nemulțumită de râsul provocat de remarca Annei.

Cu aceasta, intrară în salon – aripa Park și află imediat de la doamna Barratt, acea mină de informații, că acolo, munca era totuși mai ușoară decât la salonul destinat femeilor – aripa Coppice.

Cum intră, câteva observații admirative din parte pacienților o făcură pe Anna să-și dorească să intre în pământ de rușine.

– Ieși mai mult în evidență fiindcă ești roșcată, comentă infirmiera. Nu-ți face griji, însă; sunt foarte cumsecade. Vei vedea, ai să te simți ca-ntr-o familie, iar atmosfera este foarte relaxată.

Deocamdată, Anna își concentră atenția asupra familiarizării cu locul respectiv, cu numele pacienților, cu atribuțiile ce-i reveneau.

Servirea micului dejun se dovedi a fi o sarcină neașteptat de grea, în condițiile în care asistenta-șefă nu făcea decât un

gest vag spre pacienți, iar Anna trebuia să aibă grijă să nu cumva să încurce farfuriile, dând mâncarea destinată unuia dintre ei, altuia.

Doi dintre pacienți aveau nevoie de ajutor pentru a mânca și Anna îl preluă pe unul din ei, domnul Cumming – un bărbat scund și robust, cu mustață și un zâmbet optimist, deși tocmai suferise un accident de muncă în urma căruia orbise.

– Aha, o voce nouă, se arătă acesta interesat, după ce Anna se prezentă și-l informă în ce consta micul dejun. Cum arăți, scumpo?

Ești o roșcată superbă, sau o blondă frumoasă?

– Nici, nici. Am încărcat furculița, domnule Cumming; o puteți duce spre gură.

Ținea să facă el însuși gestul acesta.

– Doar nu ești cheală! spuse el râzând, după ce mestecă peștele îndelung, procupat.

– Încet, domnule Cumming, nu vă agitați. Sunt roșcată – roșcată-închis.

Tonul ei, deși blând, sugera abandonarea subiectului, tot așa cum sugera și privirea pătrunzătoare a asistentei-șefe, îndreptate semnificativ spre ea, dar pacientul insista să afle ce culoare au ochii ei și, răspunse, dându-și seama cât de mult trebuie să însemne astfel de detalii pentru un om aflat la mijlocul vieții, care era brusc nevoit să se resemneze cu situația de a nu mai vedea.

Cel mai bun mic dejun pe care l-am avut de mulți ani, soră dragă, îi mulțumi el, în timp ce ea strângea farfuriile și, ca pentru a se asigura că mai e acolo, lângă el, își întinse mâna mare, aspră de muncă, spre ea.

Înainte ca Anna să poată reacționa în vreun fel, inevitabilul se produse: tava cu farfurii căzu cu un zgomot asurzitor.

Pentru o clipă, Anna își acoperi fața cu mâinile, îngrozită, apoi se grăbi să-l liniștească pe domnul Cumming, care nu mai contenea cu scuzele. Și, cum imediat în spatele ei auzi zgomotul unor pantofi cu talpă de crep, se făcu stacojie, anticipând reproșurile asistentei-șefe.

Întorcându-se repede, se ciocni de posesorul pantofilor cu talpă de crep – nu asistenta-șefă, ci un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat în alb, cu o expresie furioasă și ochi mari albaștri-cenușii.

Acesta ignoră scuzele ei și se adresă pacientului.

– Sunt doctorul Alexandre, domnule Cumming. Welfare v-a găsit un loc lângă Southampton, nu departe de fiul dumneavoastră, vă convine?

Vocea lui blândă o făcu pe Anna să-și mai revină din spaimă; curăță repede cioburile și dispăru cu ele, observând în trecere pantofii mari din piele de căprioară ai doctorului.

– Cum ai putut fi atât de neatentă? o admonestă asistenta-șefă după ce o chemă la biroul ei. Știi bine că mulți pacienți au probleme cu inima și au nevoie de liniște.

Faptul că ești în anul întâi nu scuză neglijența.

– Nu, doamnă. Îmi pare foarte rău.

Era cât se poate de adevărat, deși nu fusese vina ei. Zgomotul acela deranjase nu numai bolnavii din salon, dar și pe doctorul Alexandre, cel cu privirea melancolică de cocher, deși Anna nu avusese timp să-și dea seama dacă era sau nu așa.

Mai târziu, asistenta-șefă se oferi să parcurgă împreună cu ea lista pacienților, dându-i informațiile necesare.

– Secția Park este un salon cu douăzeci și opt de paturi și o rezervă, începu ea. Momentan, însă, rezerva e folosită de secția pentru femei, care este supraaglomerată. Doctorul Smith, consultantul care-l înlocuiește pe Paul Tester, este un om foarte diferit. Câțiva pacienți sunt ai doctorului Carter, care vine să-i viziteze miercurea. Domnul Cumming ți-a spus ceva despre boala lui? Este adevărat, e orb, dar nu pentru asta a fost adus la noi.

– Nu mi-a spus, dar citisem înainte în fișa lui: a avut hipertensiune, dar acum e aproape vindecat.

– N-aș spune vindecat, ci doar că se simte mult mai bine! Sigur, dacă e precaut, totul va fi bine și Rick, adică doctorul Alexandre, i-a facilitat internarea într-un azil. Acasă nu are cine să-l îngrijească.

– Pare un om atât de bun. Cât și-a mai cerut scuze pentru incidentul cu farfuriile ...

– Incident?! Adică a fost vina lui?

– S-a întâmplat, bietul de el. Sper să nu i se ceară să plătească farfuriile sparte.

– De ce n-ai spus? Nu te-aș mai fi certat. Nu lua niciodată asupra ta o vină. Și-așa, elevele din primul an sunt mereu certate pentru câte ceva ... Apoi, este domnul Graham; în această dimineață nu s-a simțit deloc bine. Personal, cred că e vorba de autosugestie. Până acum ai vreo nelămurire?

– Nu; din câte îmi dau seama, cei mai mulți pacienți sunt cardiaci, doar trei au alte afecțiuni.

– Bolile cardio-vasculare acoperă un spectru larg. În general, avem în cea mai mare parte cazuri de atacuri coronariene. Ei, sper să se obișnuiești și să muncești cu plăcere aici. Presupun că locuiești în cadrul spitalului.

– Nu; sunt din localitate.

– Și eu. Acum am apartamentul meu, dar părinții locuiesc pe Strada Green. Unde locuiești?

Anna ezită puțin, dar știa că nu are de ales.

– Ceva mai aproape decât dumneavoastră. În zona Brightling Hill.

– Adevărat?! întrebă asistenta-șefă, cu ochii mari de mirare. Acolo sunt case mari ... să nu-mi spui că ești proprietara unuia din acele conace.

– Nu chiar ...

– Înseamnă că ai un apartament, răsuflă ea ușurată.

Dacă mă gândesc bine, așa e, unele din ele sunt împărțite mai multor chiriași. Tocmai voiam să spun că, dacă ai avea o astfel de casă, n-ar mai trebui să muncești.

Anna zâmbi trist. "Chiar am toată casa și n-am nevoie să muncesc!" ar fi vrut să strige. "Vin la serviciu ca să scap câteva ore de-acasă."

Dac-ar ști asistenta-șefă! Să stai închisă într-o casă veche, împreună cu o mamă suferindă și câteva femei de vârstă mijlocie ... Nu se plângea că avea grijă de mama ei, mai ales că meseria pe care și-o alesese o ajuta foarte mult. Probabil acesta fusese motivul pentru care nici mama ei nu protestase, aflându-i intenția de a urma acest curs.

Restul dimineții trecu repede, fără vreun alt incident sau vreo gafă îngrozitoare, ceea ce-i redase Annei încrederea în ea însăși. Celor din jur li s-ar fi putut părea ciudat că era atât de timidă și nesigură pe ea, dar acesta era rezultatul educației primite de la o mamă autoritară și severă care o ținuse sub control strict cu mult înainte de-a avea acel atac coronarian care o transformase aproape într-o invalidă.

– Bună, Anna!

Cum ți se pare aici?

Era Bryan Harris, unul din cei doi băieți din clasa ei, care se așezase lângă ea la rând la cantină.

– Interesant; cred că-mi va plăcea. Deocamdată, e foarte greu să ții minte atâtea nume.

Băiatul încuviință din cap, apoi făcu semn cu mâna unei alte colege, o blondă mignonă, spre care o porni imediat.

Anna era mai mare doar cu doi sau trei ani decât majoritatea celorlalți colegi de clasă, dar uneori, se simțea cu mult mai bătrână. Îi venea greu să se împrietenească, deși una dintre colege avea douăzeci și trei de ani, cu doi ani mai mult decât ea.

Și-acum, se așeză singură la o masă într-un colț în timp ce peste tot erau grupuri de tineri care discutau și râdeau. Abia mai târziu veni și se așeză lângă ea Suzie Almazan, o filipineză din anul al doilea și imediat, Anna se lumină la față de parcă brusc, ar fi scăpat de toate grijile.

Încă mai fredona încet când se întoarse în salon, hotărâtă să încerce să se poarte cu mai multă dezinvoltură. Din păcate, uniforma ei albă, cam strâmtă, îi accentua formele pline care nu treceau neobservate, după cum își dădea seama, făcând-o să se simtă și mai stingheră.

Venise de acum și schimbul de după-amiază din care făcea parte și Albert Grainger, un infirmier prietenos și simpatic de origine indiană. Acesta îi zâmbi larg Annei și fluieră admirativ, măsurând-o din priviri.

Anna rămase în pragul ușii camerei de gardă, vrând de fapt să-ntrebe unde era asistenta-șefă, când auzi în spatele ei o voce pe un ton destul de rece:

– Chiar trebuie să blochezi trecerea, soră?

Doctorul Alexandre îi cuprinse talia cu mâinile și, fără prea multă delicatețe, o mută într-o parte.

– Ia te uită, o asistentă care roșește! Să nu-ți vină să crezi! comentă el apoi, văzându-i fața stacojie. Dă-mi fișele domnului Gabriel.

– Poftim?!

Anna nu auzise niciodată de acel domn Gabriel; nu credea să existe un pacient cu un astfel de nume.

– Fișele domnului Gabriel, repetă doctorul foarte rar și Anna roși mai tare. Vreau fișa lui, soră!

Simțind ochii aceia albaștri-cenușii fixați asupra ei, Anna începu să caute cu înfrigurare în fișier, mai mult răvășind dosarele. Din fericire, veni Albert în ajutor.

– Aici sunt, domnule doctor, spuse el întinzându-i dosarul. Era pe birou, scumpo, se adresă el Annei, care întorcându-se, îl privea complet zăpăcită. Vine mâine.

– Așa este, Albert. Mulțumesc, spuse medicul aruncând spre Anna o privire iritată. Dacă nu vrei să-nveți nimic, soră, ți-aș sugera să cauți un alt serviciu. Presupun că, pentru că ești frumoasă, îți petreci tot timpul în fața oglinzii în loc să ai grijă de pacienți. Și-acum, pentru numele lui Dumnezeu, pleacă de-aici și găsește-ți ceva de făcut!

– Vino, îți dau eu ceva de făcut! spuse Albert și Anna se lăsă condusă afară din încăpere tocmai când asistenta-șefă Powell se-ntorcea.

Îl auzi însă pe medic comentând:

– Trebuie să-ți faci rost de-o cameră de gardă mai mare, sau de o elevă mai mică. Aceasta încurcă pe toată lumea.

Anna auzi râsul asistentei și își stăpâni cu greu lacrimile. Cum de puteau fi atât de răi? Din fericire, o chemă un pacient și, concentrându-și atenția asupra lui, Anna uită pentru moment de propriile necazuri. Un lucru era însă clar: doctorul Alexandre nu era deloc un cocher blând și trist, cu ochi melancolici și rugători, ci un câine lup fioros cu colți ascuțiți, gata în orice moment de atac. Veni, în sfârșit, ora la care programul ei se termina și Anna merse la camera de gardă să întrebe dacă mai trebuia să rămână, sau poate pleca. Fusese o zi lungă, obositoare și neplăcută.

– Pentru astăzi, ai terminat, dar nu uita că mâine vine șefa – doamna Noakes.

– Și ... cum e?

– Să spunem că dacă a avut un weekend nu prea reușit, vom avea cu toții de suferit.

Mai bine nu-ntreba! Avusese și așa o zi proastă și se gândea deja cu groază cum avea să fie următoarea. În orice caz, dacă mai continua să aibă astfel de ciocniri cu medicul de salon, zilele ei acolo îi erau numărate. Din fericire, nu va avea aceleași probleme cu medicii consultanți, pentru că aceștia nu dădeau nici o importanță infirmierelor și asistentelor, ca și cum ar fi constituit o formă inferioară de viață.

Lucrase, cu câteva scurte ocazii, cu consultantul locțiitor, doctorul Smith – vroia să pară mai rău decât era în realitate. Despre doctorul Carter nu știa nimic. Pe doctorul Paul Tester îl știa din auzite: cam libertin, dar bun din punct de vedere profesional, de asemenea dinamic, cu o personalitate puternică, determinându-i pe ceilalți să acționeze după cum dicta el. Asemănător doctorului Alexandre, în această privință. Ah, individul acela! Refuza să se gândească la el, dar nu și-l putea scoate din minte. Era nepoliticos, arogant, îngrozitor de grosolan. Nu avea nici un drept să spună despre ea că e prea mare pentru acea încăpere. De fapt, era mult mai înalt și, cu umerii lui lați umplea cu adevărat cadrul ușii. Anna nu înțelegea ce găsea asistenta-șefă Powell de admirat la el, căci nu avea nimic atrăgător nici ca fizic, nici ca personalitate.

Casa era la o distanță de douăzeci de minute de mers pe jos, iar drumul trecea printr-un teren de joacă, și apoi continua de-a lungul unei alei slab luminate.

"Oare cum s-o simți mama?" se gândi ea.

Aceasta era îngrozitor de singură și-i era întotdeauna greu când Anna revenea la muncă după câteva zile libere. După atacul coronarian de care suferise, ducea o viață ca de invalidă, iar Anna avea mult de luptat ca s-o facă să-și schimbe această mentalitate și s-o convingă de faptul că o viață mai activă i-ar face bine.

Deodată, o mișcare dincolo de gardul viu o făcu să tresară.

Să fie Jasper, pisica? Din întuneric se materializă o formă.

– Sunt eu, Anna! șopti o voce răgușită.

– Ah, Mike!

În clipa următoare era în brațele lui și toate neplăcerile acelei zile dispărură ca prin farmec.

– Credeam că nu mai vii. Parcă te-aș fi așteptat de ore întregi, spuse Mike Forster râzând și, luând-o de mână, făcură câțiva pași în direcția din care ea tocmai venise.

– Nu pot să întârzii. Mama își va face griji și va telefona la spital dacă nu sunt acasă la cinci.

– Mama asta a ta este prea autoritară! izbucni el, iar când Anna vru să protesteze, îi acoperi buzele cu un sărut.

Era un sărut care o copleșea cu o dorință mai puternică decât îngrijorarea pentru mama ei. Îl iubea! Era nedrept că trebuia să se întâlnească așa, de parcă s-ar fi ascuns de un soț sau de o soție. Se iubeau și nu exista nici un motiv să nu se căsătorească.

Asta, în cazul în care Mike intenționa acest lucru. Și-apoi, asta putea s-o omoare pe mama ei. Ce s-ar întâmpla dac-ar bănui? Bineînțeles, ar face o scenă ... ceea ce i-ar fi fatal.

Gândul acesta o îngrozi. Instinctiv, privi spre Mike, sperând la o consolare din partea lui. Fiind deja aproape întuneric, nu-i mai distingea bine fața. Era doar puțin mai înalt decât ea și, ca întotdeauna, netuns, ceea ce-o făcea să simtă și mai multă tandrețe și dragoste pentru el. Cu toate

acestea, când vru s-o cuprindă din nou în brațe, Anna se opuse.

– Trebuie să plec, Mike, mă așteaptă la ceai.

– Oh, bine! Dar, ascultă, am o veste bună pentru tine.

Inima ei se umplu de speranță. Poate avea să-i spună că nu mai era necesar să se ascundă, că găsise o modalitate de a-și declara dragostea fără s-o supere pe mama ei. Aștepta, cu răsuflarea tăiată.

Capitolul 2

– Am găsit un apartament nou pe strada Shipley, anunță el plin de sine.

– Minunat, spuse Anna, încercând să-și ascundă dezamăgirea. Vei sta în continuare cu ceilalți băieți?

– Nu, tocmai asta e grozav. Voi sta singur – și e aproape de spital, așa că vei putea veni acolo la prânz.

Înainte ca Anna să aibă timp să protesteze, o luă în brațe și, de data aceasta, gestul lor avea ceva din dramatismul unei disperări.

– Trebuie să plec, Mike. Îți doresc mult succes cu noul tău apartament.

Anna rosti aceste cuvinte încet și, smulgându-se din strânsoarea lui, o porni spre casă.

– Așteaptă, Anna! Credeam că ai să te bucuri.

Am putea petrece momente foarte plăcute acolo ... Ai pregăti ceva de mâncare ... ar fi ca și când am fi căsătoriți.

– Da, poate ... Voi trece pe la tine după ce te instalezi și ... mai vedem atunci.

– Bravo! Așa te vreau.

Anna rămase pe loc, ascultându-i pașii îndepărtându-se. Ochii i se umplură de lacrimi de frustrare și, pentru a-și înfrâna hohotele de plâns gata să izbucnească, atinse ca pe un talisman micul medalion care, agățat pe un lanț subțire de aur, închidea în el o minusculă fotografie a lui Mike. O fotografie și un medalion de care mama ei nu știa nimic.

O așteptaseră la ceai, ca întotdeauna, și acum Anna se simțea jenată: ele, toate trei, erau atât de bune cu ea, iar ea, o fată egoistă care vroia mereu mai mult de la viață.

Mama ei, Jennifer, o femeie înaltă și plină, încă nu împlinise cincizeci de ani. Anna moștenise de la ea culoarea părului, roșcat-închis, și formele generoase. Doar ochii verzi și mari erau ca ai tatălui ei – profesor universitar, mort cu șase ani în urmă.

Jennifer încă nu se obișnuise cu absența lui și uneori spunea că-l vede stând pe scaunul lui preferat, la birou.

Celelalte două persoane care locuiau împreună cu ele erau Mary Dixon, asistenta medicală a mamei ei și doamna Jenkins, bucătăreasă și menajeră. În plus, îi mai aveau angajați pe doamna Walker, care venea pentru muncile mai grele din

gospodărie și un grădinar care venea de două ori pe săptămână și care, în timpul iernii, făcea tot felul de alte munci.

– Anna, draga mea, ai întârziat, spuse mama ei îngrijorată. Ce s-a întâmplat? Ai avut o zi grea? Mergi să te speli și să-ți schimbi uniforma asta strâmtă și povestește-mi ce mai e la spital.

Doamna Curtis era întotdeauna interesată de ceea ce se-ntâmpla la spital; dacă mai întâi fusese șocată de hotărârea Annei de-a lucra ca asistentă medicală, acum părea chiar mulțumită. În general, mama și fiica se-nțelegeau bine și Anna se obișnuise cu firea posesivă a mamei. Dar povestea cu Mike...

Singură în camera ei, în timp ce-și schimba hainele, mai deschise o dată medalionul și-l privi pe Mike Forster. Brunet, cu părul creț, sârmos care, parcă întotdeauna prindea viață sub mângâierile ei, părea s-o privească și el din fotografie, cu ochii aceia mari albaștri plini de iubire; sau era doar privirea poznașă, ca și cum Mike era gata să izbucnească în râs? Degetele ei închiseră medalionul cu un gest convulsiv.

Mike Forster era singurul secret față de mama sa. Se cunoscuseră vara trecută, în Bournemouth. Ea și Mary o convinseseră pe Jennifer să meargă acolo în vacanță. Era destul de aproape de casă și un loc liniștit, unde multe doamne în vârstă veneau în mod regulat să se recreeze, iar Anna reușise să găsească puțină libertate.

În timpul uneia din plimbările ei singură, Mike venise direct la ea și o întrebase dacă are brichetă, deși, mai târziu, recunoscuse că fusese doar un pretext.

Anna se simțise flatată că un tânăr atât de frumos ca Mike era atras de ea și între ei începuse, în modul cel mai firesc, o idilă. Întâmplător, Mike locuia tot în Middleborough, într-un apartament pe care-l împărțea cu alți cinci tineri.

Relația lor era pur platonică – deocamdată, deși Anna era nerăbdătoare să i se dăruiască, deoarece îl iubea și era sigură că și el o iubește. Era convinsă că erau făcuți unul pentru celălalt și că nu ar fi fost vorba doar de o relație trecătoare de o noapte. Ar fi vrut să spună lumii întregi că-l iubește pe Mike și că nu i-ar refuza nimic.

Vroia să se căsătorească și să-și petreacă tot destul vieții împreună cu el. Uneori se-ntreba, însă, dacă și el o iubește atât de mult ca să-și asume o astfel de responsabilitate, mai ales că băieții se maturizau mei greu, iar el avea doar douăzeci și trei de ani.

Deocamdată, spera că, într-o bună zi, va ajunge și el să gândească la fel ca ea. Toate la timpul lor ...

***

– Hei, soră!

Anna se-ntoarse brusc, aproape pierzându-și boneta apretată, caraghioasă, care niciodată nu-i stătea fix pe cap.

– Da, domnule doctor, răspunse ea destul de liniștită, deși prezența doctorului Alexandre acolo era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Un zâmbet vag ridică colțul buzelor acestuia apoi dispăru atât de repede, încât Anna începu să se întrebe dacă nu cumva i se păruse.

– Lasă-mă pe mine ...

Cum Anna încă se mai străduia să-și prindă boneta, îi dădu la o parte degetele reci de emoție și fixă bine clamele în păr, după care făcu un pas înapoi și-o privi plin de admirație.

– Cred că așa mai merge ... Am făcut o treabă bună, pot spune.

– Mulțumesc, domnule doctor.

Anna rămase pe loc, presupunând că urma să primească o sarcină. Desigur, îi displăcea stilul lui arogant, dar recunoștea că ochii săi erau într-adevăr minunați. Cum doctorul continua să tacă, privind-o de parcă ar fi vrut să-și întipărească în minte figura ei, începu să se neliniștească. Și-așa, statura și părul ei roșu o făceau să iasă destul în evidență!

– Trebuie să-mi cer scuze, începu el, în timp ce Anna, uluită, deschise gura ca pentru a rosti ceva, apoi o-nchise din nou. Îmi cer scuze pentru că te-am certat fiindcă nu ai știut că

domnul Gabriel urma să fie internat astăzi. Nu mi-am dat seama că era prima ta zi de practică în salon.

– Nu-i nimic, domnule doctor, spuse ea răspunzând cu un zâmbet larg zâmbetului acestuia, acum cât se poate de evident.

Dar, pesemne că o astfel de reacție din partea ei era cam îndrăzneață, căci zâmbetul lui se șterse imediat, lăsând locul obișnuitelor trăsături severe.

– Mulțumesc încă o dată, domnule doctor, spuse ea și plecă mâhnită.

Indiferent ce va face ea, acel individ tot nu va fi mulțumit.

În ziua aceea lucra până târziu, așa că, măcar avea să fie scutită de prezența șefei, începând de pe la aproximativ ora cinci după-amiază.

Era încă devreme când ajunse la camera de gardă, dar șefa era deja acolo. Era mult mai tânără decât și-o imaginase ea, probabil spre treizeci de ani, cu părul negru aranjat într-o coafură sofisticată și ochi căprui, fardați foarte pronunțat – ochi reci, remarcă Anna.

– Sunt eleva-asistentă Anna Curtis, spuse ea încercând nici măcar să nu zâmbească, pentru ca nu cumva s-o supere.

Asistenta-șefă superioară, doamna Noakes, se încruntă ușor.

– Da, asistenta-șefă mi-a spus de tine. Zicea că domnul doctor Alexandre s-a împiedicat tot timpul de tine.

– Doar o singură dată s-a întâmplat; a venit atât de încet, încât nici nu l-am auzit.

– Ai grijă să nu se mai repete. Sunt și așa destule probleme în salonul acesta și nu e cazul să-l mai enervăm și pe doctorul Alexandre. Și el este nou aici și încă nu cunoaște bine cum funcționează totul în detaliu. Va trebui să-l instruiesc eu ...

Annei nu-i plăcea această individă, dar, cum asistentele-șefe, și cu atât mai mult, asistentele-șefe superioare, cărora li se subordonau chiar și primele, făceau legea în fiecare salon, era hotărâtă să se străduiască să nu-i dea nici un motiv de nemulțumire. Numai de nu i-ar plăcea de doctorul Alexandre, se gândi ea, îngrijorată, căci asta ar complica lucrurile făcând-o mai puțin obiectivă. Cu toate că observase pe mâna ei o verighetă, când, cu un semn, o trimisese s-o caute pe asistenta Hatcher.

Aceasta, originară din Insulele Mauritius, discuta cu un pacient și Anna ezită puțin. Pacientul o văzu primul – domnul Pearson, un omuleț care se plângea tot timpul și pentru care nimic nu era bine. Deja Anna îi căzuse în dizgrație, căci nu reușise să-i aducă suficient de repede apă rece.

– Tu ești noua elevă în primul an? o întrebă asistenta, zâmbindu-i. În sfârșit, o față prietenoasă, se gândi Anna, luminându-se la față.

– A fost aici și ieri, soră, interveni pacientul. Este foarte înceată.

Asistenta se mulțumi doar să-l mângâie pe mână, adresându-se apoi Annei:

– Să mergem. Cum te numești?

– Anna Curtis, doamnă asistentă Hatcher.

– Spune-mi Reshma. Toată povestea asta cu doamnă asistentă X și doamnă asistentă Y este mult prea oficială. Ajută-mă te rog, să-l ridicăm pe domnul Wendlesham; are nevoie să stea o oră pe marginea patului. După aceea, voi merge să mănânc, fiindcă sunt venită de la șapte și jumătate.

Anna avu o strângere de inimă: acela era pacientul în legătură cu obiceiul căruia de-a ciupi asistentele o avertizase Ruth Barratt.

– Am venit să te ajutăm să te ridici, domnule Wendlesham anunță Reshma ferm, preîntâmpinând astfel intenția acestuia de a protesta.

Îl ajutară amândouă să-și pună halatul, apoi să se așeze în fotoliul de lângă pat.

– Nu e mai bine așa? întrebă Reshma învelindu-l cu o pătură.

Domnul Wendlesham mormăi nemulțumit, fixând-o însă cu o privire îndrăzneață pe Anna. Aceasta încercă să se bucure pentru el, văzând în gestul lui dovada sigură a apropiatei însănătoșiri. Îl lăsară acolo, fără să mai insiste să-l ducă în sala de zi, alături de alți pacienți.

– Este un solitar, explică Reshma.

Trebuie însă supravegheat. E în stare să-ncerce să se ridice în picioare și șefa a spus că nu are voie decât să stea o oră liniștit pe scaun. Și ... cuvântul ei e lege.

– Mi-am dat și eu seama, încuviință Anna, îndreptându-se spre camera de gardă.

Văzu imediat cum o asistentă îi face semn să vină. Se grăbi, închipuindu-și că e o urgență; o găsi pe asistenta-șefă superioară, așteptând-o, enervată de întârzierea ei, pentru a putea citi raportul schimbului de după-amiază.

– Timpul este esențial! o admonestă ea. Încă n-ai învățat că trebuie să te grăbești?

Anna își ceru scuze, deși nu era de vină și șefa începu să citească raportul.

– Dumneata, soră Lulu! se adresă ea Elizei Lulu, de origine africană, elevă în anul al doilea. Pacientul care vine mâine, somnul Snowden, face tratament cu citostatice. Ce sunt astea?

Anna asculta cu interes, bucuroasă că șefa era dispusă să le învețe, chiar dacă o făcea într-o manieră dură.

– Sunt în legătură cu cancerul, răspunse aceasta după o lungă ezitare.

– Sigur că da, din moment ce-am spus că are această boală. Dar cum acționează? Cum o altă elevă trebui să dea răspunsul în locul ei, șefa nu întârzie să taxeze această lacună cu o pedeapsă.

– Până joi, vreau un referat cu toate medicamentele citostatice și cu acțiunea lor.

– Dar mai am de făcut și un raport despre pacienți, protestă Eliza cu o îndrăzneală care o miră pe Anna. Și-apoi, nu mai am decât patru săptămâni de stagiu aici.

– În acest caz, te sfătuiesc să le folosești mai bine decât pe primele opt. Și, ca să nu se mai ajungă în această situație, continuă ea adresându-se Annei, am să te rog, soră Curtis, să citești cât poți de mult despre bolile de inimă, în special afecțiunile coronariene și să-mi prezinți un referat. Îți dau trei săptămâni pentru aceasta.

După raport, Anna ieși imediat după Eliza – la timp ca să-l oprească pe domnul Wendlesham de a se ridica.

– Vroiam doar să văd dacă îmi mai funcționează picioarele, soră.

– Vă cred, dar nici nu vă imaginați ce moarte în chinuri îmi va pregăti șefa dacă vede că v-am lăsat să riscați. Eliza, vrei să te ajut la ceva?

– Eu nu prea fac mare lucru.

Voi sta eu și voi discuta cu domnul Wendlesham în timp ce faci tu paturile.

În curând, Anna își dădu seama că Eliza avusese dreptate; într-adevăr, nu făcea nimic, așa că ea și Ruth trebuiră să muncească toată după-amiaza.

Reshma plecă la patru și jumătate și șefa la cinci, în locul ei rămânând asistenta-șefă Powell, care făcea două ture în acea zi, fapt ce o nemulțumea profund.

Anna știa că elevelor nu li se cerea să facă astfel de schimburi – și dimineața, și după-amiaza, în aceeași zi, cu o pauză de câteva ore între ele – decât când ajungeau în anul al treilea, și chiar și atunci, foarte rar. Așadar, cu atât mai mare i-a fost surprinderea când asistenta-șefă Noakes i-a spus că va trebui să lucreze astfel în ziua următoare.

– Doctorul Carter își va face vizita dimineață, îi explică șefa, apoi doctorul Tester îl va însoți pe medicul de salon la vizita de după-amiază, așa că am nevoie de personalul cu mai multă experiență atunci.

Sigur, Anna înțelegea situația, dar nu știa cum avea să primească mama ei această veste, din moment ce o irita și simpla idee că ajungea acasă la ora zece seara din schimbul obișnuit de după-amiază. Ar fi putut să-i citească în cele câteva ore ale pauzei de prânz – întotdeauna o binedispunea lectura. Asta însemna, însă, să piardă vizita doctorului Alexandre. Ei, cu atât mai bine, și-așa îi displăcea individul acela.

Iritată și tristă fără să știe de ce, merse la cantină în pauza de ceai. De obicei, se serveau sandvișuri și fursecuri la ceai, dar atmosfera era plăcută. Se așeză la o masă lângă fereastră, de unde putea să vadă picăturile de ploaie care băteau ușor în geam, prelingându-se apoi pe pervaz. Se gândi că nu va fi deloc plăcut să meargă pe jos până acasă, pe acea ploaie. Când tatăl ei trăia, aveau mașină. Păcat însă că ea nu știa să

conducă. Mama sa și-ar fi permis și acum să cumpere mașină, iar ei i-ar fi fost mai ușor decât să traverseze singură, noaptea, terenul de joc, în drum spre casă. Dar, dacă făcea măcar aluzie la așa ceva, mama ei și-ar fi făcut atâtea griji, încât nici n-ar mai fi lăsat-o să vină la spital. Oftă, privind trist ceaiul din cană, unde probabil că se spărsese din nou pliculețul.

– Nu-ți place ceaiul, se auzi o voce amuzată.

Imediat, doctorul Alexandre își trase un scaun vizavi de ea și se așeză. Avea nevoie de un spațiu destul de mare pentru picioarele lui lungi, lucru de altfel valabil și pentru Anna, așa că genunchii lor se atinseră, dar el păru că nici nu observase.

Anna, însă, simți din plin căldura acelei scurte atingeri și un fior o străbătu tot trupul.

Își retrase ușor picioarele sub scaun, cu un gest cât mai firesc posibil, dar privirea ușor amuzată a ochilor lui albaștri-cenușii o făcu să roșească. Și, cum medicul continua s-o examineze, Anna se-mbujoră și mai mult, simțindu-se un exemplar studiat sub lupă.

– Mă scuzați, dar trebuie să plec, spuse ea, încercând fără prea mult succes să nu se-mpiedice nici de picioarele scaunului, nici de ale doctorului.

Era pe punctul de a cădea când acesta o prinse de braț, sprijinind-o de el.

– Întotdeauna ești atât de neîndemânatică, sau e din cauza mea? întrebă el în glumă.

– Cred că e din cauza vremii; doar o rață s-ar simți în elementul ei, zilele acestea.

Doctorul râse, dând la iveală dinți de un alb strălucitor, contrastând puternic cu tenul bronzat. Fără să vrea, Anna se-ntrebă de unde putea avea acel bronz în decembrie.

– Trebuie să mergi mult pe jos până acasă?

– Nu ... Se opri de-a spune "Brighthing Hill" și încercă să dea un reper mai vag: până în spate la Park Ward.

– Unde-ai spus că locuiești?

Îi răspunse; ce-ar fi putut face altceva?! Acum se aștepta să i se reproșeze că este una din acele persoane bogate care locuiesc acolo. Spre ușurarea ei, remarca lui a fost de cu totul altă natură.

– Cunosc zona. Sunt case vechi ... și o alee întunecoasă duce acolo.

– Scurtez drumul prin terenul de agrement. Astfel, nu mai rămâne decât o mică porțiune din alee de parcurs.

– Pe întuneric? Nu ți-e teamă că s-ar putea să fii violată?

Întrebarea lui veni pe un ton atât de firesc, încât, pentru câteva clipe, Annei i se păru că nu-nțelege bine.

– Ah, nu ... Nu m-am gândit niciodată. Râse, încercând să pară nepăsătoare; sigur că se gândise, dar se liniștea știindu-se suficient de înaltă și de puternică pentru a face față oricărui atacator. Sunt destul de mare pentru a avea singură grijă de mine.

– Și dacă sunt doi? Sau o bandă întreagă? întrebă el rece, în timp ce Anna scutură din cap, ca pentru a pune capăt acelei discuții. Uite: dacă poți să rămâi până la zece, te duc eu acasă cu mașina.

– Pentru ce Dumnezeu ați face-o? se trezi ea spunând, înainte de a-și da bine seama ce face. Ah, desigur, este foarte amabil din partea dumneavoastră, încercă ea să-și repare gafa, dar trebuie să fiu acasă înainte de ora zece.

– Nu mai contează zece – cincisprezece minute în plus. Să nu-mi spui că te-așteptă tata la ușă cu ceasul în mână.

Anna fugi, neputând să mai suporte glumele lui. Nu, nu tatăl o aștepta cu ochii la ceas, ci mama. Dacă accepta oferta plină de amabilitate a doctorului Alexandre, mama ei ar fi îngrozitor de îngrijorată de întârziere; dacă i-ar telefona să-i explice de ce întârzie, ar deveni foarte suspicioasă și i-ar pune tot felul de întrebări, iar dimineața, asistenta care avea grijă de ea i-ar reproșa noaptea agitată pe care i-o cauzase pacientei ei. Oricum nu era bine, oricât încerca să găsească o soluție dacă n-ar fi fost vorba despre medicul-șef, nu și-ar fi făcut deloc griji. Dar și-așa îl enervase destul ...

Se-ntâmplă să mai întârzie puțin cu diferite treburi în salon, așa că se făcu zece fără un sfert când se grăbi spre ieșire. Ploua și era frig, dar trebuia să iasă.

– Hei! Soră Curtis!

Se-ntoarse, îngrozită că trebuie să mai rămână.

Doctorul Alexandre venea grăbit spre ea.

– Am reușit să termin puțin mai devreme. Mi-era teamă să nu fi plecat cumva.

Când zâmbetul i se oglindi de pe buze în priviri, Anna își dădu seama pentru prima dată cât de atrăgător era. Privirea aceea directă îi făcea inima să-i bată mai tare și, pentru a se liniști, se strădui să se gândească la Mike.

– Așteaptă puțin, să aduc mașina. Cel puțin, n-o să te plouă, soră Curtis. Soră Curtis ... e obositor să tot spui așa ... Anna parcă te cheamă, nu-i așa? Din moment ce suntem în afara orelor de serviciu, putem să ne spunem Rick și Anna. Vin imediat.

Luă umbrela din mâna ei și porni repede prin ploaie spre mașină, lăsând-o să recapituleze în gând, bulversată, evenimentele care se precipitaseră ametitor: avea să-i spună Rick, o va duce acasă cu mașina, așa că nu va întârzia, și-l va ruga să oprească la mică distanță de casă, ca să evite orice întrebări din partea mamei. Era prea frumos pentru a fi adevărat.

– Anna! Te-aștept de ore în șir!

Și vocea și cuvintele rostite sunau atât de cunoscute încât Anna nu trebuia să se mai uite în direcția de unde veneau. Închise ochii dorindu-și din toată inima ca Mike să nu fi venit s-o conducă acasă. Aproape că avu senzația că era vorba de-o iluzie optică.

– Anna, pentru Dumnezeu, n-am la dispoziție toată noaptea! spuse el exasperat, cuprinzând-o pe după umeri.

Tocmai atunci, parcă în transă, Anna îl văzu pe doctorul Alexandre coborând din mașină, privind încurcat și furios cum buzele lui Mike le atingeau ușor pe ale ei.

Capitolul 3

După un schimb de priviri cu Mike, doctorul Alexandre se uită la Anna plin de dispreț. Un mușchi îi zvâcni în colțul gurii și ochii lui căpătaseră o nuanță cenușie.

– Îmi pare foarte rău domnule doctor, se scuză Anna cu voce slabă, umezindu-și buzele uscate, în timp ce Mike își mută privirea, suspicios, de la unul la celălalt. Prietenul meu a venit să mă ia cu mașina, reuși ea să rostească până la capăt, îmbujorându-se din ce în ce mai mult.

– Mă bucur că te duce totuși cineva cu mașina, spuse doctorul, aruncând o ultimă privire dezaprobatoare spre Mike și ridicând nepăsător din umeri. Noapte bună, soră.

După care, porni cu pași mari spre mașină. Cu siguranță, o va duce din nou în parcare, căci locuia într-un apartament în cadrul spitalului.

Tot acest deranj pentru ea ... Anna se simțea foarte jentă.

– Ce-i cu el? E prieten cu tine?

– Nu, dar a fost foarte amabil din partea lui că s-a oferit să mă ducă acasă cu mașina. Să mergem, Mike. Trebuie să ne grăbim, ca să ajung înainte de zece.

– Ah, înainte de zece, o femeie în toată firea! Până și Cenușăreasa avea voie să întârzie până la miezul nopții.

– Mama își face o mulțime de griji. Ți-am spus că a suferit un atac și trebuie protejată.

– Așa va fi întotdeauna? se plânse el morocănos, conducând-o repede spre mașina sa sport. O să ne ascundem la nesfârșit prin colțuri și o să ne grăbim, ca mama ta să nu fie îngrijorată? Nu vom fi niciodată liberi?

– Sper că, pe măsură ce starea sănătății ei se va îmbunătăți, voi avea mai multă libertate. Când se va convinge că nu e o invalidă, așa cum încă se consideră acum, va fi mai ușor și pentru mine ... de fapt, pentru noi.

Era clar că Mike nu o credea, după cum continuă să conducă în tăcere.

De altfel, ea însăși se întreba când se vor întâmpla toate acestea.

Ajunși în fața casei, Mike încercă s-o ia în brațe, dar, terorizată de gândul că întârzie, Anna îl respinse.

– Nu, Mike, e trecut de zece și sora o să sune dintr-o clipă în alta la spital.

Într-adevăr, sora Dixon, o femeie ca un buldozer, cu fața prematur ridată, fardată cam strident, era uneori o adevărată pacoste, cu obiceiul ei de-a se lamenta inutil.

– Să telefoneze! Vreau un sărut de "noapte bună" – măcar atât poți face pentru mine.

Dându-i mâinile la o parte cu un gest autoritar, Mike îi acoperi buzele cu ale lui, iar Anna închise ochii, fericită. Pesemne, asta era adevărata dragoste. Se cuibări și mai aproape de el, visând la chipul lui oarecum uscățiv, cu ochii aceia cenușii-albaștri sfredelitori, plini de dorință și ...

Deodată, se trase speriată de la pieptul lui, scoțând un țipăt – își dădu seama că sărutul lui Mike o făcuse să viseze la Rick Alexandre.

– Ce s-a-ntâmplat?

Chiar așa zăpăcită, cu mintea confuză, cum era, Anna pricepu frustrarea din vocea lui și, când o cuprinse din nou în brațe, rămase supusă, inertă, căutând, cu gândul departe, un răspuns: cum putea fi atât de ticăloasă?! Doar îl iubea pe Mike. Cum mai avea loc, în subconștient, un alt bărbat?

De data aceasta, lipsa ei de reacție îl înfurie.

– Știi bine cum se numesc femeile ca tine: ademenesc bărbații, se lasă mângâiate, ca apoi, în momentul culminant, pur și simplu să-l abandoneze.

– Ah, Mike, n-am avut intenția asta, dar, crede-mă, e târziu și nu mai avem timp de sărutări.

Vocea ei se pierdu într-o totală nelămurire, conștientă fiind că se bucura că nu mai aveau timp. Hotărât lucru, trebuia să fie puțin singură, să se gândească.

***

Zorii zilei de miercuri aduceau o vagă promisiune de timp frumos pentru mai târziu. Așa cum bănuise Anna, mama ei se arătase foarte nemulțumită aflând că va fi de serviciu toată ziua! Tot ce putuse face Anna a fost să-i promită că, dacă totul mergea bine, avea să vină acasă în pauza prelungită de la prânz. În noaptea care trecuse și acum, dimineață, în drum spre spital, Anna se gândise la doctorul Alexandre.

Era ridicol ca ochii lui, chiar și așa pătrunzători și obsedanți cum erau, să aibă un efect atât de puternic asupra ei și totuși, nu se putea gândi la altceva. Îi revedea fiecare trăsătură și fără să vrea, zâmbi amuzată.

– Bună, ochi verzi! spuse Bryan Harris, făcând-o să tresară. Am văzut clar că zâmbeai ...

– Am și de ce – astăzi fac tură prelungită, încercă ea să schimbe centrul de interes al discuției.

– Bine, dar abia din anul al treilea ar trebui să ni se ceară așa ceva!

– Știu, dar șefa are nevoie de asistentele cu experiență pentru vizita doctorului Tester, care vine special din concediul de boală pentru a-și vedea pacienții.

– Da, l-am cunoscut ... Înalt, dinamic, cu ochi căprui reci. Am impresia că șefa îl place, nu-i așa?

– Nu știu, păru ea sincer surprinsă. Cred că e căsătorită, dar ...

Ezită; vru să spună că, mai degrabă îi plăcea de doctorul Alexandre, dar se abținu, ca și cum nici ea n-ar fi vrut să dea crezare acelui zvon.

Și totuși, ar fi fost foarte posibil, mai ales că erau apropiați ca vârstă și amândoi interesați de succesul profesional. Dar și doctorul Tester părea să fie un bărbat atrăgător, din câte auzise. Și-ar fi dorit – nici ea nu știa de ce – ca șefei să-i placă de medicul consultant, nu de Alexandre.

Îl văzu pe acesta în salon, în timpul dimineții, dar își caută de lucru, evitând să-l întâlnească direct! Ce altceva i-ar fi putut spune decât să-și ceară din nou scuze. Cu toate că, de fapt, îl scutise de un drum.

– Soră! o smulse vocea pacientului din gândurile ei. Parcă l-am auzit pe domnul doctor Alexandre ...

Anna tresări, văzându-l pe acesta schimbând brusc direcția și venind spre ei.

– Bună dimineața, domnule Cumming. Se anunță o zi superbă și mi se pare că aud chiar un cântec de păsări, râse doctorul.

Anne își plecă privirea, așteptând ca acesta să plece mai departe.

– Nu se poate! Nu este posibil în decembrie!

– Înseamnă, atunci, că m-am înșelat, admise doctorul, la fel de bine dispus, părând s-o ignore total pe Anna, deși era prea înaltă pentru a putea trece neobservată.

– Pesemne că sunteți îndrăgostit, domnule doctor. Asta trebuie să fie.

– Nu este exclus, încuviință Rick Alexandre, după care plecă, fără a-i acorda nici o atenție Annei.

Îndrăgostit, dar de cine? se gândi Anna, continuând să facă ordine în dulapuri. De doamna Noakes, șefa? Dădu din cap, neîncrezătoare.

– Te roagă, asistenta-șefă să mergi în salonul alăturat, să însoțești o pacientă la analize, veni s-o anunțe Pauline Wilson. După aceea, a spus că poți să iei prânzul mai devreme și să faci pauză până la patru și jumătate.

O foloseau acum și în alte saloane! Oricum, parcă tot era mai bine decât să simtă permanent prezența doctorul Alexandre și mai ales atitudinea lui disprețuitoare.

Pacienta, o doamnă în vârstă foarte vorbăreață, dornică de-a împărtăși cuiva amintirile ei, rândul la care trebuia să aștepte la analize, câteva rugăminți neprevăzute pe care trebui să le onoreze, totul păru să comploteze împotriva ei, astfel încât trecuse de ora unu când Anna, reușind să se elibereze,

își luă în grabă haina și ieși din spital fugind, aproape ciocnindu-se de un bărbat, în încercarea de a scurta drumul prin parcare.

Două brațe puternice o ținură să nu cadă și, ridicându-și privirea, Anna văzu un chip cu trăsături puternice și ochi negri.

– Vă rog să mă scuzați! spuse ea încercând să-și recapete suflul și echilibrul, întrebându-se cine era acel bărbat frumos și elegant îmbrăcat.

– După cum alergi, se pare că însuși diavolul e pe urmele tale! spuse necunoscutul amuzat, examinând-o cu o privire versată.

– Nu! Îmi cer încă o dată scuze, dar am întârziat la masă – asta e tot.

Ar fi vrut s-o pornească din nou în fugă, dar bărbatul încă o ținea de mână.

– Și ... e departe masa?

– Aici, imediat, în Brightling Hill. Îmi permiteți , vă rog ...

Și , fără să mai aștepte răspunsul lui, profitând că tocma îi dăduse drumul din strânsoare, o porni imediat, gândindu-se cu groază la îngrijorarea mamei. Într-adevăr nu exagerase cu nimic în anticiparea scenei: mama ei o aștepta cu chipul palid și plâns, și cu mâinile tremurânde.

Jennifer Curtis fusese actriță înainte de a se căsători, ceea ce explica tendința ei de a dramatiza totul. Dar, dacă ea se

simțea bine prelungind spectacolul și în viața de fiecare zi, atunci și Anna se simțea fericită.

Întorcându-se la spital după pauză, Anna a fost imediat chemată în biroul doamnei Noakes. Aceasta o aștepta, supărată, având-l alături pe doctorul Alexandre, așezat pe colțul biroului, cu picioarele atârnându-i într-o poză degajată, aproape neglijentă.

-Soră Curtis, începu ea brusc, dacă aveai vreo obiecție referitor la acest schimb prelungit, de ce nu ai spus? Doamna Lucas mi-a cerut să dau socoteală. Dar, în regulament se menționează că se admit situații absolut ocazionale de acest gen și când există acordul elevei respective. Or, dumneata ai lăsat impresia că ești de acord.

– Așa și este; am înțeles situația și nu m-a deranjat.

– Și-atunci, de ce te-ai plâns?

– Nu m-am plâns.

Am spus, ca fapt divers, unor colegi și probabil că informația a ajuns, denaturată la profesori, explică ea, nevrând totuși să facă rău Sheilei sau lui Bryan, cărora le amintise, în treacăt de schimbul prelungit și care anunțaseră, fără îndoială la Direcția Departamentului de Învățământ, din care făcea parte și asistenta-șefă Lucas, folosindu-se astfel de ea pentru a-și plăti cine știe ce polițe personale.

– Înțeleg ... spuse asistenta-șefă pe gânduri, aruncând o privire spre doctorul Alexandre.

– Zvonurile circulă foarte rapid aici. Și pentru mine au inventat o logodnică, deși nu o am.

Remarca lui îi plăcu mult șefei care, părând a da deoparte incidentul, îi îngădui Annei să plece.

Erau atât de multe de făcut, încât aceasta nici nu-și dădea seama cum treceau orele, începând cu nesfârșitele reproșuri pe care domnul Pearson i le făcea, cu o plăcere sadică, inventând tot felul de învinuiri, până la jocul de zaruri la care lua parte pentru a-și întreține doi pacienți, în salonul de zi.

Acolo, așezată la măsuța de joc, o găsi doctorul Alexandre. O împiedică să se ridice, punând ușor mâna pe umărul ei și se așeză el însuși lângă ea. Era ceva ieșit din comun. Ce alt șef de salon ar fi făcut asta?! Bietul de el, trebuie să fi fost mort de oboseală.

– Încă mai trăiesc, Anna, spuse el zâmbind, ca și cum i-ar fi citit gândul. Ba, mai mult, am suficientă forță să vă bat pe toți trei la această partidă.

Spațiul era atât de mic, încât picioarele lui lungi le atingeau uneori pe ale ei. Cum putea să se mai concentreze în astfel de condiții? Degeaba încerca să nu ia în seamă acel fior, repetându-și că, de fapt, îl iubește pe Mike.

– Ce e, Anna?

– Nimic ... Mă gândeam că, probabil sunteți campion în Jersey la acest joc, așa că n-o să mai am nici o șansă.

– De unde știi că sunt din Jersey?

Din fericire, domnul Mitchell, unul din pacienți, interveni.

– Unul dintre noi a întrebat de ce se scrie așa numele dumneavoastră și doamna asistentă-șefă ne-a spus de unde sunteți originar.

Medicul râse, ca și cum s-ar fi relaxat brusc. Anna observă pentru prima dată că trăsăturile chipului său erau făcute parcă să exprime bucurie.

Nu era un bărbat frumos în sensul clasic al cuvântului, așa cum era, de exemplu, Mike Forster. Avea nasul puțin cam lung, sprâncenele prea stufoase ...

– Ai mutat jetonul pe culoarul domnului Mitchell, soră, interveni în gândurile ei o voce amuzată, făcând-o să tresară.

Da, doctorul Alexandre avea dreptate; culoarul ei era roșu, iar ea mutase jetonul pe cel verde. Nu putu decât să-și muște buza, jenată.

– Ești daltonistă, soră? glumi domnul Taylor și toți trei bărbații râseră.

– Mai degrabă îndrăgostită, dădu verdictul domnul Mitchell.

– Așa este, Anna? întrebă Rick privind-o atât de insistent, încât aceasta se văzu nevoită, în cele din urmă, să-și ridice ochii spre el.

Cenușiul ca de nori grei de furtună cu care privirea lui o întâmpină îi dădu o stare de neliniște.

– Nu, nu chiar ... spuse ea umezindu-și buzele uscate.

Domnule Mitchell, e rândul dumneavoastră să jucați, adăugă Anna pe un ton ce se voia vesel și nepăsător, sperând să deplaseze centrul de interes al discuției, dar chiar și ei însăși vocea îi suna îngrozitor de fals.

Partida se apropia de final, iar câștigătorul nu putea fi decât doctorul Alexandre. Tot el a fost primul care a observat grupul care tocmai intra: două femei, membre ale comitetului Ligii Prietenilor, însoțite de asistenta -șefă Powell. Cea mai tânără dintre ele, o brunetă înaltă, zâmbi fericită spre grupul lor. Anna privi pe rând spre cei doi pacienți, apoi își dădu seama că zâmbetul era destinat doctorului. De altfel, acesta se și ridicase și pornise în întâmpinarea ei, cu mâna întinsă și chipul strălucind de bucurie.

– Ricky! N-am știut că lucrezi aici! spuse bruneta încântată, ținându-i mâna între amândouă ale ei.

Anna îi privi câteva clipe fascinată, cum stăteau acolo zâmbindu-și de parcă ar fi uitat de tot ce-i înconjura, apoi reluă jocul întrerupt, făcând ea mutarea în locul lui. Încerca să asculte ce-și spuneau, dar nu mai avu nici o șansă când cei doi se retraseră în colțul cel mai îndepărtat al sălii. Între timp, cealaltă doamnă mai în vârstă, însoțită de asistenta-șefă, începuse să se plimbe printre pacienți și să discute cu ei.

– Iar plouă, soră, comentă domnul Mitchell când partida se termină.

– Asta e tot ce-mi lipsește acum!

O plimbare prin frig și întuneric, răspunse ea, fără să-și dea seama că, între timp, doctorul și tânăra care-l însoțea se apropiaseră.

– Dacă în seara asta nu te așteaptă nimeni cu mașina, te duc eu acasă, spuse doctorul Alexandre pe un ton indiferent, chiar rece. Tot am drum în direcția aceea, așa că te pot lua.

Anna îi mulțumi, apoi schiță un zâmbet spre tânăra de lângă el care îi răspunse la fel de rezervat. Doctorul Alexandre făcu prezentările, după care Anna a fost supusă unei examinări minuțioase, ca și cum nici un detaliu nu scăpa ochiului critic al brunetei. Aceasta era doamna Margaret Warwick și doctorul trecu în revistă acțiunile demne de laudă ale Ligii, donațiile făcute de membrii acesteia, speranța pe care-o dădeau pacienților. Bruneta părea cu adevărat mulțumită de laudele lui, așa că, de data aceasta, zâmbetul adresat Annei părea sincer.

Anna încerca să se arate cât mai impresionată, deși simțea nevoia să fugă de cei doi cât mai departe. Doamna Warwick părea puțin mai în vârstă decât Rick – în jur de patruzeci de ani. Poate că relația dintre ei nu era cea la care se gândise ea: poate că individa era soția cuiva foarte important căruia trebuia să i se dea toată atenția.

Doctorul Alexandre stabili ca punct de întâlnire intrarea în spital, la ora nouă și jumătate fix, rugând-o pe asistenta-șefă să n-o rețină pe Anna peste program.

La ora fixată pentru întâlnire, Anna abia își putea stăpâni bucuria, deși își dădea bine seama că e o prostie din partea ei. Își explica atitudinea ei prin faptul că, a fi condusă de un alt bărbat decât Mike, singurul din viața ei, însemna ceva nou pentru ea. Se grăbi spre locul de întâlnire, fredonând încet, și, spre surprinderea ei, o găsi acolo pe doamna Warwick care, după toate aparențele, îl aștepta tot pe doctorul Alexandre.

Capitolul 4

Fericirea Annei se sfărâmă în mii de cioburi din mijlocul cărora aceasta adresă un zâmbet chinuit și încordat doamnei Warwick.

– Plouă foarte tare acum, comentă individa, iar Anna încuviință, privind supusă prin geamul ușii deși nu vedea și nu auzea nimic în afara bătăilor inimii.

Era clar că Rick și doamna Warwick intenționau să-și petreacă seara împreună.

Poate mergeau la un restaurant?

Din moment ce îl așteptase până la acea oră, însemna că era ceva ce merita. Da, sigur că merita, se gândi Anna, ochii ei verzi căpătând o expresie visătoare. Își dorise să stea pur și simplu alături de el, chiar și fără să-și spună nimic. Acum, la ce altceva se putea aștepta decât să fie nevoită să-i privească

tot drumul, de pe bancheta din spate, cum își aruncă priviri galeșe și își ating brațele, ca din întâmplare.

Simțea ceva ciudat ... Nu, nu putea fi vorba de gelozie, din moment ce îl iubea pe Mike. Într-o zi, când mama ei se va simți mai bine, vor putea da la iveală povestea lor de dragoste cam insipidă. Vor face dragoste, poate. Simți un fior, așteptându-l pe Rick. Vroia să se căsătorească. Îndiferent de ceea ce spunea Mike, căsătoria era cel mai bun lucru. Dar ...

– Ah, iată-l! îi întrerupse gândurile vocea încântată a doamnei Warwick.

Anna se străduí să zâmbească, pentru a nu lăsa să se vadă nimic din ceea ce o frământa și, ridicându-și fruntea cu curaj, întâlni, spre marea ei surprindere, ochii aceia negri ai bărbatului de care se ciocnise mai devreme. Doamna Warwick îl luă de braț și ieșiră amândoi râzând, în timp ce Anna rămase complet zăpăcită, fără să-l observe pe bărbatul care intrase imediat după ieșirea lor.

– Acum te uiți după medicii consultanți? spuse Rick Alexandre atingându-i ușor umărul. Îmi pare rău, dar eu nu sunt decât un umil medic de salon, chiar dacă specialist. În orice caz, nu îndrăzni nici măcar să visezi la doctorul Tester!

După care, fără să-i lase răgazul să explice, o împinse grăbit în noaptea rece, ploioasă.

Odată instalați în mașină, Anna aruncă spre el o privire rapidă și, văzându-l încruntat, hotărî că era mai prudent să nu

se lanseze în nici un fel de conversație. Și-apoi, n-avea decât să creadă ce dorea.

De altfel, ajunseră imediat la Brightling Hill.

– Vă rog, nu trebuie să mă duceți chiar până în fața casei, domnule doctor. Pot merge pe jos câțiva metri.

– De ce, te așteaptă în tufișuri?

– Cine?

– Băiatul acela cu puncte negre pe față și păr creț. Trebuie să fie complet ud de-acum. Nu cred că mai e aici, așa că te duc până în fața ușii, dacă îmi spui care este.

– În primul rând, Mike nu are puncte negre! În al doilea rând, nu vreau să fiu dusă până în fața ușii. Și-ar face griji mama, care a fost foarte bolnavă.

– Îmi pare rău. Totuși, nu-nțeleg de ce nu preferă să fii adusă cu mașina acasă. Nu o îngrijorează mai mult gândul că o iei pe acea scurtătură întunecoasă?

– Nu știe. Poate că ar trebui să-nvăț să conduc și să-mi iau o mașină.

– Care e casa?

Anna își dădu seama că se opriseră chiar în fața casei ei.

– Aceasta: "Piatra de moară".

– Ce nume! Chiar așa este?

– Cam așa ... Este mult prea mare pentru noi, dar mama are o asistentă permanentă care locuiește cu noi, ca și menajera, de altfel.

Vocea ei se pierdu, în fața privirii lui fixe, insistente. "Va crede că mă laud", a fost ultimul ei gând coerent înainte ca buzele lui să le atingă pe ale sale, într-un scurt sărut dătător de iluzii.

– Noapte bună, Anna! Somn ușor!

Părea amuzat; amuzat pe seama ei. Probabil, vedea că era lipsită de experiență – o naivă oarecare în fața căreia putea să-și arate îndrăzneala.

– Noapte bună, domnule doctor.

Urmă un moment penibil în care nu reuși să deschidă portiera fără ajutorul lui.

– Mulțumesc ...

– Nu uita că în curând va fi Crăciunul, Anna. Vei fi de serviciu, nu-i așa?

Încuviință, surprinsă și intrigată.

– Ei bine, ne vom distra grozav. Voi aduce o mulțime de vâsc și atunci nu vei mai avea scăpare. Pa!

Îmbujorată, Anna alergă spre ușă, unde o aștepta Mary Dixon, adulmecând, curioasă, cu nasul ei ca de pechinez.

– Bună seara, Mary. Ești foarte amabilă că mă aștepți afară, spuse Anna intrând și mergând repede în camera ei, înainte ca femeia să-i răspundă.

"Ce tupeu la acel bărbat!" se gândi ea. "Categoric, ar aduce vâscul doar ca să mă enerveze. Ce s-ar mai amuza de jena mea de a trebui să accept să mă sărute în fața pacienților. Află că

ți-ai găsit un adversar pe măsură, Rick Alexandre, pentru că în nici un caz nu voi fi jucăria ta!"

După care se grăbi să meargă în camera mamei ei.

Pesemne că sora o anunțase că fusese adusă cu mașina și își făcea deja griji.

Pentru a nu știu câta oară, Anna era impresionată de frumusețea mamei ei. Doar câteva fire cărunte anunțau apropierea de vârsta mijlocie, dar chiar și așa, nimeni nu i-ar fi dat lui Jennifer Curtis patruzeci și nouă de ani.

Păcat că se considera aproape o invalidă și renunțase la viața socială. În plus, avea pretenția ca nici fiica ei să nu aibă o viață personală și să-și petreacă aproape tot timpul în casă.

– Draga mea, Mary mi-a spus că te-a adus cineva cu mașina. E cineva drăguț?

Anna, însă, nu se lăsa înșelată de tonul blând care invita la confidențe.

– Cineva fără importanță. Dar, știi, vroiam să discut cu tine ... ca să nu mai fiu nevoită să vin acasă prin întuneric și ploaie ... aș putea să am și eu mașină?

Acesta fiind spuse, Anna aștepta ca lumea să se prăbușească peste ea, cum de multe ori își imaginase că avea să se-ntâmple ca reacție la întrebarea ei. Apoi, cum realitatea părea să nu-i confirme scenariul, un licăr de speranță îi apăru în privire. Mama ei tăcu timp de câteva clipe, ca și cum ar fi pus în balanță toate aspectele.

– Nu, nu cred, Anna. Aș fi atât de îngrijorată ... Sunt o mulțime de șoferi neatenți ... Și-apoi, asta ar însemna o cheltuială în plus, oftă ea, ducându-și mâna delicată în dreptul inimii, cu un gest care devenise de-acum foarte familiar Annei.

– Aș conduce foarte prudent, mamă. În privința banilor, nu trebuie să-ți faci griji; știi că tata mi-a lăsat o sumă și aproape că nici nu m-am atins de ea. Mi-ar ajunge pentru un mini ...

Urmă o tăcere ca și cum cuvintele rostite produseseră un șoc. Apoi, Jennifer se rezemă de perne, cu obrajii punctați de pete roșii.

– Îmi pare rău pentru tine, Anna, răspunsul este "nu". Doar știi că nu trebuie să mă superi. Unde e Mary? Și înainte ca Anna s-o poată opri, o sună.

– Știi că merg pe scurtătură prin curtea de recreație, întrebă ea calm, chiar când Mary Dixon intră ca o furtună. Era hotărâtă, însă, să spună ce avea de spus; medicul o liniștise în privința stării mamei ei, așa că nu risca nimic. Aș putea fi violată, sau jefuită, și lăsată să zac într-o baltă de sânge.

– N-am avut nici cea mai vagă idee! Cu ochii măriți de uimire, Jennifer sări de pe pernă, ca și cum ar fi uitat complet de durere. Nu mai e un alt drum spre casă?

– Doar un drum ocolitor; faci de două ori mai mult și nici acolo nu e prea bine luminat.

– Poate că n-ar trebui s-o spun, dar cred că n-ai dreptul să o sperii pe mama ta! interveni Mary Dixon.

Anna era pe punctul de a răspunde, când, spre surprinderea ei, constată că nu mai era nevoie.

– Fata are dreptate, Mary. N-ar trebui să meargă atâta drum pe jos și în întuneric. Se scuturǎ, înfiorată, apoi își deschise brațele spre ea. Sigur că înțeleg, draga mea. Vei avea mașină. Între timp, vei veni acasă cu taxiul când lucrezi până târziu.

Văzând că, pentru prima dată, mama și fiica erau în perfectă armonie, Mary Dixon nu îndrăzni să mai spună ceva. Anna nu putu să nu se bucure văzând-o în sfârșit pusă la punct – reacția ei era, în definitiv, firească și omenească. Prea de multe ori asistenta o terorizase – și asta poate că din teamă ca, în urma instruirii ei de specialitate, propriile sale sarcini să nu mai fie necesare. Desigur, Mary Dixon se înșela: Anna nu numai că-i aprecia experiența profesională, dar îi era și recunoscătoare pentru modul în care-i îngrijea mama.

***

Ziua următoare, joi, a fost o zi extrem de plină pentru Anna. Din fericire, vineri și sâmbătă avea liber, așadar se putea odihni. Cu toate că nu excludea perspectiva ca aceste două

zile să fie prea lungi și prea goale. Ei, avea de scris felicitări de Crăciun și trebuia să coasă câte ceva ...

Fără să vrea, oftă, gândindu-se că totuși, viața ei era searbădă. Ce minunat ar fi fost să-și poată petrece zilele libere cu Mike ...

Începu să-și imagineze, fără să-și dea seama că, e privită. S-ar plimba, s-ar juca în zăpadă împreună. Pe buze îi apăru un zâmbet visător pe măsură ce programul se desfășura în mintea ei: cina într-un restaurant romantic din Southampton – păstrăv, friptură și bezele cu cremă de ciocolată care îngrașă îngrozitor; apoi, ar merge poate la un club de noapte ... Ea nu fusese niciodată într-un astfel de local și poate că nici nu i-ar plăcea atmosfera de acolo, dar ar fi, fără îndoială, o schimbare.

– Ești fericită, soră Curtis?

Doctorul Alexandre apăru în salon în uniforma sa albă imaculată, părând cu atât mai bine dispus cu cât Anna se îmbujora mai mult, jenată.

– Da, sunt fericită.

– Ochii îți strălucesc ca două lumânările de Crăciun.

Între timp, doctorul se apropiase destul de mult de ea – suficient cât să-l poată atinge. Cât de mult își dorea să-l atingă, să se piardă în privirea lui!

– Vă rog să mă scuzați, spuse ea deodată, ca și cum s-ar fi trezit din visare, temându-se ca nu cumva expresia chipului

să-i trădeze gândul ce rătăcea, scăpat de sub control. Trebuie să iau temperatura pacienților.

– Fac pariu că temperatura lor înregistrează câteva grade în plus când ești în preajma lor.

Anna nu răspunse nimic, ca și cum nu auzise. Simți însă o ușoară dezamăgire când doctorul se retrase puțin într-o parte pentru a-i face loc să treacă, fără a încerca s-o rețină.

Aveau un pacient nou, un diabetic: un anume John Snelling, poate cu un an sau doi mai mic decât Anna. Spera să fie externat în câteva zile, dar ea știa foarte bine că urma să fie reținut până după Crăciun, pentru a nu fi tentat să renunțe la regim. Deși era un băiat inteligent, părea incapabil de a-și refuza ceva, de la mâncare la femei.

Anna veni spre el să ia termometrul de la capul patului, când simți deodată cum tânărul își răsuci brațul lung în jurul piciorului ei și-i mângâie coapsa.

– Dă-mi drumul! șopti ea furioasă, temându-se să nu-i deranjeze pe ceilalți pacienți printr-un ton prea ridicat.

John îi zâmbi și parcă fața îi strălucea de bucurie. Avea ceva înduioșător și parcă Anna nu avea puterea de a se supăra foarte tare pe el. Totuși, trebuia pus la punct pentru că altfel risca să i se reproșeze tot ei.

Din păcate, domnul Pearson văzu gestul și începu imediat s-o strige pe asistenta-șefă.

– Vă rog, domnule Pearson!

Vin la dumneavoastră în câteva secunde, încercă ea să-l liniștească, presupunând că aceea era cauza nemulțumirii lui.

– Ești mult prea ocupată să-ți faci de cap cu acel individ pentru a mai avea grijă și de noi ceilalți, cei mai bătrâni.

– Ce s-a întâmplat? întrebă asistenta-șefă Noates apărând imediat în salon și mutându-și privirea rece de la domnul Pearson la Anna. Soră Curtis, doar știi că pacienții trebuie să stea liniștiți!

– Îmi cer scuze, dar tocmai luam temperatura domnului Snelling când domnul Pearson a început să strige, explică ea, sperând să nu se mai amintească de vreun amănunt jenant.

Spera în zadar.

– Ticălosul acela umblă pe sub fusta ei! nu se lăsă domnul Pearson până nu furniză toate amănuntele, spre amuzamentul general.

Numai Anna aștepta, îngrozită, ca furia asistentei-șefe să se reverse asupra ei. Reacția acesteia, însă, o luă prin surprindere.

– Astfel de gesturi din partea pacienților sunt un indiciu al însănătoșirii lor, comentă ea cu tact, îngăduindu-și chiar un zâmbet, după care plecă.

Liniștindu-se puțin după spaima trăită, Anna își continuă treaba, ocupându-se de fiecare bolnav. Tocmai terminase de completat fișa domnului Pearson când îi văzu pe doctorul Alexandre și pe asistenta-șefă intrând în salon, încruntați.

Anna își dădu seama că, de data aceasta, nu mai avea scăpare. Se opriră la patul lui John Snelling și doamna Noakes îl admonestă, deși cu destulă blândețe, pe un ton ferm. Apoi, doctorul Alexandre se îndreptă spre Anna și, profitând de un moment în care aceasta se afla într-un colț mai departe de paturile pacienților, i se adresă, fără ca aceștia să-l audă.

– Nu poți face nimic bine?! îi reproșă el, încordarea citindu-i-se pe chip. Chiar trebuie să-i provoci și să fii centrul atenției?!

– Îmi pare foarte rău, domnule, spuse ea încet, deși ochii îi străluceau de furie.

Nu putea riposta, totuși, de teamă să nu fie dată afară, dar imediat ce doctorul plecă, intră în oficiul de lângă salon și, prăbușindu-se pe singurul scaun existent acolo, începu să plângă, tremurând. Indiferent ce-ar fi făcut, pentru el tot nu era bine. Probabil că, auzind cum rezolvase asistenta-șefă incidentul, doctorul Alexandre considerase că fusese o manieră prea indulgentă. "Un sclifosit!" a fost concluzia ei. Nu se poate să nu fi făcut și el un astfel de gest în studenție. Nu, categoric n-o putea suferi – poate pentru că era prea înaltă, sau poate pentru că era roșcată ... N-avea nici o logică, dar, oricât încerca, nu găsea o explicație pentru atitudinea lui față de ea.

Chiar înainte de ora patru și jumătate, asistenta-șefă o chemă la ea în birou, pentru a-i atrage atenția, ferm, să nu mai intre în conflict cu doctorul Alexandre.

– Dar n-o fac cu bună știință, credeți-mă. Întotdeauna găsește ceva de obiectat. Poate că nu-i plac femeile înalte.

– De ce nu are și la mine ceva de obiectat?! Doar am numai câțiva centimetri în minus față de tine.

Annei i se părea că diferența de înălțime dintre ele era mai mare, dar se abținu să facă vreo remarcă.

– Poate că nu-i plac elevele din anul întâi, continuă ea să facă presupuneri, în încercarea de a-și explica.

– În general, medicii specialiști nici nu observă elevele din anul întâi, așa că nu cred să fie asta cauza. În orice caz, încearcă să treci cât mai neobservată când este el în preajmă. Pare o persoană prietenoasă și simpatică, dar n-are rost să riști.

Ei, personal, nu i se părea deloc așa, dar nu putea spune nimic. Cu toate că, se gândi în drum spre casă, câteva minute mai târziu, câteodată chiar era așa cum îl descrisese asistenta-șefă, prietenos și simpatic, când glumea cu pacienții și cu aceasta. Înseamnă că era ceva la ea care-l deranja și-i declanșa acea stare de nervi.

Se simțea singură, fără prieteni. Nici măcar Mike nu va fi lângă ea, să-i mai ridice moralul – în ziua următoare lucra, iar în weekend se ducea la Liverpool să-și vadă părinții. De multe ori mergea acasă în weekend; era un fiu bun și acesta era încă unul din motivele pentru care îl iubea.

Da, era convinsă că era o dragoste profundă care avea să dureze până la moarte. Aceasta nu însemna că nu era

conștientă de defectele lui, dar era dispusă să i le tolereze: de exemplu, era îngrozitor de dezordonat și împrăștia scrum de țigară peste tot. Da, ăsta era un alt defect: fuma mult prea mult. Ar fi trebuit să mai reducă puțin numărul țigărilor, așa cum, de altfel, îi promisese, dar ... nu se ținea niciodată de cuvânt și nu te puteai baza pe el!

Se enervă pe ea însăți; ce rost avea acest inventar al defectelor lui Mike! Oricum, calitățile lui erau mult mai numeroase și nu era ea în măsură să judece pe altcineva.

Brusc, se opri și privi împrejur, neliniștită; avea impresia că e urmărită, dar în lumina din ce în ce mai nesigură a amurgului, nu vedea nimic.

– Iar ai întârziat, Anna! se auzi deodată vocea lui Mike.

Răsuflând ușurată, alergă spre brațele lui deschise.

– Ah, Mike, unde-ai fost? Mă urmăreai! M-am speriat îngrozitor.

– Ce copil ești! râse el, mângâind-o și sărutând-o până când primi răspunsul dorit din partea buzelor ei. În sfârșit, nu mai ești ca un bulgăre de gheață; începi să te topești. Începusem să cred că ai reacții de fată bătrână. Cred că ești prea terorizată de mama ta.

– Nu sunt o libertină, Mike. Îmi displace ideea de a face dragoste cu oricine îmi propune – nu e genul meu. Nu vreau să par o puritană, dar ...

Cuvintele i se pierdură în sărutul lui plin de pasiune.

Apoi, neașteptat, cu un geamăt înăbușit, o împinse de la pieptul lui.

– Nu se mai poate așa, Anna.

Făcu un gest larg cu mâna, ca pentru a cuprinde totul: parcul din jurul lor, ziua de iarnă, întâlnirile lor secrete ...

– Știu, înțeleg, dar, în starea în care e mama ...

– Fac pariu că, dacă aș fi fost medic, n-ar mai fi avut nimic de obiectat.

Anna nu putu decât să-și plece privirea. Este foarte posibil ca Mike să fi avut dreptate. Poate că, dacă în locul lui ar fi fost doctorul Alexandre, sau doctorul Tester, ar fi fost mulțumită – desigur, atâta timp cât interesul lor pentru ea nu ar fi fost foarte puternic. Se pare că mama ei nu era dispusă să-și piardă unica fiică, nici măcar în favoarea căsătoriei acesteia cu un medic. Poate că dacă ar ști că relația noastră este serioasă, ar accepta-o. Vrea să fiu fericită, asta este sigur.

– Oare?! Nu cred că mamei tale îi pasă de altcineva în afară de ea însăși. În curând voi pleca, Anna. Am șansa de-a fi promovat.

– Da?! Anna făcu ochii mari, abia stăpânindu-și lacrimile. Mă bucur ... pentru tine.

Bărbatul pe care-l iubea pleca. Dac-ar fi putut pleca și ea ... Nici măcar n-o întrebase. Vroia să-l aștepte, sau ... era doar un pretext pentru a pune capăt unei relații din care el primea atât de puțin?

– Trebuie să dovedesc că sunt capabil. Voi lucra la o fabrică din Irlanda de Nord.

– Ah, Mike, nu se poate ...

Cuvintele rămaseră nerostite în îmbrățișarea lui.

– Nu-ți face griji pentru mine; mă voi descurca. Și, când mă voi întoarce, voi avea un post mai bun, noi perspective de avansare ... voi deveni, poate director adjunct ... Gândește-te: ți-ar plăcea să fii soție de director, nu-i așa?

– Nu-mi pasă de promovare, Mike. Și mâine m-aș căsători cu tine, dacă mi-ai propune.

Roși imediat, surprinsă de propria ei îndrăzneală.

– Anna, n-am ce să-ți ofer. Când mă voi întoarce, voi avea o situație mai bună. De exemplu, voi putea cumpăra un apartament mai mare.

– Prostuțule, un director adjunct trebuie să locuiască într-o vilă: trei dormitoare și un living spațios. Desigur, va trebui să-mi termin studiile ... Sper că nu ai nimic împotrivă, nu-i așa?

– Sigur că nu, scumpa mea. Două salarii sunt mai bune decât unul singur.

– Pentru un timp. Când vor apărea copiii, voi sta acasă. N-am de gând să-i las la creșă. pentru a putea lucra măcar cu jumătate de normă.

– Să nu intrăm în astfel de amănunte, râse el, suficient de fals pentru ca Anna să-și dea seama că nu-i plăceau , sau nu-și dorea copii.

De fapt, se gândi ea, nu era ceva neobișnuit la majoritatea bărbaților, mai ales până aveau primul copil. Dar dacă Mike continua să fie categoric împotriva acestui lucru, își va sacrifica dorințele materne; nu era un sacrificiu prea mare pentru bărbatul pe care-l iubea.

– Când pleci?

– În câteva săptămâni. Deși ... ar putea să mă cheme oricând. Anna ... mă iubești?

– Știi bine că da. Sau, cel puțin, credeam că știi.

– Dacă mă iubești, aș dori să ne petrecem ultimele săptămâni împreună, șopti el cu buzele lipite de părul ei.

– Știi că nu se poate.

– Lasă-mă să termin. Știi că am acel apartament. Mă mut sâmbătă. M-ai ajuta la mutat, am petrece sâmbăta împreună ... M-ai face atât de fericit! Era liberă sâmbătă și el știa asta foarte bine. De fapt, îi propunea să-și petreacă sâmbăta făcând dragoste. N-avea nevoie de ajutor la mutat, pentru că nici n-avea mobilă. O iubea, o dorea și, de fapt, ce-i cerea atât de mult?! Iar ea, de ce ezita, din moment ce-i spusese că s-ar fi căsătorit imediat cu el? Pentru cine se păstra? Pentru vreun medic consultant? Sau pentru vreun medic specialist cu privirea pătrunzătoare? Se desprinse de Mike, speriată. Nu vroia să ia hotărârea în acel moment. Deocamdată, nu putea scăpa de imaginea acelor ochi albaștri-cenușii care o priveau acuzator, așteptând parcă acea decizie.

Capitolul 5

– Anna?

Vocea lui tremura de emoție. Anna întinse mâna, ca și cum ar fi încercat să-l țină la distanță, deși Mike nu făcuse nici o mișcare.

Luase hotărârea. Dacă-l iubea, nu avea de ales. Dacă-l refuza acum, avea să-și găsească probabil consolarea în brațele unei irlandeze frumoase – asta în cazul în care va avea răbdare până pleca. Trebuia să-i dea dovada de cât de mult îl iubea, ori, după părerea lui nu exista decât o singură modalitate de a face acest lucru.

– Da, te voi ajuta să te muți sâmbătă, spuse ea pe un ton ferm. Tot vroiai să-mi arăți apartamentul, nu-i așa?

– Anna! E adevărat ce spui?

Lui Mike încă nu-i venea să creadă.

Anna zâmbi trist, gândindu-se la reacția lui: nu se așteptase ca ea să capituleze.

După un sărut lung, făcură planul cum să se întâlnească sâmbătă, iar el plecă fluierând.

Pătrunsă de frig, Anna începu să tremure. Zarurile fuseseră aruncate – nu mai exista cale de întoarcere. Ce-i va spune mamei?

Vinerea trecu greu. Merse să ia alte cărți de la bibliotecă pentru mama ei, apoi – gest de mare îndrăzneală – intră într-o cafenea veche să ia gustarea de la ora unsprezece, chiar dacă acasă o așteptau biscuiți și cafea.

"M-am plictisit de aceeași veșnici biscuiți fără urmă de ciocolată!" se gândi ea, răzvrătindu-se. Se așeză pe un scaun de lângă fereastră, astfel încât să poată privi trecătorii și comandă ciocolată fierbinte cu colțunași cu unt și miere.

Termină de mâncat prima prăjitură, când figura unui trecător îi atrase atenția: doctorul Rick Alexandre, mai ales că nu era singur.

Anna își lipi nasul de fereastră, curioasă s-o vadă bine pe femeia de lângă el, dar nu reuși să observe decât că era înaltă și blondă. Nu cunoștea nici o blondă înaltă, cu excepția asistentei-șefe Powell, dar nu credea că aceasta era pe gustul doctorului Alexandre. Și-l închipuia mai degrabă adeptul femeilor elegante și sofisticate. Zâmbi trist, și terminând de băut ciocolata, plecă repede spre casă.

După prânz își luă o carte de citit, dar nici măcar n-o deschise. Rămase privind lung poza eroului de pe copertă. Deși nu-i vedea clar culoarea ochilor, își dădea sema că semăna cu doctorul Alexandre: nas și maxilar bine conturate, păr negru ...

Mike! Ar fi trebuit să se gândească la Mike, din moment ce pe el îl iubea. Doctorul Alexandre îi era inaccesibil și, oricum, nu și l-ar fi dorit. Era mult prea schimbător; când glumea, când era furios, fără nici un rost. Mike, în schimb, era un om bun și spera ca, într-o zi, să fie și un soț bun.

Gândul la căsătorie îi aminti de hotărârea luată pentru ziua următoare. Se întrebă cum ar fi să facă dragoste cu Mike. Chiar numai gândul acesta o înspăimânta. Avea douăzeci și unu de ani și nu făcuse niciodată dragoste. Ce s-ar mai amuza colegele ei! Se-mbujoră pe măsură ce i se făcea tot mai teamă. Cum se va descurca? Și ce va spune Mike văzând-o atât de lipsită de experiență? Ei bine, a doua zi avea să afle răspunsul la aceste întrebări și perspectiva n-o încânta deloc.

– Anna! se auzi vocea blândă a doamnei Jenkins. Ah, ești aici ...

Anna o simpatiza mult pe menajeră și, în plus, era mulțumită că era întreruptă din acele gânduri de coșmar, așa că avea toate motivele să zâmbească, dar zâmbetul i se șterse de pe buze când alături de doamna Jenkins îl văzu pe doctorul Alexandre.

– S-a ... întâmplat ceva, domnule doctor? întrebă ea, ridicându-se din fotoliu.

– Nu, Anna. Am venit să aranjam pentru ziua de mâine.

– Mâine? E sâmbătă.

– Așa este, șopti el, mulțumindu-i din priviri doamnei Jenkins, care înțelese că trebuie să se retragă.

Rămași singuri, Anna nu știu ce să-i spună și, cum auzise odată că bărbații preferă fetele care ascultă, rămase tăcută. Sâmbătă era ziua în care urma să i se dăruiască lui Mike Forster și doctorul Alexandre avea să fie exclus din program, indiferent ce propunere ar fi avut. Fără să vrea, se-ntrebă dacă teama de mâine nu s-ar transforma cumva în bucurie să fi fost Rick în locul lui Mike.

Ochii aceia cenușii-albaștri erau într-adevăr frumoși, nu era o simplă părere de-a ei. Ochi mari cu gene negre, cu riduri fine la colțuri, când râdea.

Brusc, Anna își dădu seama de ceea ce i se întâmpla: era îndrăgostită de acel bărbat! De aceea avea întotdeauna chipul lui în fața ochilor.

– Întotdeauna te strâmbi când ai oaspeți, sau eu am un statut privilegiat?

Șocată de ceea ce descoperise în adâncul inimii, Anna se strădui să-și adune gândurile.

– Nu mă strâmb, domnule doctor. Mâine este ziua mea liberă și nu cred că avem ceva de discutat.

– Înțeleg, spuse el instalându-se în fotoliul din rafie din care Anna tocmai se ridicase. E cam rece aici. Nu este încălzire centrală?

"Nu trebuie să afle niciodată ce simt", se gândi ea. Cum însă să ascundă, când chipul ei era ca o carte deschisă? Merse repede spre fereastra terasei și rămase cu spatele la el, privind copacii desfrunziți.

– Ce este mâine?

– Sâmbătă e și ziua mea liberă.

– Trebuie să cântăm colinde pentru pacienți? întrebă ea după câteva clipe, gândindu-se că s-ar putea s-o cheme la spital pentru vreo astfel de acțiune, după cum se obișnuia, deși era cam devreme ...

– Mai e până la Crăciun, Anna. Mă gândeam să mergem undeva cu mașina.

– Să mă plimb cu mașina? repetă ea, întorcându-se brusc spre el. Cu dumneavoastră?

– Mm ... E o idee bună, nu crezi?

– De ce să mă luați pe mine la plimbare? Nu e disponibilă prietena dumneavoastră blondă?

– Care prietenă blondă? păru el sincer mirat, după care începu să numească pe degete. Ia să vedem... Angela – nu, e mai mult roșcată... Olivia – nu, nu mai e blondă... Betty? Nu, nu cred... N-am mai văzut-o în ultima vreme ... Ah, Simone, ea trebuie să fie, era blondă ultima dată când am văzut-o.

– Domnule doctor Alexandre, nu vreau o trecere în revistă a tuturor prietenelor dumneavoastră. Îmi pare rău că Simone și Betty și ... Oliver nu sunt libere, dar n-am de gând să fiu un surogat.

– Olivia, scumpa mea, nu Oliver. Îmi strici renumele.

– Vă rog, lăsați-mă în pace! strigă ea întorcându-se cu spatele, ca să nu i se poată vedea suferința. Vă rog, mergeți acasă!

Își mușcă buzele până la sânge și ochii i se umeziră de lacrimi. Simțea nevoia să se arunce pe pat și să plângă până la epuizare. Ah, de ce nu pleca odată individul acela!

– Acasă înseamnă în Jersey, Anna, spuse el chiar din spatele ei, făcând-o să tresară. Și totuși, acasă înseamnă acolo unde vrei să fii, continuă el șoptind blând, atât de aproape de ea, încât îi simți suflul cald pe ceafă.

Iritată, Anna ridică gulerul de la puloverul gros de lână cu care era îmbrăcată. Nu vroia să-i simtă răsuflarea înfiorându-i pielea. Îl ura în acel moment, n-avea nici un drept să-i invadeze casa, gândul și sufletul.

Rick îi lăsă din nou în jos gulerul, începând să-i mângâie gâtul, apoi își trecu degetele prin părul ei bogat, răscolindu-i simțurile. Iar când buzele lui îi atinseră urechea și gâtul, Anna nu putu decât să se roage să aibă puterea de a rezista fără să reacționeze, fără să trădeze nimic din ce simte. Era convinsă că se juca; era imposibil s-o dorească. Trebuia să-ncerce să se

gândească la Mike, poate așa reușea să scape de sub vraja acestui bărbat care ... care-i cuprinsese strâns talia, în timp ce buzele lui rătăceau în neștire pe fața, ochii, buzele ei.

Anna nu-și mai simțea picioarele; de fapt, tot trupul își pierdea consistența, invitând-o la plutire, în timp ce inima îi bătea în ritmul unui tam-tam de ritual de început al lumii.

Ar fi trebuit să țipe, să protesteze, s-o cheme pe sora Dixon, numai că nu putea.

– Uită-te la mine, Anna, spuse el cuprinzându-i fața cu palmele. Anna ... rugămintea lui era acum mai mult un geamăt, iar ea își ridică buzele spre el într-un gest firesc.

Anna plutea de fericire; era însă o fericire care era convinsă că nu i se cuvenea.

De aceea, nici măcar nu se miră când venirea doamnei Dixon, după câteva clipe, îi puse capăt.

Mama ei avea să fie informată imediat, și va face o scenă de furie. Bineînțeles că se va înfuria și doctorul Alexandre și, în câteva ore, tot spitalul avea să afle că mama acelei eleve înalte – Curtis – nu admite ca fiica ei să fie sărutată de vreun bărbat.

Tristă, îl împinse ușor pe Rick, simțindu-se, însă imediat părăsită când nu-i mai avu brațele strânse în jurul ei.

– Ce este Mary?

Mă cheamă mama?

Cu ochii ieșiți din orbite, Mary încerca să-și revină din șoc, dar și să-l vadă cât mai bine pe doctorul Alexandre.

– Mama ta m-a trimis să întreb cine e musafirul tău. Doamna Jenkins i-a spus că e un tânăr și doamna Curtis a fost foarte surprinsă.

"Surprinsă" nu era cuvântul cel mai potrivit, ci mai degrabă "uluită și furioasă", se gândi Anna.

– Îmi conduc musafirul, apoi merg la ea. Îmi pare rău, dar trebuie să văd de ce mă cheamă mama, se scuză ea, jenată, convinsă că el se amuza copios în sinea lui.

Era o casă mare și vestibulul era el însuși cât o cameră. Rămași unul lângă celălalt în fața ușii de la intrare, Rick își plimbă ușor degetul pe obrazul ei.

– Vrei să te iau mâine-dimineață, Anna? spuse el liniștit și, când ea deschise gura să protesteze, sau pur și simplu de uimire, o sărută ușor și plecă repede.

Anna rămase privind lung ușa din stejar masiv, incapabilă să gândească și să înțeleagă: încă mai dorea compania ei. Era de necrezut.

De fapt, însemna că vrea un singur lucru de la ea – și acela nu era în nici un caz zâmbetul ei. Roșcatele aveau reputația de a fi sexy, dar nu era și cazul ei. Probabil își închipuia că va fi atât de impresionată că un doctor se arată interesat de ea, încât îi va ceda cu ușurință. Da, alt motiv nu putea fi, se gândi ea, așezându-se în unul din fotoliile care făceau din acel loc un colț plăcut, chiar intim. Rămase acolo câtva timp, cu ochii ațintiți asupra covorului, cu sufletul și gândurilr pline de acel

Rick Alexandre, până când, brusc, își aminti că trebuie să meargă la mama.

Jennifer Curtis o aștepta cu buzele strânse, iar pielea ei ca de porțelan era mai albă ca de obicei.

– De ce-ai întârziat atât de mult, draga mea? A fost musafirul tău atât de important?

– A fost unul din doctorii de la spital. Nu mă așteptam. E ridicol, continuă ea trist; vrea să mergem mâine undeva la plimbare, pentru că suntem amândoi liberi.

Spunând aceasta, Anna tăcu, așteptând să se producă nenorocirea – o criză de furie a mamei ei sau hohote de plâns.

Surpriză.

– E drăguț?

– Da, e plăcut, răspunse Anna, mirată. Cel puțin, câteodată. "Câteodată este foarte, foarte plăcut și simpatic, iar alteori este îngrozitor", completă ea în gând. Este din Jersey.

– Adevărat? Am fost acolo în vacanță, o dată. Era plin de turiști, dar peisajul este superb și mâncarea a fost nemaipomenită. Se va întoarce acolo să profeseze?

– De unde să știu? E venit de curând aici, așa că presupun că va mai rămâne. După aceea, s-ar putea să meargă la Londra, să câștige mai multă experiență.

Da, probabil că va pleca înainte ca ea să-și fi terminat cursurile, lăsând-o cu amintirile ei dulci-amare ...

Abia se abținu să nu plângă sub privirea scrutătoare a mamei ei.

– Ei bine, dacă este domn de încredere și dacă este doctor, nu văd de ce nu te-ai duce cu el. Anna ... Ce faci, plângi?!

– Nu, nu, mă dor ochii de la prea mult citit. Dar ... e adevărat ce-ai spus? Nu te deranjează dacă rămâi singură toată ziua?

– Sigur că mă deranjează, dar o am pe Mary. Ah, am uitat, e ziua ei liberă. Nu-ți face griji, mă descurc. Doamna Jenkins va fi aici toată dimineața.

Spunând acestea, Jennifer își împreună mâinile, apoi începu să-și răsucească verigheta cu un gest de neliniște pe care Anna îl știa atât de bine.

– Nu-i nimic, mamă, rămân. Doar nu poți rămâne singură toată ziua.

Anne o sărută și ieși din cameră, încercând să nu-și arate dezamăgirea. Ar fi fost frumos din partea mamei s-o lase să se bucure de o zi de plimbare. Și mâine ar fi putut fi o zi frumoasă, dacă relația ei cu Rick ar fi avut vreun viitor. Nu mai vroia să se gândească la tot ce-ar fi putut fi și, de altfel, nici nu mai suporta.

Urmă o noapte plină de vise ciudate, după care se simți epuizată.

Nu avea nici un chef, dar știa că trebuie să învețe, așa că, după ce-o instală pe mama ei în salon, își luă manualele și se

retrase în fostul birou al tatălui său. Era cald și plăcut și, înainte de a putea opune vreo rezistență, ochii i se închiseră și căzu într-un somn adânc. Încă mai dormea când se auzi soneria, așa că nu află de venirea musafirului decât când buzele acestuia îi atinseră ușor obrazul.

Strâmbă din nas, crezând că e o gâză, apoi un râs gutural o trezi. Lângă ea stătea Rick Alexandre, îmbrăcat sport, cu părul răvășit de vânt, extrem de atrăgător, privind-o fix.

– Dacă nu avem la dispoziție decât dimineața, trebuie să ne grăbim, spuse el tandru, însoțindu-și cuvintele de acel zâmbet fermecător care-i accentua liniile fine de pe tenul bronzat.

– Eu ... începu Anna, având impresia că trăiește într-un vis.

Era un vis. Nu putea să fie adevărat.

– Hai, leneșo!

Fără nici un efort, o ridică de pe scaun, apoi sus, în brațe, ținând-o strâns la piept.

– Nu! ... nu pot să merg. N-o pot lăsa singură pe mama toată ziua. Îmi ... îmi pare rău.

– Biata Cenușăreasa! I-am spus mamei tale că ne întoarcem după prânz, așa că nu va trebui să rămână singură mai mult de o oră.

– Ai vorbit cu ea?!

Nu s-a supărat? întrebă ea mirată, dar cu un licăr de speranță în priviri.

– Sigur că nu. Mă consideră o persoană respectabilă, râse el. Ia-ți haina, să mergem.

Fără să-i vină încă să-l creadă pe deplin, Anna se duse să-și ia hanoracul. O privire aruncată întâmplător spre blugii cu care era îmbrăcată o opri din drum. Dacă mergeau să ia masa undeva, trebuia să-și pună o rochie. Oricum, nu prea avea ce alege, așa că se hotărî la o rochie verde din lână și coborî în fugă.

Ușa de la camera mamei ei era întredeschisă și Anna ezită puțin înainte de a intra.

Capitolul 6

Jennifer stătea într-un fotoliu lângă foc și o întâmpină pe Anna cu un zâmbet în timp ce aceasta se-ndrepta spre ea stingherită.

– Ce tânăr încântător, Anna!

– Îți place? întrebă ea, începând să se mai liniștească, dar păstrând un ton indiferent.

Trebuia să fie totuși circumspectă, căci schimbarea mamei ei era prea bruscă pentru a dura.

– Mm. Și ochii aceia! Ca ai tatălui tău.

– Oare?! Tata avea ochii verzi, iar ai doctorului Alexandre sunt albaștri-cenușii, gândi Anna cu voce tare, uitând de prudență.

– Așadar, ai observat! Nu te implica în această relație, scumpa mea.

Nu va rămâne pentru totdeauna la St. Aidan's și n-aș suporta să-mi văd fetița plecată.

– Nu vom întârzia, mamă. Mă va aduce înapoi devreme, pentru că probabil va avea ceva mai interesant de făcut după-amiaza și seara.

Probabil că blonda alături de care îl văzuse pe stradă era programată pentru seara, se gândi ea mergând spre mașina mare argintie.

– Credeam că te-ai răzgândit ...

O înveli cu un pled și zăbovi cu mâna pe genunchii ei, până când, simțind-o încordată, și-o retrase râzând.

Pesemne că o considera demodată, se gândea Anna, stânjenită. Vedea asta clar în privirea lui. Mike niciodată nu o trata așa; o accepta ...

Mike!

A fost mai mult un geamăt care-i scăpă cu voce tare. Promisese să fie împreună azi, dar uitase complet de el.

Se pare că Rick nu observase nimic în neregulă și probabil că nici nu se aștepta la o conversație pe teme mondene cu ea, așa că era poate mai bine că o considera o provincială demodată, pentru că, oricum, n-ar fi fost în stare să discute cu el tocmai acum.

Unde putea fi Mike acum? Se-nțeleseseră să se întâlnească în fața ceasului, la ora unsprezece. Se aștepta la o întârziere din partea ei, așa că avea s-o mai aștepte câtva timp.

Se uită la ceas: zece și cinci, deci încă nu venise la locul de întâlnire.

– Ești grăbită, Anna?

Vocea lui pe un ton ironic o făcu să tresară.

– Nu, nu! Mă-ntrebam doar cât e ceasul, minți ea. Se simțea îngrozitor de vinovată pentru că-l mințea și aproape că-l ura pentru că o determina să facă acest lucru.

– Doar nu ai o întâlnire, nu-i așa?

Tonul lui devenise mai aspru și ea negă vehement.

– Cred că trebuie să știi totul în secret. Mama ta te ține din scurt ...

– Nu, dar e singură și sunt singurul lui copil. Nu o pot lăsa singură prea mult, domnule doctor. Noi ... eu trebuie să mă întorc devreme.

– Rick, nu "domnule doctor". Am promis deja să te aduc înapoi întreagă și nevătămată la unu și jumătate. Neatinsă, completă el sec.

– Nu trebuie să adopți acest aer superior. Nu sunt un copil.

– Totuși, mama ta te tratează de parcă așa ai fi, nu-i așa? Răspunde-mi, Anna.

– Da.

Încercă să-și ferească fața de privirea lui, ca să nu i se observe lacrimile ce-i străluceau în ochi – lacrimi de autocompătimire.

La douăzeci și unu de ani, să fii tratat ca un copil. Ar fi trebuit să-i fie rușine!

– M-am gândit s-o luăm pe șoseaua de lângă țărm.

Vocea lui era din nou blândă, dar asta nu însemna ca Anna să devină prea încrezătoare. Și-așa se înșelase când îl considerase bine dispus.

Ca să evite orice alte întrebări în legătură cu mama sa, Anna începu să discute despre spital, dar, cum nu primea din partea lui decât răspunsuri vagi, rostite cu jumătate de gură, sau chiar mormăieli, renunță. În definitiv, era mai bine dacă se plictisise de conversație și chiar de compania ei.

Marea era liniștită, de aceeași culoare albastră-cenușie ca și ochii doctorului și Anna nu putu să nu se gândească la asemănarea aceea, dusă și mai departe: în amândouă cazurile, un albastru-cenușiu ce permitea o liniște de suprafață, dar învolburat în adâncuri.

Se opriră să ia masa chiar la ieșirea din Southampton, la un hotel impunător. Anna se simțea total lipsită de curaj și de poftă de mâncare. Era puțin trecut de ora douăsprezece – adică, o oră mai târziu decât cea stabilită pentru întâlnirea cu Mike. Oare ce-o crede despre ea? Că nu putuse să scape de-acasă, sau că nu-l iubea suficient ca măcar să încerce s-o facă? Poate era îngrijorat, gândindu-se ca nu cumva să fi avut un accident ... Nu, Mike nu era niciodată îngrijorat, îngrijorarea era o stare total străină firii lui. Deodată, se simți

privită insistent și văzu cum, în colțul gurii frumos conturate a lui Rick, tresare un mușchi.

– Fizic ești aici, dar ... în rest ...? întrebă el trist.

Sub impulsul momentului, Anna îi acoperi mâna cu mâna ei, iar ochii ei mari parcă-l implorau să înțeleagă.

– Te rog, Rick, începu ea, roșind când îi spuse pe nume. Îmi pare rău că nu sunt o companie foarte plăcută, dar atâtea probleme ...

El își retrase mâna și continuă să privească, îngândurat, în paharul cu Marini. Anna se simțea ca și cum ar fi primit o palmă. Se rezemă de spătarul scaunului, mai aruncând o privire la ceas: douăsprezece și un sfert.

Desigur, se întrebă ce-o fi făcând Mike, dar își dădu seama că nu dorise în mod special să-și petreacă ziua cu el, și în nici un caz în brațele lui. De fapt, dorise să fie împreună cu Rick. Dorea ca plimbarea lor să se termine mai repede doar pentru că se simțea vinovată. Nu se putea distra știind că Mike se află undeva, într-un colț de stradă, așteptând în zadar, în frig, pe fata care susținea că-l iubește.

– Ai timp pentru prânz? Tonul lui era politicos, dar rece.

– Nu e necesar să fii atât de malițios, mormăi ea, deși știa că merita din plin disprețul lui.

– Presupun că abia aștepți să te-ntorci acasă, cu coada-ntre picioare, ca un cățel după ce-a făcut o năzdrăvănie, așa că nu te voi reține mult.

Parcă nu erau cuvintele lui; o durură îngrozitor, dar Anna îl asigură că abia așteaptă să ia masa împreună cu el.

– Bun! Și eu abia aștept să mănânc; asta mă va face să nu mă mai gândesc la compania ta total indiferentă.

– Nu era necesar să spui asta.

– Oare?! Ar fi bine să terminăm repede de mâncat, din moment ce te plictisești atât de tare cu mine.

Instinctiv, degetele Annei strânseră cu putere mânerul cuțitului.

– De obicei ești violentă?

Rick puse întrebarea pe un ton interesat și, cum se aplecă spre ea și-i acoperi mâna cu mâna lui, pentru a-i îndeparta cuțitul, oricine ar fi putut lua această scenă drept una de conversație intimă. Anna, însă, vedea clar fulgerele de mânie din privirea lui. Era periculos să-l superi pe acest bărbat, în ciuda aparenței sale de bonom, ceea ce, în mod ciudat, o speria și o incita deopotrivă.

Servirea delicioasei supe de ciuperci puse capăt deocamdată oricărei discuții. Anna o termină cât putu de repede, fără însă a părea lacomă. Din ceea ce urmă, abia putu să guste, deși totul era foarte bun, numai că bietul ei creier nu trimitea semnalele corecte și era mult prea copleșită de gânduri pentru a fi interesată de mâncare. Avea gura foarte uscată și bău cu plăcere vinul servit, conștientă vag că Rick abia dacă gustase din paharul lui.

– Încă nu e ora unu, comentă el când terminară, dar ea știa deja, căci se uitase aproape tot timpul la ceas. A fost cea mai rapidă masă dintr-o zi liberă, continuă Rick, apoi o conduse spre mașină.

Porniră. Ferindu-și cât putea mai mult fața de privirea lui, Anna tăcea . Pur și simplu nu-l putea privi. Iar el, ce să-i spună? Pesemne că era îngrozitor de supărat! Toți acei bani irosiți pe o masă, iar ea nici nu mâncase decât mai puțin de jumătate. Și vinul pe care-l băuse ... Categoric, era furios pentru că își irosise banii câștigați atât de greu, mai ales că salariile medicilor specialiști nu erau foarte mari.

Nu era beată, dar suficient de amețită pentru a nu mai ști foarte bine pe ce lume se află. Da, o să-l despăgubească. Avea destui bani la ea – luase special, crezând că vor plăti jumate-jumate. Știa sigur că bărbații nu duceau o femeie la un restaurant scump fără să aștepte ceva în schimb. Dacă nu-i putea oferi ceea ce intenționase să-i ofere lui Mike, măcar îl va despăgubi cu bani. Complet amețită, răsturnă conținutul genții în brațe, apoi privi mirată monezile! Nu, nu-i putea da monezi. Căută în portmoneu – da, așa era mai bine: scoase o bancnotă de cinci lire și o examină cu atenție, ca și când i-ar fi controlat integritatea. Da, era de-ajuns pentru acea masă rapidă.

Nu-și mai amintea cât băuse, ci doar că i se mai umpluse paharul cel puțin încă o dată. Apoi, ceea ce băuse înainte de

masă ... Nu vroia nici să-l întrebe, nici să mai schimbe o bancnotă, așa că îi întinse banii lui Rick, zâmbind, ezitând puțin.

– Ce e acela, Anna? Un bacșiș? întrebă el, apoi privi din nou șoseaua. Anna privi banii, nedumerită, încercând să-și amintească pentru ce erau.

– Nu ... sunt pentru băutură. Ah, și pentru pui, adăugă ea, extrem de mulțumită că, în sfârșit, își amintise.

Văzând, însă, că el era complet absorbit de problemele traficului, Anna împături bancnota de mai multe ori și o-ndesă în buzunarul de la la piept al jachetei lui.

– Mulțumesc, spuse el părând destul de mulțumit.

Considerând că-și făcuse datoria și Rick a fost răsplătit, se rezemă de spatarul banchetei îmbrăcate în piele și închise ochii; acum puteau merge liniștiți acasă.

– Anna!

Scuturată destul de violent pentru a se trezi, Anna deschise ochii pentru a-i închide imediat, izbită de-o lumină puternică.

– Am ajuns? întrebă ea cu o ușoară ezitare.

Luând drept "da" mormăitul lui, coborî din mașină, susținută de brațul lui. Încet, încet, conturul bungaloului se defini mi exact. Bine, dar ea nu locuia într-un bungalou!

– Unde suntem? întrebă ea timid, nevrând să declanșeze o nouă ceartă; mai ales că pe figura lui Rick, era întipărită aceeași expresie de furie înăbușită cu greu.

– Este bungaloul meu. Locuiesc aici când nu sunt de serviciu.

– Da, foarte frumos. Acum putem merge acasă? Nu pot s-o las pe mama prea mult singură. Vai de mine, Rick, e deja unu și douăzeci!

– Da?! se prefăcu el surprins și-și consultă ceasul cu un gest ostentativ. Da, ai dreptate. Asta înseamnă că mai avem zece minute.

– Zece minute pentru ce?

– Ca să obțin de la tine o mărturisire completă, spuse el, conducând-o înăuntru, împotriva voinței ei. Te rog, simte-te ca acasă.

După care dispăru, lăsând-o singură în salon. Aerul proaspăt o trezise, dar o durea capul îngrozitor; spera din tot sufletul ca Rick să-i ofere o cafea.

– Ah, ce bine miroase! spuse ea când dorința i se îndeplini și Rick veni cu tava cu cafea.

– Să înțeleg că nu intenționezi să evadezi ... Oricum, nu suntem departe de secția de poliție și poți foarte ușor să te duci să depui o plângere acolo.

– Mă bucur că mi-ai spus; este foarte posibil să fac asta. În curând, mama va începe să plângă, așa cum face întotdeauna când întârzii, dar presupun că ție nu-ți pasă. Se ridică de pe canapea și-ncepu să pășească furioasă, în fața șemineului. Nu te interesează că e bolnavă și nu mă are decât pe mine.

Rick dădu din cap zâmbind.

– Ești destul de mare să ai grijă si singură de tine, nu e nevoie ca mama ta să se teamă. Da, da, ești destul de mare ... accentuă el ostentativ, făcând-o să roșească. Aș putea să-ți spun chiar ce dimensiuni bănuiesc ... dar știu că nu te interesează și n-am de gând să te plictisesc. Altceva vreau să te întreb: trebuia să te-ntâlnești cu Mike, nu-i așa?

– Mike? Te referi la prietenul meu?

– Da, chiar el. Bea-ți cafeaua, draga mea. La ce oră trebuia să te întâlnești cu el?

– Cu cine?

– Te-ai uitat tot timpul la ceas. Presupun că aveai stabilită dinainte întâlnirea cu el.

– Eram îngrijorată din cauza mamei.

– Scutește-mă de povestea asta! Dintr-un singur pas ajunse lângă ea și-o prinse de încheietura mâinii. Cu câți bărbați umbli?

– Cu nici unul. Lasă-mă-n pace! Se strădui, dar nu reuși să-și elibereze încheietura mâinii. Mă doare.

– Păcat! Vreau să aud mai multe despre acest Mike ... cel ce-și face părul permanent ...

– Nu e adevărat! E ondulat natural. Așa e părul lui!

– Ți-ai trecut de multe ori degetele prin părul lui, nu-i așa? De ce nu încerci același lucru și cu mine? Părul meu e natural drept.

O împinse spre un fotoliu, apoi se așeză și el pe brațul acestuia. Hai, mângâie-mi părul, e gratis!

Înfuriat, Rick îi luă mâna și i-o așeză cu forța în părul lui. Simpla atingere i-a fost de-ajuns Annei – degetele ei rătăceau înnebunite de plăcere, iar Rick, la rândul său, primea gestul ei cu o nebănuită bucurie.

Anna se trezi în brațele lui, fără să mai încerce să se opună când buzele lui le căutau, înfrigurate, pe ale ei. Era exact ce-și dorise Anna de când se întâlniseră. Nu era de mirare că avusese acea reținere de a se dărui lui Mike; nu vroia să i se dăruiască decât lui Rick.

Mângâierile lui aveau un efect înnebunitor nu numai asupra trupului, ci și asupra minții ei, anihilându-i orice dorință de-a i se opune.

– Te rog, nu, izbuti ea să șoptească, mai mult formal, într-o strălucire de luciditate.

– Te doresc, Anna. Dacă ai de gând să spui "nu", iubito, atunci spune acum.

– Nu, te rog ... adică, da ... Te iubesc, Rick.

Sărutările lui erau dovada că și el o iubea.

– Cu câți bărbați ai făcut dragoste până acum, Anna?

Întrebarea lui o aduse la realitate, dar nu știa ce să răspundă. Dacă-i mărturisea adevărul, ar râde de ea; dacă nu, s-ar enerva, așteptându-se la o femeie versată și descoperind o fată speriată, fără nici un pic de experiență.

– Cu nici unul, ieși la lumină, chinuit, adevărul, printre dinții ei încleștați.

Rick oftă, iar Anna se simți cuprinsă brusc de un tremur pe care nu și-l putea controla.

– Și eu te doresc.

Rick se ridică, oftând.

– Te conduc acasă imediat, spuse el reușind să zâmbească. Știu că nu ai făcut-o intenționat.

– Îmi pare rău ... Să știi că nu sunt ... perversă. Nu râde de mine.

Când se apropie de ea și-i cuprinse umerii cu brațele, se lipi din nou de pieptul lui și dorința amândurora izbucni ca o flacără vie, enormă.

– Anna! gemu el, împingând-o de la pieptul lui.

Surprinsă și jenată de propria ei reacție, Anna și-ar fi dorit să dispară pe loc undeva sub pământ.

– Mă surprinzi, Anna! N-aș fi crezut că ești capabilă de o astfel de provocare! gemu el, apoi ieși fredonând.

Capitolul 7

Drumul până acasă a fost un coșmar pentru Anna. Era atât de jenată, încât nici nu îndrăznea să-și ridice privirea. Poate, totuși, își imaginase incidentul – era atât de străin de firea ei!

Doar simplul gând o făcea să roșească, pe când el părea grozav de bine dispus și încă fredona încet. Probabil că se amuza copios în sinea lui.

Cum îndrăznea să se afișeze atât de fericit, în timp ce ea se simțea îngrozitor ? O durea nu numai capul, ci și trupul: durerea neîmplinirii. Îl dorea pe Rick. Îl dorise cu fiecare fibră a corpului ei, și-acum frustrarea se transformase într-un gol dureros, așa cum nu mai simțise niciodată.

Deschise portiera înainte ca mașina să fi oprit bine și țâșni afară fără să mai privească înapoi. Biata mama! Trebuia să fie tristă și supărată.

Jennifer era furioasă, însă era o furie rece, controlată.

– Ah, mamă, te rog să mă scuzi! Timpul pur și simplu a zburat! spuse Anna, văzând că era aproape ora trei.

– Nu-i nimic, Anna. Îmi dau seama că ... tânărul acesta e mai important decât mama ta.

Anna se simțea vinovată și furioasă. Ah, acel Rick Alexandre! Totul se-ntâmplase numai din vina lui. Nu, nu era corect; avea și ea partea ei de vină. De fapt, n-ar fi vrut ca momentele petrecute împreună să se termine vreodată ... Gândul acesta o făcu să pălească. Poate că vina fusese numai a ei și n-avea nici un drept să-l acuze pe Rick.

– Sincer îmi pare rău, mamă. Știu că am întârziat, dar Rick a vrut să ne oprim la bungaloul lui și ...

– Bungalou! Te-a dus la el acasă? Să înțeleg că ai fost singură cu el acolo?!

– Doar pentru puțin timp. Este o casă mică, dar drăguță ...

Nu, nu se putea distrage atenția lui Jennifer!

– Sunt surprinsă de comportarea ta, Anna. Mă pot aștepta, de acum, să vii acasă la orice oră din zi și din noapte, dornică de plăceri ușoare!

– Nu se va-ntâmpla așa ceva, mamă! De fapt, totul s-a terminat. Nici măcar n-a fost o idilă – doctorul Alexandre nu mă place.

– Presupun că ți-a propus să faceți dragoste și, când l-ai refuzat, și-a schimbat total atitudinea.

Ah, dacă mai vine aici, am să mătur podeaua cu el!

– Te rog, mamă, calmează-te. Nu a fost vina lui, ci a mea. A crezut că doresc ... recunoscu Anna, aproape plângând, rușinată, dar ușurată după această mărturisire.

– Toți fac așa, draga mea. Bărbații sunt ființe egoiste și egocentrice. Nu se gândesc decât la ei. Tatăl tău a fost unul la un milion, poate. Nu vei mai găsi altul ca el. Tăcură amândouă câteva clipe, gândindu-se la bărbatul blând, ușor distrat, pe care-l pierduseră. Am avut cândva o relație cu un tânăr, înainte de a-l cunoaște pe tatăl tău. Un tip energic, cu o personalitate la fel de puternică și dominantă ca a acestui doctor Alexandre. Am fost dispusă să-i cedez, așa că, a luat tot ce-a putut, apoi a plecat.

Anna o îmbrățișă, simțindu-se mai aproape ca oricând de ea. Acum știa că o va înțelege și, deși cu mici ezitări la început, povesti totul despre Mike și mica lor idilă. Era o ușurare să poată povesti și destăinui secretul care o apăsa și, spre surprinderea ei, Jennifer nu părea nici deranjată, nici supărată.

– Și acest Mike te mai așteaptă încă la ceas?

– Sper că nu, dar trebuie să verific. Trebuie să-mi cer scuze.

Primi confirmarea mamei ei printr-o încuviințare din cap.

– Da, ar trebui. Dar, ești sigură că ai terminat cu el?

– Da, sunt sigură.

Chiar era. Nu-și dorea decât brațele lui Rick în jurul ei, gura lui, trupul lui. Numai că nu va avea niciodată așa ceva.

– Dar doctorul Alexandre?! Spune-mi că s-a terminat și relația cu el.

– Da, s-a terminat.

Știa bine că era așa. Acum, când știa adevărul despre ea, de ce și-ar mai pierde timpul? Probabil că nici n-o va mai atinge și o va uita foarte repede, dacă nu cumva o și uitase. Va face ceai pentru mama ei, după care va merge la Mike; bietul de el, trebuie să fie supărat și furios.

Mike îi deschise imediat. Nu era furios, ci îngrijorat, ceea ce-o făcu pe Anne să se simtă și mai vinovată.

– Doamne, Anna! Am așteptat mai mult de-o oră.

O trase imediat înăuntru în apartamentul mic și dezordonat, ținând-o strâns în brațe.

– Dă-mi drumul, Mike!

Mă înverșunesc ușor, se plânse ea când, fără să-și slăbească strânsoarea, acesta o obligă să se așeze pe canapea, luând și el loc lângă ea.

– Urmele lăsate de mine nu vor fi la vedere.

Dacă intenționase s-o liniștească, nu-și alesese deloc bine cuvintele; Anna intreă în panică, dându-și seama cum interpreta venirea ei – o simplă întârziere, chiar dacă destul de mare, la programul stabilit.

– Ascultă-mă, Mike. Am venit să-mi cer scuze ...

Sărutul lui întrerupse fraza, fără însă a avea și alt efect asupra ei. Ba mai mult, folosindu-se de genunchi și de brațe, Anna îl împinse destul de brutal.

– Te rog, ascultă-mă, Mike. Am venit să-mi cer scuze, nu să rămân.

Respira greu din cauza efortului făcut și pieptul ei, pe care mișcarea ritmică în sus și în jos îl scotea și mai mult în evidență, devenise punctul de atracție pentru privirea lui Mike.

– Nu rămâi?! Trebuie să fugi acasă ca să ți se schimbe scutecul?

– Nu era cazul să-mi vorbești așa de urât. Am avut ... niște musafiri de dimineață și n-am putut pleca. Nu a fost vina mamei.

– Și-acum, de ce nu poți rămâne?

– Este după-amiaza liberă a menajerei și trebuie să pregătesc ceaiul.

– Dar când voi fi în Irlanda, te vei gândi la mine câteodată?

– Ah, Mike, de ce trebuie neapărat să pleci? Îți dorești chiar atât de mult promovarea?

Mike dădu din umeri și se ridică de pe canapea, întinzându-se și căscând.

– O fac pentru tine ... pentru noi. Am nevoie de acei bani în plus și acolo e o piață bună. Cât timp te vei mai gândi la mine, îmi va fi mai ușor.

Părea atât de tânăr și de vulnerabil, încât Anna se aruncă la pieptul lui, iar el începu s-o mângâie ușor. Totuși, când gesturile lui începură să devină prea senzuale, Anna se eliberă din strânsoarea lui; de fapt, nici el nu opuse rezistență, doar zâmbi trist.

– Presupun că nu sunt destul de bun pentru fetița mamei. Nu am nimic altceva de oferit decât o dragoste simplă, curată.

Anna suferea alături de el, dar nu putea face nimic și, în orice caz, nu va face dragoste cu el – era ca și cum trăda ceea ce simțea pentru Rick.

Fără să mai spună un cuvânt, Anna ieși din apartament și porni, gânditoare, spre casă. Poate că Mike avea dreptate; poate că, undeva în subconștient, nu-l considera suficient de bun pentru ea. Ridicol! Ținea la el. Își dădea seama că nu-l mai iubea, dacă îl iubise vreodată, dar asta nu-nsemna că nu vroia să fie prieteni. Se simțea îngrozitor de vinovată.

***

Anna reveni cu ușurință la programul obișnuit de lucru. Parcă n-ar fi existat niciodată cele două zile de pauză și cele câteva clipe de pasiune cu Rick Alexandre. Și totuși, ele existaseră, iar ea îl iubea.

Era absolut convinsă, deși o voce malițioasă îi spunea că tot atât de sigură păruse și de iubirea ei pentru Mike. Oricum, nu mai avea nici o importanță; de-acum, doctorul Alexandre nu mai avea timp pentru ea.

De fiecare dată când se întâlniseră întâmplător în următoarele zile, acesta fusese rece, distant, impersonal, ca și cum n-ar fi ținut-o niciodată în brațe. Se comportau ca doi străini.

Anna continua să-și îndeplinească îndatoririle cu conștiinciozitate și cu zâmbetul pe buze față de pacienți, dar lumina din priviri i se stinsese. Și când era liberă, se culca devreme, se scula târziu și nu avea energie pentru nimic. Se părea că numai doamna Jenkins observă acea schimbare și-o sfătui să meargă la doctor, să ceară un tonic. De unde să știe ea că însuși doctorul era tonicul! Nu de medicamente avea Anna nevoie, ci de zâmbetul lui și de o anumită privire a ochilor lui cenușii-albaștri. Nu le avea însă decât în imaginație, unde se conturau puternic, zădărnicindu-i orice efort de concentrare.

Într-una din zilele întotdeauna foarte agitate când doctorul Tester își vizita pacienții, Anna simți două brațe puternice înconjurându-i talia și, pentru o clipă, crezu că era Rick. Spre dezamăgirea ei, conmstată că era John Snelling, dar, cum era mult mai puternică decât el, reuși să se elibereze din strânsoarea lor.

– Chiar nu ai nimic mai bun de făcut? se auzi în aceeași clipă o voce gravă care o făcu pe Anna să se întoarcă imediat, îmbujorată.

Doctorul Paul Tester stătea rezemat în pragul ușii, privind-o încruntat. Dar, după ce John își ceru scuze de la amândoi, asigurându-l pe doctorul Tester că era numai vina lui, acesta păru să se-nsenineze.

– Nu pot să spun că te învinovățesc, tinere. Cred că și eu m-aș aventura la o scurtă îmbrățișare dacă n-aș fi medic consultant!

Urmându-l pe acel bărbat înalt, bine făcut, Anna începu să se teamă din nou; se părea că buna lui dispoziție fusese foar o aparență; rămas singur cu ea, se încruntă din nou.

– Unde te-am mai văzut oare? Claia asta de păr morcoviu mi se pare cunoscută.

Deși nu-i plăcea să i se spună "morcoviu" părului ei roșcat, Anna avu înțelepciunea de a se abține să facă vreo remarcă.

– M-am ciocnit de dumneavoastră acum câteva săptămâni, în parcare, îi reaminti ea cu vădită neplăcere.

– Așa este! Îmi amintesc! Mergeai la Brightling Hill, nu-i așa?

Anna încuviință din cap, surprinsă.

– E ciudat că vă amintiți.

– Hmm, nu sunt chiar atât de bătrân încât să-mi pierd memoria.

Anna râse, apoi, dându-și seama că poate nu era cea mai potrivită atitudine față de un medic cu o poziție atât de importantă în spital, redeveni serioasă și-l întrebă dacă-l poate ajuta cumva.

– Nu, de fapt, o căutam pe asistenta-șefă.

– Este la o ședință cu comitetul, dar asistenta-șefă superioară Hatcher trebuie să fie în birou.

Mă duc s-o chem.

– Nu, mai bine povestește-mi despre tine.

– Păi ... nu prea am ce să spun, începu ea, mirată. Este al doilea salon în care fac practică.

– Și îți place aici?

– Da, mulțumesc.

Zgomotul înfundat al tălpilor de crep, anunțând venirea doctorului Alexandre, le întrerupse conversația. De fapt, Anna, care era cu fața la ușă, îl văzuse prima și figura lui supărată îi devenise de-acum familiară.

– Ah, Rick, de ce nu mi-ai spus că este o roșcată frumoasă în salonul meu?

– Îmi pare rău, domnule, dar nu am știut că vă interesează elevele de talie mare! răspunse Rick tăios, părând înfuriat fără motiv.

– Nu prea a fost o remarcă amabilă, Rick, observă doctorul Tester, mutându-și privirea, nedumerit, de la acesta la Anna, după care, începând o discuție pe teme profesionale, dădu

acesteia posibilitatea de a se strecura de lângă ei, ascunzându-și durerea în spatele unui zâmbet.

Anna era atât de mâhnită de jignirea lui Rick, încât nici nu-și dădu seama că asistenta-șefă Noates o observa din pragul ușii biroului ei. Probabil că o văzuse stând în salon lângă doctorul Tester și doctorul Alexandre și era foarte posibil ca unul din cei doi să fie preferatul ei.

– Dacă nu ești ocupată, fă un ceai doctorului Tester!

– N-ar trebui să-l iau mai întâi pe John Snelling de la baie?

– Se descurcă și singur. Pentru Dumnezeu, du-te și fă ceaiul acela! spuse șefa ei supărată, cu privirea ațintită asupra feței ei îmbujorate și a bonetei deranjate – ca de obicei – indicii clare în sprijinul concluziei la care, fără îndoială ajunsese.

După aceea, se întâmplă de mai multe ori ca Anna să se tot întâlnească, fie intrând, fie ieșind din salon, cu doctorul Tester, lucru ce nu putea trece neobservat de asistenta Noakes. Aceasta se mulțumea, însă, s-o privească lung, întrebător, fără a face nici un comentariu. Și dacă ar fi fost întrebată ceva, Anna n-ar fi avut mare lucru ce să răspundă.

Pe Mike nu-l mai văzuse, deși se gândea deseori la el și încă îi persista în minte imaginea lui lui în acel apartament cu aer mizer. Se-ntreba chiar dacă nu cumva plecase deja în Irlanda. Își făcea griji despre cum se va descurca acolo – dacă nu-i va fi prea frig, dacă se va hrăni cum trebuie – deși își dădea

seama că nu-l iubise, ci doar i se păruse că e îndrăgostită: o manifestare tipic adolescentină, o experiență pe care o trăise destul de târziu. Pe Rick Alexandre îl iubea; el îi umplea visurile și gândurile.

Acum, mai ales, când rămăsese mai puțin de o săptămână până la Crăciun, Anna se simțea mai singură ca niciodată. Și-ar fi dorit din tot sufletul să-și petreacă sărbătorile cu bărbatul iubit, dar cum era de serviciu cea mai mare parte a timpului, spera ca măcar să fie și el de gardă. Doar îi spusese că va aduce vâsc ... Dar asta părea să se fi întâmplat cu mult timp înainte; acum era clar că nu-l mai interesa. Probabil că se consola deja cu o alta; Anna ar fi vrut să știe cel puțin cine era aceea.

Cufundată în gânduri, nici n-a auzit vocea lui Rick, astfel încât acesta trebui să repete de două ori. Chiar și așa, mai dură încă până ce Anna să se convingă că bărbatul de lângă ea era real, nu doar proiecția minții ei asaltate de dorință.

Rick arăta nervos, dar și obosit – atât de obosit, încât Anna îl întrebă cum se simte.

– De ce te-ar interesa sănătatea mea, soră Curtis? întrebă el pe un ton atât de rece, încât Anna avu pur și simplu un frison.

– Mi s-a părut că sunteți ... obosit; cu epidemia asta de gripă, ar trebui să fiți prudent, continuă ea să vorbească, deși își dădea seama foarte bine că ar fi fost mai bine să tacă. Nu exagerați cu munca și ...

– Mulțumesc, domnișoară doctor Curtis, dar mă descurc și fără sfaturile tale de expert. – Abia când o văzu închizând ochii, ca și cum ar fi simțit o mare durere, figura lui ca de granit păru să se mai îmblânzească și, stingherit, îi puse ușor mâna pe umăr. Scuză-mă, Anna. Cred că într-adevăr, sunt obosit. Nu lua în seamă ce-am spus.

După care se-ndepărtă cu pași mari, iar Anna, cu gândul la el, își continuă treaba. Se îndreptă spre laborator, când auzi vocea doctorului Tester:

– Așteaptă puțin, soră Curtis! îi strigă acesta, tocmai ieșind din biroul administratorului spitalului unde discutase cu un alt doctor.

Ce mult și-ar fi dorit Anna ca, în locul lui să fi fost Rick. Fără să vrea, se gândi dacă așa ar arăta și el când va ajunge la vârsta doctorului Tester: cu părul ușor încărunțit la tâmple și aproape imperceptibil rărit, cu talia dând ușoare semne de îngroșare. Nu, Rick își va păstra întotdeauna acea linie atletică! Încercă să-și țină gândurile sub control. Nu trebuia să uite că acestui Rick Alexandre nici nu-i mai păsa de ea.

– De ce ești atât de tristă? o întrebă doctorul Tester, ajungând lângă ea.

– Mă gândeam la Crăciun. Ar fi frumos să-ți poți petrece această sărbătoare cu persoana iubită.

– Într-adevăr. În cazul tău, există o asemenea persoană?

– Asta e ceva ce nu vă pot spune, domnule, glumi ea.

Râsul lui tare îi făcu pe unii dintre cei pe lângă care treceau să întoarcă, oarecum mirați, capetele. Printre aceștia, era și Sheila Haggerty, căreia Anna îi zâmbi, fără însă a o vedea foarte bine sau a-i conștientiza pe deplin prezența. De fapt, nici chiar pe doctorul Tester nu-l vedea prea bine. Mintea îi era ocupată de omul pe care-l iubea. De altfel, imediat după ce se despărți de el, în fața salonului, îi și ieși din gând.

Programul ei de lucru se termina la patru și jumătate, dar repetiția la cor pentru colinde era la ora cinci și un sfert, așa că Anna rămase să lucreze până atunci. Mama ei știa că va întârzia și cunoștea și motivul, așa că Anna se simțea ceva mai liberă, permițându-și chiar să mai zăbovească după repetiții la o cafea alături de colegii ei și începuse chiar să se simtă bine alături de ei.

Îi făcea plăcere să cânte, dar, desigur, s-ar fi bucurat mai mult dacă ar fi fost și Rick acolo. Majoritatea coriștilor era formată din asistente și infirmieri, dar erau și câțiva membri din personalul de serviciu, de exemplu un portar – un bas cu o voce superbă – și, de asemenea , administratorul spitalului, domnul Archer. Deși avea o poziție foarte importantă în consiliul de conducere, acesta din urmă – un bărbat scund, robust, cu părul alb aranjat întotdeauna impecabil – era mereu prietenos cu toată lumea. Cu atât mai mare a fost surprinderea Annei când l-a văzut îndreptându-se spre ea, cu o privire aspră. Când o conduse într-un colț al sălii enorme în

care se desfășurau repetițiile, Anna nu mai avu nici o îndoială că avea să fie admonestată pentru cine știe ce greșeală – numai că nu-și putea da seama nicidecum ce făcuse rău. Avea să se lămurească, din păcate, imediat.

– Îți dai seama că întreg spitalul vorbește despre tine și domnul doctor Tester?!

Gura i se deschise, involuntar, de mirare și încercă să protesteze, apoi își dădu seama, după expresia de neînduplecat de pe chipul domnului Archer, că totul e în zadar.

Capitolul 8

Anna rămase ca paralizată, în fața domnului Archer.

– Înțeleg că asistentele nu sunt niște îngeri, doar sunt de atâta timp în spital ... Dar, dacă tu și doctorul Tester v-ați implicat într-o relație, pentru numele lui Dumnezeu, de ce-a trebuit să vă afișați?!

– Bine, dar noi ...

– Acum e prea târziu, tocmai asta e nenorocirea. De ce naiba n-ai ales unul din doctorii tineri? Un consultant trebuie să-și păstreze reputația, chiar dacă e divorțat.

Încă bombănind, administratorul plecă, lăsând-o privind în gol în urma lui.

Când dirijorul făcu semn coriștilor să se adune, Anna, nemaiputând suporta, fugi pur și simplu din sală, fără să-i mai pese de privirile ațintite asupra ei – reale sau imaginare.

Ieși în aerul rece de-afară și mai mult alergă decât merse până acasă. Era doar o chestiune de timp până când zvonul avea să ajungă la urechile lui Rick, și, dacă și-așa avea o părere destul de proastă despre ea, ce va mai gândi atunci?!

A doua zi, Anna începu lucrul la ora șapte și jumătate dimineața și, spre surprinderea ei, văzu că asistenta-șefă era deja acolo, deși, în mod normal, aceasta venea întotdeauna la opt. Își imagină că era vreo problemă mai deosebită în cadrul salonului, dar nu bănuia ce anume putea fi.

Spre ușurarea ei, John Snelling fusese externat cu câteva zile în urmă, așa că scăpase de neplăcerile din partea lui.

Anna nu putea decât să spere că șefa ei nu era încă la curent cu acel zvon. Acum știa că, el și doamna Noakes purta verighetă, soțul ei murise chiar în timpul lunii lor de liere, cu câțiva ani în urmă și asta șterse orice urmă de antipatie pe care o simțise față de șefa ei. Ba chiar încerca să-i facă mici servicii, fără să-i pese de remarcele malițioase ale colegilor ei. Doar când se gândea la durerea pe care această femeie trebuie s-o fi simțit, Anna se cutremura. Își imagina ce-ar fi însemnat să-l știe pe Rick Alexandre zăcând undeva, accidentat mortal. Cu siguranță, n-ar mai fi găsit resursele pentru a-și continua ea însăși viața.

Era atât de adâncită în aceste gânduri morbide, încât doamna Noakes trebui să ridice tonul pentru a se face auzită.

– Soră Curtis! Vrei să fii puțin atentă, te rog?

– Ah, da, îmi pare rău ... Vă rog să mă scuzați.

– Întotdeauna îți pare rău!

Deși jignită, Anna reuși să zâmbească, rezistând cuvintelor aspre pe care șefa ei le revărsa într-un torent nemilos. "Gândește-te că soțul ei a murit înainte să aibă timp să se cunoască bine unul pe celălalt: gândește-te la Rick", își spuse Anna, pentru a putea rămâne să asculte răbdătoare acuzele ce i se aduceau. De fapt, nici nu auzise mai mult de jumătate din ceea ce vorbise șefa ei, dar bănui că aceasta aflase zvonul, pentru că, în mod obișnuit, se purta cu ea destul de acceptabil – nu se punea problema de a-i arăta prietenie, dar, cel puțin, avea o atitudine foarte civilizată.

– Nu ai nimic de spus?!

Anna, compătimind-o din nou în gând, se mulțumi să-i zâmbească – un zâmbet atât de plin de bunătate și compasiune, încât doamna Noakes aproape că se înecă de indignare.

– Dispari din fața mea! Să nu te mai văd până la ora vizitei!

Asistenta-șefă îl prefera pe doctorul Tester, după cum Anna își dăduse seama în mod clar. Hotărî să încerce să-i apropie cât de mult pe cei doi. Desigur, și ei îi plăcea doctorul Tester, dar nu ca partener într-o poveste de iubire.

Vizita se dovedi un dezastru de la început până la sfârșit. Mai întâi neînțelegând bine numele medicamentului pe care asistenta-șefă mai mult îl mormăi, Anna alese greșit tabletele.

Bineînțeles că acestea nu ar fi putut fi administrate fără o verificare ulterioară, dar, după tapajul făcut de șefă, s-ar fi putut deduce că Anna tocmai fusese prinsă încercând să-l ucidă pe bietul pacient. În dreptul următorului bolnav, când trebui să deschidă capacul flaconului cu medicamente, mâinile îi tremurau atât de tare, încât câteva pastile căzură pe măsuța rulantă și, când șefa se repezi să înșface flaconul aproape tot conținututl acestuia se împrăștie pe jos.

– Pentru Dumnezeu, nu ești în stare să faci nimic corect? țipă doamna Noakes, uitând că pacienții nu trebuie să fie deranjați și făcând semn unei alte asistente să ia locul Annei. Mă-ntreb dacă ești tot atât de lentă și în alte situații! Du-te și ia mătura și adună până la ultima pastilă!

Anna se grăbi spre încăperea anexă unde se afla mătura, aproape ciocnindu-se de doctorul Tester care, tocmai venind, nu putea să nu fi auzit tirada asistentei-șefe.

– Mă scuzați, vă rog! spuse Anna și trecu pe lângă el. În definitiv, el era – chiar dacă în mod inconștient – cauza tuturor neplăcerilor ei.

– Nu numai că împrăștii medicamente în tot salonul, dar te ciocnești și de domnii doctori! comentă în continuare asistenta-șefă. Nu ai de gând să-ți ceri scuze în fața domnului doctor Tester?

Anna făcu întocmai și acesta îi zâmbi destul de distant. Se străduia nici să nu-i pese. Oricum, nu mai putea face nimic,

așa că șefa ei era liberă să creadă ce vroia. În cele din urmă, când își va da seama că zvonul este nefondat, totul avea să intre în normal. Spera să fie doar o chestiune de timp.

De altfel, după vizita făcută bolnavilor, asistenta-șefă și doctorul Tester rămaseră cam o oră în biroul acesteia și Anna spera ca el să fi râs pur și simplu de enormitatea acelui zvon și s-o asigure că nu exista nici o fărâmă de adevăr.

Probabil însă că Paul Tester nu fusese prea convingător, din moment ce doamna Noakes continua s-o pună în situații neplăcute în fața tuturor, cu un sadism care reuși să șteargă orice compasiune din partea Annei.

În special un incident îi lăsă un gust amar: trebuia să ia din dulăpiorul de medicamente o sticluță cu apă distilată. Sub privirea aspră a șefei sale, timorată de veșnicele reproșuri ale acesteia, Anna nu reuși decât cu mare greuitate să găsească sticluța respectivă, pe care neașteptata dezordine din dulăpior o camuflase destul de bine.

– Hai mai repede, soră Curtis! Toți râdem de tine că nu ești în stare s-o găsești!

– Mă bucur că vi se pare amuzant, spuse Anna liniștit, ea însăși mirată de îndrăzneala ei. Aceasta este, da? Mă tem că în dulăpior nu este nici pe departe ordinea pe care o credeți dumneavoastră, continuă ea în liniștea desăvârșită ce se lăsă peste fețele uimite ale tuturor, de la primele ei cuvinte.

După aceea, Anna se retrase cu ochii plini de lacrimi.

Cel puțin, asistenta-șefă era în concediu de Crăciun; asta era singura ei bucurie. Spera ca, la întoarcerea acesteia, zvonul acela absurd să fie dat uitării.

***

Cu două zile înainte de Crăciun, Anna se gândi să treacă pe la Mike să-i ducă un cadou – un fleac, dar vroia să aibă o amintire de la ea, să știe că se gândea la el. Desigur, nu excludea posibilitatea ca el să fi plecat deja, sau s-o întâmpine cu răceală.

Știa că Rick era de serviciu de Crăciun, dar după aceea? Poate că mergea la părinți, dacă aceștia erau în viață. Se-ntreba cum arată casa lui din Jersey. Citise că peisajul era superb, cu plaje aproape pustii și golfuri izolate. De altfel, iarnă și vară, era o stațiune turistică foarte modernă. Chiar intenționa, dacă mama ei continua să se simtă bine, să meargă acolo într-o scurtă vacanță, să respire același aer ca el, să-și bucure privirea cu aceleași priveliști și, poate ... cu puțin noroc, să-l întâlnească întâmplător.

Cuprinsă brusc de vinovăția gândului ei la un bărbat în timp ce mergea la un altul, Anna bătu la ușa lui Mike. Nu răspunse nimeni, deși se auzea mișcare înăuntru. Bătu mai

tare și tocmai se gândea dacă să lase sau nu cadoul la ușă – un portmoneu din piele – când Mike deschise, apărând printr-o crăpătură de câțiva centimetri.

Figura lui trăda nu numai uimire, ci și un amestec de jenă și emoție, astfel încât și Anna începu să se simtă stingherită – în definitiv, poate Mike ieșise din baie, sau era cu o fată și ea nimerise într-un moment nepotrivit.

– Bună, Anna!

Mă bucur să te văd.

– Ți-am adus un mic dar de Crăciun.

– Mulțumesc, spuse el întinzând imediat mâna să-l ia, având grijă să blocheze cu capul intrarea. Nu trebuia să te deranjezi. Ce este?

– Scrie pe pachet că nu trebuie să-l deschizi până la Crăciun, așa că, așteaptă până atunci. Am venit într-un moment nepotrivit? întrebă ea, amuzându-se văzându-l roșind.

– Ăă ... tocmai am făcut baie și nu sunt într-o ținută decentă, glumi el.

Așadar cam atât durase iubirea lui nemuritoare.

– Bine, plec. Încă nu ai primit chemarea din Irlanda? mai întrebă ea, întorcându-se să plece.

– Nu, dar va veni în curând ... pe la sfârșitul lui ianuarie. Te vei mai gândi la mine din când în când? strigă el după ea, deschizând ușa puțin mai mult.

– Sigur că da, Mike, deși tare-aș vrea să nu trebuiască să pleci.

Întorcând capul, ochii ei se înduioșară văzându-l: era descheiat la cămașă și fără curea.

– Te iubesc, Anna! o urmă vocea lui răgușită de emoție.

Da, poate că în felul lui, ținuse la ea. Era împreună cu o fată pentru că ... era firesc. Nu avea să-l judece aspru pentru așa ceva. Chiar și Rick Alexandre avea astfel de porniri și dorințe ... Dacă nu le-ar fi avut, nu s-ar mai fi gândit atât de mult la el!

***

Veni în sfârșit, ziua de Crăciun. Anna era de serviciu până seara târziu și-i făcea plăcere să sărbătorească alături de pacienți și să participe la festivitatea organizată pentru ei! Acasă, Crăcinul era o zi aproape obișnuită, cu excepția schimbului de cadouri – singurul lucru care să marcheze sărbătoarea.

Doamna Jenkins dorea, cum era firesc, să fie alături de familia ei, așa că Anna s-a oferit să gătească. În schimb, cum Mary Dixon nu avea rude apropiate, avea să rămână să țină companie lui Jennifer cât ea era la spital.

Primul lucru pe care Anna îl observă când intră în salon a fost vâscul: un bucheyt enorm deasupra ușii de intrare și ramuri mai mici agățate din loc în loc în tot salonul și în dreptul fiecărui pat.

– A fost ideea doctorului Alexandre, îi spuse Ruth Barratt.

O vagă speranță începu să-i pâlpâie în suflet.

Într-adevăr, a fost sărutată sub buchetul enorm de vâsc, dar nu de Rick.

Asistenta-șefă îi făcu semn să vină și Anna se grăbi spre biroul acesteia, convinsă că trebuie să-i servească pe cei câțiva vizitatori cu figuri importante, cu cafea.

Imediat ce intră, doctorul Tester o trase înapoi pe coridor, în dreptul vâscului și în raza vizuală a pacienților, o sărută în aplauzele și ovațiile acestora. Buzele lui groase, cărnoase nu-i plăcură deloc, dar făcu tot posibilul să nu lase să se vadă nimic din ceea ce simțea. Îmbujorată și cu boneta într-o parte, zâmbea doctorului Tester când, din spate auzi aplauze. După fiorul ce-o străbătu, știu exact la ce să se aștepte și într-adevăr, întorcând capul, întâlni privirea ironică a lui Rick. Acesta avea parcă lipit de buze un zâmbet formal, dincolo de care Anna simțea clar ostilitatea față de ea. Da, acum știa sigur: bărbatul pe care-l iubea, o ura.

Doctorul Tester sărutase toate asistentele, așa că nu fusese nimic deoasebit în faptul că o sărutase și pe ea, dar expresia de pe chipul lui Rick i se întipărise în suflet – suficient ca

să-i strice acel Crăciun, dacă n-ar fi trebuit, totuși, să păstreze o aparență de veselie, de dragul pacienților.

Singurii doi bolnavi care erau în stare mai gravă, fuseseră mutați în rezervă, în sfârșit eliberată și asistentele stăteau cu schimbul lângă ei. Tocmai era rândul Annei și impresionată mai ales de unul din ei, îl asculta povestind, mângâindu-i mâna ușor, în semn de încurajare, când auzi vocea lui Rick. Ridicându-și privirea spre el, încercă să-i zâmbească, dar acesta o privi puțin, dus pe gânduri, după care își concentră toată atenția asupra pacientului pentru care venise de fapt, și dispăru imediat după ce-l consultă, lăsând-o privindu-l lung, sub povara unei dureri din ce în ce mai chinuitoare. Ah, dacă ar întreba-o! I-ar spune că nu simte nimic pentru doctorul Tester!

Era exact ca în coșmarul pe care-l avusese odată și care încă o speria: pierdută într-un labirint, pe oriunde o lua, ajungea din nou în punctul de pornire, fără nici o speranță de a putea ieși.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz, deși îi venea greu să admită că suferea atât de mult pentru că bărbatul iubit aproape că nici nu era conștient de existența ei.

Era aproape ora de plecare; salonul era cufundat în liniște și semiîntuneric. Anna se îndreptă încet spre camera de gardă, pentru a mai verifica încă o dată când e de serviciu, dar o mișcare în penumbră îi atrase atenția. Doctorul Alexandre

ținea deasupra capului un vâsc, iar cu celălalt braț înconjura strâns talia femeii înalte și zvelte pe care o ținea la piept. O lumină aprinsă la o fereastră a unei săli învecinate îi mai liniști puțin curiozitatea: individa părea să fie blonda alături de care îl văzuse atunci pe stradă, ba chiar o recunoscu – o anume Beth de la laborator.

Anna tuși ușor pentru a-și anunța prezența și păși repede spre camera de gardă, ca și cum n-ar fi fost martora acelei scene.

Inima îi era complet zdrobită.

Când reveni la lucru, după zilele libere, o nouă veste tristă o întâmpină: moartea pacientului alături de care stătuse și ea, în seara de Crăciun și de care se atașase foarte mult.

Încă sub impresia acestei vești, trebui să facă față unei încercări – o injecție administrată unui pacient și așa destul de dificil, sub privirea severă a asistentei-șefe Powell. Lipsei ei de experiență și îndemânare și emoțiilor firești, veni să se adauge și prezența doctorului Tester care o încurcă și mai mult cu sfaturile sale, astfel încât rezultatul se dovedi a fi un dezastru: pacientul aproape că sări din pat.

Doctorul Tester dădu din cap cu un aer dezaprobator, apoi făcu semn asistentei-șefe că nu mai are nevoie de prezența ei, iar Annei să-l urmeze în sala de recreere, pentru moment goală.

– Vroiam să-ți vorbesc, Anna.

Mirată, Anna abia îndrăzni să-l privească. Diferența ierarhică dintre ei era enormă, și totuși, felul lui de-a fi, atât de prietenos.

– Nu vreți să luați loc, domnule doctor? îl invită ea, văzându-l cum își duce, obosit, mâna la ochi.

Paul Tester se așeză comod și relaxat, recunoscător parcă, invitației ei.

– Te-apasă toate grijile din lume, Anna?

Anna scutură din cap, jenată. Sigur că era așa, dar vroia să fie singură cu gândurile ei triste și durerea sa. De ce nu trecea odată la subiect? Brusc, avu o revelație: ce altceva putea fi decât că vrea s-o anunțe că este concediată!

– Ce anume doriți să-mi spuneți?

– Ești foarte directă, comentă el surprins și poate puțin deranjat.

Apoi, ridicându-se din fotoliu, se duse la fereastră și privi, în timp ce Anna aștepta nerăbdătoare, decizia directorului.

Capitolul 9

Paul Tester se-ntoarse cu o mișcare rapidă, zâmbind.

– Vrei să luăm cina împreună, într-o seară?

Mirarea întipărită pe figura ei făcu să-i dispară zâmbetul de pe buze.

– Ai dreptate, poate că nu ... Dar prânzul?!

– Eu ... începu ea, copleșită de invitație și în același timp întrebându-se ce vroia de la ea. Era mai degrabă din generația mamei ei. Da ... mi-ar face plăcere, se auzi ea spunând și imediat zâmbetul reveni pe buzele doctorului.

– Mulțumesc, spuse el simplu, trecându-și mâna prin părul grizonant cu un gest de băiețandru, apoi stabiliră data și ora.

Când doctorul Tester părăsi sala fredonând încet, după ce o sărută pe Anna pe frunte, aceasta rămase cu ochii măriți de uimire, încă nevenindu-i să creadă. Astfel de lucruri nu se

întâmplau decât în romane. Deși ... nu era deloc nerăbdătoare să ia masa cu doctorul Tester, mai ales că pentru aceasta trebuia să inventeze o minciună pentru mama ei.

Pe Rick Alexandre îl vedea foarte puțin, deși, din cauza epidemiei de gripă, acesta lucra până târziu, înlocuindu-și și colegii bolnavi, De câte ori se întâlneau, era politicos cu ea, dar foarte distant – parcă erau doi străini, parcă niciodată n-ar fi ținut-o în brațe, n-ar fi sărutat-o și mângâiat-o.

Anna o mai văzuse de câteva ori pe acea Beth și chiar pe ea și pe Rick împreună, râzând. Se părea că singurele momente de adevărată relaxare pentru Rick erau când se afla în compania lui Beth și, deși Anna se străduia să fie fericită pentru fericirea lui, nu reușea. Ba, dimpotrivă, deși nu-i plăcea să recunoască, era geloasă, deși obiectiv, n-avea nici un drept să-l acuze – doar nu era s-o aștepte pe ea, până se hotăra ...

Cu toate că ar fi fost gata oricând să i se dăruiască, numai că această ocazie nu avea să mai apară: nu mai exista nici urmă de interes din partea lui Rick pentru ea. Desigur, o durea faptul că interesul lui se limitase numai la trup, nu și la ea ca personalitate, dar îl iubea atât de mult, încât ar fi trecut cu vederea.

Veni în sfârșit vineri și, la terminarea programului. Anna se schimbă cu rochia nouă, gri-închis care-i scotea atât de bine în evidență părul roșcat, și cu pantofii aduși special de acasă și

merse la locul de întâlnire, destul de departe de spital, pentru a urca, destul de emoționată, în Mercedesul doctorului Tester.

După un prânz delicios în restaurantul elegant al hotelului George, Anna își bea cafeaua, învăluită într-o puternică senzație de bine; avea impresia c-ar fi putut sta acolo la nesfârșit în compania doctorului Tester. Brusc, se încruntă, ușor amețită de vin – doar nu-l avea alături pe bărbatul iubit, ci se afla lângă un străin ... Chiar, nu știa nimic despre el – era ca o enigmă pe care, însă, dorea s-o descifreze. Nu, nu era bine! Din moment ce-l iubea pe Rick Alexandre, nu se putea s-o intereseze un altul. Și-apoi, mai era și Mike Forster. Colecționa bărbați, în ultima vreme!

Ironia acestui gând o făcu să zâmbească și, bineînțeles că privirii agere a doctorului Tester nu putea să-i scape acest amănunt.

Ușor, îi mângâie mâna cu un deget.

– Ești mulțumită, Anna?

– Da, a fost un prânz excelent, mulțumesc. Acum, însă, trebuie să plec.

– De ce? În după-amiaza aceasta n-am nimic de făcut, așa că ne-am putea plimba cu mașina sau pe jos, pe țărm.

– Eu nu pot; sunt din nou de serviciu la ora cinci.

– Credeam că ești liberă, Anna. Nu mi-ai spus că ai program prelungit.

– N-am știut că vă interesează, răspunse ea cu o candoare care-l amuză, redându-i buna dispoziție.

– Nu ți-aș fi dat vin, dac-aș fi știut. Acum, nu pot decât să mă rog lui Dumnezeu pentru pacienții mei, mai ales dacă trebuie să umbli cu vreun ac de seringă.

Pentru Anna, însă, orice amuzament încetă, odată reîntoarsă. Prima persoană cu care se-ntâlni a fost chiar Rick Alexandre, numai că o durea capul îngrozitor și zâmbetul lui avu efectul contrar celui așteptat: o înfurie. O înfurie de fapt gândul că era un zâmbet rămas de la întâlnirea lui cu Beth, din moment ce numai în compania aceleia se simțea fericit. Era atât de nervoasă, încât reacționă aproape brutal când încercă să-i închidă calea, direcționând-o spre bucătărie.

– Vă rog, domnule doctor Alexandre, nu mă simt bine și am multe de făcut. Lăsați-mă ... apoi ieși în fugă, aproape fără să-i pese că el nici nu făcu vreun gest s-o oprească și nici n-o urmă.

Trecu, în sfârșit, și ziua aceea și următoarele, din ce în ce mai agitate. Asistenta-șefă Noakes reveni din concediul de odihnă, prelungit cu un concediu medical, slăbită și aparent fără energia de-a o mai chinui pe Anna.

Doctorul Tester, Paul, cum îi spunea acum, ieșea împreună cu ea cam o dată pe săptămână. Încet, încet, Anna începu să aibă încredere în el și-i făcea plăcere compania lui, deși nu era vorba de o pasiune care să-i facă inima să tresară, dar era un

bărbat foarte plăcut și atent. Întotdeauna o săruta, la plecare, și de fiecare dată, Anna ar fi dat orice să fi fost Rick în locul lui.

Stagiul ei la Park Ward trebuia să se termine în martie și, cu aproximativ o săptămână înainte, Paul Tester începu să devină mai insistent, iar sărutările lui, din ce în ce mai pline de dorință. Spre surprinderea ei, Anna îi răspundea pe măsură, poate la început și din nevoia de a-și potoli cumva dorul pentru Rick. Poate că nu era prea corect, așa că, în momentul în care mângâierile lui deveniră senzuale, Anna, parcă trezită brusc la realitate, îl opri.

– Te rog să mă ierți. Înseamnă că am interpretat greșit semnalele primite, spuse el blând, îndepărtându-se puțin.

– Te rog să nu te superi, Paul, nu trebuia să las să se ajungă aici ... N-am vrut să te chinui, începu ea să se scuze îngrozitor de jenată, în timp ce el îi luă mâinile într-ale lui cu un gest plin de înțelegere.

– Nu mă chinui, mă încânți, draga mea. Tu hotărăști când – nu vreau să te grăbesc.

Anna se simți îngrozitor de rușinată. Paul era un om atât de bun și ea îl folosise în încercarea de a uita de bărbatul iubit, în brațele lui. Dar, oricât ar fi încercat, pe Rick nu-l putea uita și nici nu putea să înceteze de a-l iubi. Își dădea seama că nu trebuia să-l mai încurajeze pe Paul, dar nici nu știa cum să se retragă, fără să-i rănească sentimentele.

De asemenea, îi displăcea și faptul că trebuia să-și mintă mama pentru a se putea întâlni cu el. După confidențele pe care i le făcuse în legătură cu Mike, sperase ca ele două să devină mai apropiate, dar Jennifer continua să nu-nțeleagă dorința ei absolut firească de-a fi, din când în când în compania unui bărbat. Nu se putea spune că Anna era mai puțin atentă față de mama ei, dar hotărâse să încerce să-și trăiască viața în măsura în care putea, fără să-i mai spună unde și cu cine merge.

Îl mai văzu pe Mike o dată înainte de plecarea acestuia în Irlanda. Îl sărută, în amintirea a ceea ce-i legase și, spre surprinderea ei, individul acela dur și nepăsător începu să plângă. Înduioșată, îi promise că-l va aștepta, fără să se gândească la ceea ce implica acest lucru. Desigur, Mike nu ratase ocazia de-a încerca să facă dragoste cu ea și, într-un moment de milă, Anna a fost aproape pe punctul de a-i ceda, dacă imaginea a doi ochi albaștri-cenușii nu i-ar fi apărut în minte, plini de mânie și reproș.

Nu, nu va putea aparține niciodată altcuiva decât lui Rick. Se părea că toți bărbații din lume nu însemnau pentru ea ceea ce însemnase Rick.

Tot în numele hotărârii de a încerca să ducă o viață mai independentă, Anna acceptă o invitație total neașteptată la petrecerea de rămas-bun dată de una din colegele ei, Marion Burns, care urma să plece în străinătate cu logodnicul ei.

Aștepta cu nerăbdare petrecerea, sperând s-o distragă puțin de la gândul de a trebui să se-ntâlnească în continuare cu doi bărbați pe care nu-i dorea.

Petrecerea urma să aibă loc într-una din sălile de zi ale spitalului în corpul de clădire destinat asistentelor.

Anna se-ntoarse acasă de la lucru destul de târziu., după ce îndeplini toate sarcinile suplimentare pe care doamna Noakes i le dădu, astfel încât abia avu timp să facă o baie și să-și schimbe hainele, după care plecă grăbită. Pe drum, la început nici nu observă mașina care trecu încet pe lângă ea, apoi, când o văzu oprind, își imagină că e cineva de la spital care o aștepta, pentru a o duce acolo.

Chiar era – Rick Alexandre deschise portiera și o invită să urce. Ar fi fost o prostie și o copilărie din partea ei să refuze.

– Așadar, tot n-ai renunțat la obiceiul de-a merge singură pe jos în întuneric, comentă el pornind motorul.

– Nu.

Îl auzi indignată, râzând încet, conform obiceiului lui de a se amuza pe seama ei, dar, cel puțin, înțelegând din răspunsul ei laconic că nu e dispusă la o conversație, păstră tăcerea tot drumul.

Odată ajunși, însă, spre mirarea ei, Rick părea să aibă aceeași destinație.

– Nu știam că medicii specialiști vin la petrecerile asistentelor eleve!

– O petrecere e oricând binevenită – o mulțime de fete și băutură.

– Și prietena ta? Nu a putut veni? întrebă ea, încercând să păstreze un ton neutru.

– Care dintre ele? Nu am o prietenă stabilă.

– Nu?! Dar Beth ...?

– Nu pot să vin cu ea la petrecere. Relația noastră funcționează cel mai bine în intimitate.

Anne simți că se sufocă, dar, în definitiv, ea întrebase și-l provocase. Brusc, îi pieri orice poftă de petrecere, gândindu-se cum, probabil, Beth îl aștepta acasă la el, cu masa pregătită – neapărat o cină la lumina lumânărilor, apoi, cum el îi va lua mâna și ...

– Hei! Treci de clădire! o atenționă el amuzat, readucând-o la realitate.

Rick aproape o împinse înăuntru și, după ce schimbară câteva cuvinte cu Marion, gazda, se amestecară în mulțime. Se dansa după o muzică veche, lentă, ceea ce o făcu pe Anna jumătate bucuroasă, jumătate tristă: un dans cu Rick ar fi fost, deopotrivă raiul și iadul pe pământ.

Numai că Rick nu o invită. După ce dansă o dată cu Marion, își petrecu întreaga seară discutând cu câțiva medici rezidenți. Rămasă singură, Anna schimbă câteva cuvinte cu puținele persoane pe care le cunoștea acolo, după care se-ndreptă spre ușă. Aproape ajunsese la ieșire, când simți o

mână puternică pe umăr, oprind-o: era un coleg, Doug, asistent ca și ea. Nu-i știa nici numele de familie, nici în ce an era, dar se lăsă cuprinsă de brațele puternice ale acelui brunet chipeș. Abia făcu câțiva pași de dans, când, brusc, tânărul o conduse spre o latură a sălii, îi mulțumi și dispăru.

Înainte de a-și da bine seama ce se întâmplă, Anna îl văzu pe Rick venind cu haina ei.

– Rămâi aici, spuse el după ce-o ajută să se îmbrace, apoi merse spre gazde, probabil să anunțe plecarea lor.

Mirată, Anna rămase pe loc, neputând înțelege ce-l făcuse pe Doug să se poarte așa. Și, cum tocmai îl văzu prin apropiere îi făcu semn să vină. Acesta aruncă o privire rapidă către medic și văzându-l că era cu spatele la ei, se apropie cu un zâmbet trist.

– Scuză-mă, trebuia să-mi fi spus.

– Ce să-ți spun?! M-ai abandonat în mijlocul dansului.

– Trebuia să-mi fi spus că ești împreună cu Rickie. În timp ce dansam, l-am văzut uitându-se fix la noi; a arătat cu degetul spre tine, apoi spre el, drept pentru care am renunțat la dans și te-am adus înapoi imediat.

– Nu sunt împreună cu el și nu are nici un drept să intervină, spuse Anna atât de nervoasă, încât își încleștă pumnii, mai ales că-l văzu venind.

În aceeași clipă îl văzu și Doug, drept pentru care dispăru imediat.

Dacă ar fi fost vorba despre alți doi bărbați și o altă fată, poate că Anna s-ar fi amuzat, dar așa, fiind chiar ea în cauză, abia aștepta să-i spună exact ce gândește despre inițiativele lui.

Nu reuși să înceapă să vorbească decât când urcă în mașină, pentru că Rick părea să se grăbească și abia putuse ține pasul cu el tot drumul până acolo.

– Haide, haide, Anne, e prea frig afară.

– Uite ce e, începu ea imediat ce se instală și el la volan.

Rick își întoarse ochii cenușii-albaștri întrebători spre ea, apropiindu-și fața de-a ei până când abia dacă îi mai despărțeau câțiva centimetri.

– Ce este, soră Curtis? întrebă el ironic.

– Nu aveai nici un drept să-i spui lui Doug că suntem împreună!

– Am spus eu așa ceva?! Pur și simplu am arătat spre tine și imaginația lui a lucrat.

– Ei bine, nu aveai dreptul.

Spre groaza ei, vocea începu să-i tremure și simți cum o lacrimă i se rostogolește pe obraz.

– Anna? O luă în brațe, iar Anna rămase cuibărită la pieptul lui, incapabilă să-și stăpânească lacrimile. Doar nu plângi, Anna ...

Era atât de blând și de tandru, de parc-ar fi ținut la ea. Oftând, Anna se eliberă din îmbrățișarea lui.

– Scuză-mă, cred că sunt obosită.

Rick nu mai spuse nimic și o duse chiar până în fața casei.

– Sâmbătă poți veni la ceai la mine acasă, zise el mângâindu-i obrazul cu un deget.

– La ceai?!

– Am câțiva invitați, continuă el, spre dezamăgirea ei, apoi, conducând-o până la ușă, aranjă să vină s-o ia sâmbătă imediat după prânz.

Anna știa foarte bine că ar fi trebuit să refuze invitația – invitația de a umple un gol atunci când îi convenea lui. Tot atât de bine știa că, indiferent cum, tot s-ar duce la el.

De data aceasta, se simți obligată să-i spună mamei ei de invitație, dar Jennifer nu păru deloc interesată. O privi doar plină de reproș, amintindu-i că i se spusese că relația respectivă se terminase și deci nu mai făcuse vreun alt comentariu. Atitudinea ei era clar dezaprobatoare.

Anna aproape că nici nu dormi în noaptea aceea: era la fel de îngrijorată din cauza mamei ei, pe care nu știa cum s-o scoată din apatie, și pentru raportul pe care trebuia să-l prezinte asistentei– șefe Noakes, la finalul stagiului ei în salonul Park Ward.

Temerile ei se dovediră întemeiate. Cu capul plecat, jucându-se cu capacul stiloului, doamna Noakes tăcea, prevestind o catastrofă.

– Doar nu sunt chiar atât de nepricepută ...

– Nu ... Nici rea, dar nici bună ... Te-am notat cu mediocru la majoritatea rubricilor.

– Iar la cele la care nu am "mediocru", probabil că am "insuficient", după cum comentariile dumneavoastră nu au lăsat nici o îndoială, completă Anna cu voce tremurândă, înainte de-a semna, conform procedurii, fișa, ca o confirmare a faptului că luase la cunoștință și era de acord. Sau ... nu.

Fișa avea și o rubrică de comentarii, în cazul în care eleva respectivă nu era de acord cu evaluarea făcută. "Da, eleva nu este deloc de acord", se gândi Anna și își luă libertatea de-a face în scris comentariile caustice la care un elementar spirit de justiție îi dădea dreptul.

Chiar în aceeași seară avea întâlnire cu Paul. Au mers la un spectacol de balet și, cum el avusese o zi foarte agitată, dormise tot timpul reprezentației. Desigur, și-a cerut scuze apoi, dar Annei îi plăcuse atât de mult spectacolul, încât faptul nu o deranjase deloc. La sărutul de la plecare, îi spuse, însă, că dorește ca relația lor să fie doar de prietenie.

– Doar prietenie? Asta e tot ce dorești, Anna?

Anna era absolut sigură și, deși Paul, ca și mama ei, avea tendința de a dramatiza, încercă să reziste, să nu se înduioșeze și să cedeze.

– Foarte bine. Atunci, vom fi doar prieteni, acceptă el, chiar dacă înfrângerea suna dureros.

Capitolul 10

Pe măsură ce se apropia sâmbăta, Anna devenea din ce în ce mai neliniștită. Chiar vroia să meargă? Categoric, da! Simțea nevoia să fie alături de el, să-i vadă fața, ochii, să se știe protejată.

Era un weekend liber, după care, de luni urmau două săptămâni de cursuri, în care rapoartele de pe urma stagiului aveau să fie discutate sever de doamna Lucas, apoi alte două săptămâni într-un salon de copii, gărzile de noapte și, în sfârșit, vacanța în iunie.

Îmbrăcată deja în rochia verde de lână, Anna stătea la fereastră, așteptându-l pe Rick.

Iunie ... Probabil că Jersey arăta bine în iunie. Dac-ar putea fi acolo împreună cu Rick ... s-ar plimba, și-ar șopti cuvinte dulci, în timp ce soarele ar străluci pe cerul fără nori ...

Abia atunci văzu cu adevărat ce se-ntâmpla afară, parcă sfidând visarea ei cu ochii deschiși: picături mari de ploaie se prelingeau pe fereastră, făcând ca totul în jur să pară cenușiu și trist.

Când Rick sosi, tot așa era și sufletul Annei. Își dădea seama că relația lor nu avea nici un viitor, din moment ce preferata era Beth Sinclair; nu-nțelegea de ce mai mergea la el acasă, de ce nu punea capăt, odată pentru totdeauna, orcărei relații cu el.

Nu-nțelegea, dar, de îndată ce-l văzu, știu sigur că, indiferent cât de puțin primea din această relație, tot era mai bine decât nimic. Îmbrăcat sport, cu părul puțin umed de la ploaie și răvășit de vânt, Rick îi umplea fiecare fibră de dorința de a-l atinge. Anna își feri privirea, de teamă să nu transpară ceea ce simțea pentru el.

Îl întrebă ce alți invitați mai avea, dar el îi răspunse abia când se instalară amândoi în mașină, că era vorba doar de vreo două persoane. O enerva îngrozitor – și pentru că el nu-i răspundea, ceea ce-i dădea, categoric, un avantaj asupra ei, și pentru faptul că întrebase, trădându-și astfel curiozitatea.

Casa lui i se păru primitoare, acum, când putea s-o vadă mai bine decât prima dată, numai că avea impresia că nu mai era nimeni acolo. Se opri, gândindu-se că nu va putea suporta să fie singură cu el acolo, când amintirea scurtului popas

dinainte era încă atât de vie în sufletul ei. Rick se încruntă ușor, suficient ca linia de la colțul gurii să se accentueze.

– Nu te încrunta, Rick, ai să faci riduri, spuse ea și, sub impulsul momentului, îi atinse buzele cu degetul, pentru a și-l retrage imediat, ea însăși speriată, când îi văzu ochii măriți de uimire. Eu ...

Intrarea unei femei înalte cu părul cărunt o întrerupse. Anna încercă să-i răspundă cu un zâmbet la fel de amabil, dar, în confuzia pe care acele trăiri nelămurite și contradictorii o produseseră asupra ei, nu reuși decât să schițeze o grimasă.

– Ce i-ai făcut bietei fete, Rick? Credeam că a venit de plăcere.

Anna o asigură că îi făcea plăcere să se afle acolo, dar, când se făcură prezentările, în loc ca lucrurile să se lămurească, se simți și mai încurcată: doamna era mama lui Rick și Anna nu-nțelegea sub nici o formă de ce dorise acesta ca ele două să se cunoască. Se gândi, logic, că trebuie să mai fie și alți invitați.

Nu, nu mai era decât un singur invitat – tatăl lui Rick: același păr negru ca și fiul lui, aceeași culoare a ochilor, aceeași statură atletică; de fapt, imaginea lui Rick la cincizeci de ani.

– Îmi pare bine că îți place, Anna, îi șopti Rick la ureche, făcând-o să roșească și să tresară, când îi văzu sclipirea din priviri.

Imediat, Anna regretă că entuziasmul ei fusese atât de evident. În definitiv nu trebuia să ajungă la relații de prietenie cu părinții lui.

Numai că era imposibil să nu se ajungă la așa ceva cu ei, erau niște oameni atât de plăcuți și calzi, încât Anna, fără să-și dea seama, se trezi povestindu-le cât se poate de firesc despre ea și familia ei și ascultând, la rândul ei, povestirile lor.

Rick era norocos că avea astfel de părinți, dar și ei aveau noroc cu un asemenea fiu. Asta o făcu să se gândească la propria ei familie. Fusese foarte apropiată de tatăl ei și-acum trebuia să se mulțumească doar cu amintirea lui. Poate că nu făcea îndeajuns pentru mama ei, ca s-o convingă să iasă din starea de apatie și să-nceapă să-și trăiască viața cu adevărat.

– Ce faci, studiezi modelul covorului? întrebă Rick, care tocmai intra împingând măsuța rulantă încărcată cu bunătăți și o surprinse în acele câteva clipe în care aproape că se învinuia pentru atmosfera de-acasă de la ea.

Anna se-nsenină imediat văzându-l cu șorțulețul cu dantelă pe care și-l pusese și savură din plin sandvișurile și prăjiturile servite, culminând chiar cu tortul ei preferat.

– Să nu-mi spui că tu l-ai făcut!

– El?! pufni mama lui. Va fi într-adevăr o zi mare când va reuși să facă și el ceva. Deocamdată, nu e în stare decât de-o omletă. Pentru mine e un hobby să fac prăjituri. Întotdeauna, eu le fac pentru turiști.

– Turiști?

– Avem o casă de oaspeți la Greve de Lecq. Nu ți-a spus Rick?

Doamna Alexandre îl privi cu reproș, dar Rick zâmbi mulțumit, fără urmă de părere de rău.

– Când sunt cu Anna avem alte lucruri de discutat mamă ... și alte lucruri de făcut, completă el impertinent, cu scopul precis de-a o face pe Anna să roșească.

Bineînțeles că aceasta roși, iar doamna Alexandre începu să povestească despre această casă, tocmai pentru a trece peste momentul de jenă.

– Nu deschidem decât de Paști și, de regulă, în octombrie închidem. Dar, oricând treci prin Jersey, vino pe la noi, chiar dacă este în perioada în care e închis. Pentru prietenii lui Rick, găsim oricând o cameră.

Impresionată de amabilitatea lor, Anna se gândi să accepte invitația, sperând să poată ajunge la începutul lui octombrie – Oricum, nu i-ar fi deranjat în extra-sezon.

Timpul trecu mult prea repede. Deși se desprindea cu greu din acel cerc de familie, care, pe lângă încântarea pe care i-o producea, îi amintea dureros de izolarea mamei ei, Anna plecă.

Rick o conduse acasă și la despărțire, îi făcu doar un semn cu mâna, fără a schița cel mai mic gest de-a o săruta. Ar fi putut măcar un sărut, cât de mic, se gândi Anna dezamăgită.

Nu înțelegea cum de fusese posibil să-i fi făcut plăcere mângâierile lui Mike Forster, sau săruturile lui Paul Tester.

Putea spune acum că aflase cum e să fii în Paradis și, după această experiență, își dădu seama că prefera să rămână complet singură decât să-și mai petreacă vreun minut cu un alt bărbat.

A fost destul de greu să-l facă să înțeleagă acest lucru pe Paul Tester. Erau într-un club nu departe de Southampton, unde luau masa și, ca întotdeauna, Anna insistase să-și plătească consumația. Numai că, nici el, nici ea nu se atinse de mâncare, amândoi parcă speriați de ceea ce rămăsese nespus între ei. Deși ura scenele, Anna hotărî că trebuie să fie sinceră cu el, nu avea nici un rost să continue chiar și așa, lăsându-l să spere.

– Pot să știu numele succesorului meu? întrebă el răutăcios, împingând deoparte farfuria cu friptura de care nici nu se atinsese și ridicând mâinile ca într-un gest de capitulare. Drumul e liber, Anna. Nu vei fi niciodată săracă atâta timp cât ai aceste smaralde în loc de ochi. Ei bine, cine e? repetă el întrebarea, când opri mașina la mică distanță de casa ei.

– Nimeni în mod deosebit, se hotărî ea să răspundă după o lungă tăcere.

– Este cineva, dar nu-mi spune. Să înțeleg că, indiferent cine e, nici nu știe că exiști? Pesemne că individul e orb, continuă el luând tăcerea ei drept confirmare.

Anna Curtis e îndrăgostită de el, iar el habar n-are!

Când Anna se pregăti să coboare din mașină, Paul mai făcu o ultimă încercare disperată.

– Te iubesc. Am nevoie de tine.

– Nu. Am stabilit că e vorba doar de prietenie între noi. Sau, poate a fost o naivitate din partea mea să-mi închipui că putem avea o relație platonică de prietenie, șopti ea, urându-se în clipa aceea pentru ceea ce-i spunea, dar știind, în același timp, că e spre binele lui.

Apoi plecă, la fel de tristă ca și el. Păcat că dragostea era atât de complicată!

În următoarele două săptămâni, Anna se agăță cu disperare de gândul că, totuși, Rick dorise s-o prezinte părinților lui – doar nu făcea asta cu fiecare prietenă ... Era totuși, un gând plăcut.

Numai că, la sfârșitul celei de-a doua săptămâni, când mergea la școală, îi văzu pe Beth și pe Rick mână în mână, apoi îi urmări cu ochii grei de lacrimi, urcând în mașină și pornind spre țărm, probabil spre bungaloul lui Rick ... cine știe, ca s-o prezinte pe Beth părinților lui.

La aceasta, se adăugă și discuția foarte neplăcută avută cu doamna Lucas, în urma raportului asupra activității ei din stagiul trecut.

Anna își promise că nu va mai face nimic altceva decât să muncească și să învețe. Afară din viața ei cu bărbații!

***

Așa și făcu timp de o săptămână întreagă. Lucra acum la salonul pentru copii – Summer Ward. Dacă la început gălăgia neîntreruptă îi dădu dureri îngrozitoare de cap, Anna se obișnui, ajungând chiar să-i fie greu să se despartă de copii când avea ziua liberă. Se atașase în mod deoasebit de unul – Jimmy – un băiețel care bineînțeles semăna cu Rick.

Mamele puteau veni oricând în vizită, dar, cum mama lui Jimmy mai avea încă trei copii, toți mai mici decât el, venea destul de rar la el, ceea ce-o făcea pe Anna să-i acorde micuțului mai multă atenție, tocmai pentru a compensa această lipsă și, când urma să-și ia cele două zile libere, îi promise să-i aducă un cadou la întoarcere.

Căuta să cumpere ceva potrivit prin magazinele din Middleborough, când se-ntâlni cu Rick, și el, încercând să găsească o jucărie.

– Nu te-am văzut de mult timp, Anna. Care mai e viața ta sentimentală? întrebă el blând, răsucind cu cheia un iepure.

Anna privi cu tristețe salturile iepurașului, ignorând întrebarea lui. Ce rost avea s-o întrebe și ce rost avea să-i răspundă?! Și ... ce naiba să cumpere pentru un băiețel de

șapte ani? Până la urmă, se hotărî la o carte de colorat și culori netoxice.

– Îți place asta? întrebă Rick care, renunțând la iepure, se îndreptă spre raionul cu jucării de pluș și flutura spre ea o rățușcă pufoasă. Sau să cumpăr un ursuleț?

– Poftim? Ah, nu, ursulețul e prea obișnuit. Oricine are un ursuleț.

– Eu nu am. Ei, n-are importanță. Ce zici de elefantul ăsta roz?

Anna încercă să-și uite durerea și să-l ajute să cumpere o jucărie – probabil pentru un nepot sau o nepoată ... nepoată, din moment ce se hotărî în cele din urmă la elefantul roz. Spunea ceva mama lui despre sora lui, care era căsătorită și-i ajuta la întreținerea casei de vacanță.

– Sunt liber mâine, spuse el deodată.

– Foarte bine! Ah, Rick, scuză-mă, dar sunt prea obosită, cred, se grăbi ea să adauge când îi văzu chipul întristându-se brusc.

Apela la ea doar când nu era altcineva disponibil și era clar că o făcea fiind convins că și ea își dădea seama. Pesemne că își închipuia că e atât de îndrăgostită de el, încât accepta chiar și rolul de înlocuitor ... ceea ce era, de fapt, adevărat.

– Practica la salonul pentru copii este atât de grea?

– Nu, îmi place. La început, mi-a fost greu să mă obișnuiesc cu zgomotul.

– Mie-mi plac copiii. Intenționez să am și eu vreo trei, sau chiar patru. Trebuie să vin o dată acolo să văd cum e, glumi el.

Numai că gluma lui îi dădu Annei o senzație de rău fizic. Probabil că nu era nimic grav, ci mai mult efectul unei combinații între gelozie și șoc, dar simțea că trebuie să se așeze imediat, ca să nu cadă, sau cel puțin să respire aer curat. Bâlbâi o scuză și, aruncându-i cărțile lui Rick în brațe, ieși cât putu de repede și se trânti pe prima bancă pe care o văzu în fața magazinului. I se făcuse pur și simplu rău auzându-l vorbind cu atât de multă plăcere și bucurie despre copiii pe care urmau să-i aibă, el și Beth. Probabil că deja concepuseră unul ... cine știe, un băiețel cu ochi mari albaștri-cenușii ... Dacă-l iubea cu adevărat pe Rick, atunci trebuia să fie fericită pentru fericirea lui, chiar și alături de o alta.

Când își mai reveni puțin, își dădu seama că Rick era lângă ea, masându-i ușor degetele amorțite.

– Scuză-mă, mi-a fost rău, explică ea, străduindu-se să-i zâmbească, astfel încât să nu se observe că-i zdrobise inima.

– Probabil prea mult studiu, sau prea multe nopți pierdute, începu el, conducând-o spre mașină.

– Întotdeauna mă culc devreme. Nu, nu trebuie să mă duci cu mașina.

Rick se opri atât de brusc, încât un trecător aproape că se ciocni de el.

– De ce? Vine el să te ia?

– Nu vine nimeni să mă ia. Ah! cărțile pentru Jimmy! își aminti ea deodată. Trebuie să mă întorc.

Rick îi puse brutal în brațe pachetul cu cărți și creioane și, înainte că ea să-și revină din mirare și să-i mulțumească, plecă.

– Dar se simțea bine când am plecat!

Annei nu-i venea să creadă că mama ei avusese o nouă criză. Trebuia să meargă imediat acasă, deși se simțea îngrozitor de neajutorată. Nu-nțelegea de ce Mary Dixon îi telefonase la spital, în loc să cheme salvarea. Sau poate că era prea târziu ...

Începu să alerge și, aproape de ieșirea din curtea spitalului, auzi claxonul unei mașini. Era doctorul Tester, care o privea nedumerit.

– Ah, Paul! Te rog, poți să mă duci acasă? Îi displăcea faptul că apela la el, dar acum nu mai conta decât mama ei. Fără să spună un cuvânt, Paul deschise portiera și Anna se prăbuși lângă el și începu să vorbească precipitat.

– Mă simt îngrozitor să apelez la tine, dar e vorba de mama.

– Să fie o criză de isterie? întrebă el, încruntându-se ușor, după ce Anna încercă, în câteva cuvinte, să-l pună în temă cu situația mamei ei.

Înainte ca Anna să mai aibă timp să răspundă, Paul opri în fața casei și aceasta coborî disperată, cu atât mai mult cu cât

observă că mașina doctorului Smith – medicul mamei ei – nu era acolo. Intră în fugă, urmată de Paul, apoi se opri brusc, nesigură: din camera lui Jennifer se auzeau voci pe un ton ridicat.

– Vorbește cam tare, având în vedere că se presupunea că se află între viață și moarte ... comentă Paul mai mult pentru sine, alegându-se însă cu o privire plină de durere și reproș din partea Annei.

Intrând pe vârfuri în camera mamei ei, o văzu sprijinită de câteva perne; fața ei era congestionată și, ținând în mână o batistă pe care o tot răsucea, gesticula. Când asistenta Dixon ridică o sprânceană și, privind-o strângând din buze, dădu din umeri, Anna știu imediat că mama ei nu se afla în nici un pericol, ci, mai degrabă, dăduse o reprezentație. Bucuroasă, după spaima trăită, alergă spre ea și-o cuprinse în brațe.

– Mamă, m-ai speriat îngrozitor!

Imediat își aduse aminte că aproape obligase un medic consultant să vină pentru o alarmă falsă.

Paul rămăsese în prag, încurcat. Apoi, figura i se lumină și, spre uluirea Annei care urmărea întreaga scenă, chipul lui exprimă mai întâi mirare, apoi incertitudine și, în cele din urmă, o emoție greu de definit.

– Paul? Paul Tester? Tu ești? spuse Jennifer, deschizându-și larg brațele spre el.

Asta era într-adevăr o surpriză pentru Anna.

Recunoștea că nu-i prea plăcea să-l vadă pe Paul bucurându-se de îmbrățișarea unei alte femei, chiar dacă aceasta era mama ei, dar atât timp cât această neașteptată reîntâlnire – probabil era vorba de un vechi prieten – îi readucea bucuria de-a trăi, nu mai avea importanță ce simțea ea.

Jennifer își ridică fața într-un gest fără achivoc și, după o scurtă ezitare, Paul o sărută ușor pe buze, apoi schimbă cu Anna o privire tristă.

Era clar că, de dragul lui Jennifer, relația lor trebuia să redevină una strict profesională.

Era acum rândul acesteia să-i privească surprinsă pe cei doi.

– Cum de l-ai găsit pe Paul, scumpa mea? Noi doi am fost foarte buni prieteni cândva.

– Fugeam spre casă, când l-am văzut pe P ... domnul doctor Tester și l-am implorat să mă aducă. Am crezut că ți s-a întâmplat ceva ...

– Ah, Paul, spune-i fetiței mele să nu mă certe!

– Mă tem că-i dau dreptate, Jenny. Are foarte mult de lucru la spital și lipsa ei se simte ... Ei, acum trebuie să plec, continuă el, eliberându-și mâna din strânsoarea lui Jennifer, care nu părea deloc dispusă să-l lase să plece. Voi mai veni să te văd, dar acum sunt în drum spre o conferință la Birmingham.

Resemnată, cu fața pământie, Jennifer îi privi ieșind.

Anna începu să se scuze pentru isteria mamei ei și pentru propria sa panică, dar Paul, fără s-o lase să termine, o luă în brațe și o sărută.

Ciudat, dar sărutul lui îi făcu plăcere și instinctiv îi răspunse, apoi își dădu seama că, de fapt, mama ei era aceea care avea nevoie de Paul, nu ea. Mamei ei îi rămăseseră foarte puține lucruri, așa că trebuia să se bucure cel puțin de prietenia lui Paul, chiar dacă acesta nu părea prea dornic de-a relua relația.

– Te doresc, Anna, șopti el, încercând s-o rețină.

– Nu, Paul, nu pe mine mă dorești. Ceea ce vrei tu este tinerețea pierdută, iar eu nu te pot ajuta s-o recapeți.

Furios, Paul ieși și, închizând încet ușa în urma lui, Anna avu senzația că încheie un capitol de viață.

Zile întregi după aceea, Jennifer povesti despre Paul Tester – iubitul pe care-l avusese înainte de a-l cunoaște pe tatăl Annei.

Paul era nestatornic de tânăr, așa că l-am preferat pe tatăl tău – mult mai serios; atât de serios și de aplecat spre studiu, încât credeam că va fi plictisitor.

– Tata nu era un om plictisitor!

– Bineînțeles că nu. Ba mai mult, s-a dovedit a fi cel mai bun soț pe care și l-ar fi putut dori orice femeie. Poate ... puțin cam rece ...

– Ceea ce nu e cazul doctorului Tester, presupun, spuse Anna, fără să se gândească, iar ochii mamei ei se îngustară plini de suspiciune.

– Îl cunoști bine?

– Nu ... era medicul consultant de la Park Ward – șeful lui Rick Alexandre.

– Da ... cu părul ăsta superb al tău, cred și eu că te-a remarcat, spuse Jennifer, adâncită în gânduri, după care rugă să fie lăsată singură.

În urma acestei discuții, Jennifer nu mai aminti nici un cuvânt de Paul și reintră în starea de apatie.

Într-o seară, după ce Anna îi citi, ca de obicei, văzând-o atât de lipsită de viață, știu exact ce are de făcut: Paul Tester trebuia convins să vină din nou la mama ei.

Nu-l mai văzuse din ziua aceea și era foarte posibil să fie încă la Birmingham. Oricum, trebuia să încerce, deși ideea nu-i plăcea deloc.

Chiar în seara următoare, merse acasă la el. Erau toate luminile aprinse, așadar era acasă. Dar poate avea invitați, sau poate era cu o prietenă, sau pur și simplu refuza să vină.

Sună în cele din urmă, sperând să vină să-i deschidă înainte de-a o părăsi curajul și de a fugi de acolo. Rămase totuși, țintuită de amintirea tristeții din ochii mamei ei.

Capitolul 11

– Anna, ce surpriză!

Vocea lui Paul Tester nu exprima deloc bucurie. Până și bătrânul majordom care deschise avea o figură dezagreabilă, ca și cum ar fi fost plictisit de numărul nesfârșit de vizitatoare.

– Ei bine ...?

– Te rog, Paul ... e vorba de mama. Este atât de deprimată...

N-ai putea să mai vii în vizită la ea ... măcar din când în când ... Oare ți-ar fi atât de neplăcut? ...

Ah, ura să se umilească, rugându-se de el și nu primea nici cel mai mic semn de încurajare.

– Uite ce e, Anna, dragă; e adevărat, eu și mama ta am fost cândva ... prieteni, dar asta se-ntâmpla cu mulți ani în urmă. În plus, pare să nu se fi maturizat deloc.

– Te rog, Paul; măcar câteva minute o dată pe săptămână, de dragul a ceea ce a fost cândva între voi. Doar până când își revine puțin și-ncepe să simtă din nou că trăiește. Vizita ta a remontat-o și i-a făcut enorm de mult bine.

– Bine, voi veni. Mâine, dacă pot. Acum am oaspeți și ...

Anna încuviință repede cu un gest al capului; era clar că era cu o femeie și că ea îl deranja, așa că trebuia să se grăbească să plece. Îi mulțumi, iar el întinse mâna, cu un gest prietenesc, apoi o trase la pieptul lui.

Oftând ușor, Anna își rezemă capul de umărul lui simțind, într-adevăr, o oarecare alinare.

– Îmi pare rău îi întrerupse o voce familiară și Rick apăru în prag. N-am știut că ai o invitată ...

– Nu-i nimic, Rick. Voi face așa cum m-ai rugat soră Curtis, deși nu va fi ușor. Te rog, poți s-o duci acasă pe sora Curtis? se adresă el lui Rick. A venit cu un taxi, dar e cam greu de găsit unul la ora aceasta.

– Sigur ... dacă mă rogi tu, Paul. Era clar că îndeplinea o datorie neplăcută doar pentru că șeful lui i-o ceruse.

– Ce face pentru tine Sfântul Paul? o întrebă Rick bosumflat, imediat ce porniră. Îi mulțumeai cu mare entuziasm când v-am întrerupt.

– Nu pot să-ți spun.

Avea impresia că Paul prefera să păstreze secretul asupra relațiilor dintre el și Jennifer. Oricum, nu era treaba lui Rick,

deși ar fi vrut să-i spună. În definitiv, nu era o bârfă și ar fi păstrat discreția. Încet, încet, Anna începea să se relaxeze. Da, putea avea încredere în Rick. Îi va povesti totul când vor ajunge acasă; îl va invita înăuntru și astfel și mama ei va fi mai liniștită.

– Am ajuns, anunță el. Ești vie și nevătămată.

– Vrei să intri, Rick, la o cafea? Mama ar fi ...

– Da, da, bine ...

Anna se enervă. Dacă avea de gând să continue să se poarte așa, nu-i va mai povesti nimic.

Abia când coborî din mașină își dădu seama că se aflau în fața casei lui, nu a ei.

– Rick ...

Fără să-i răspundă, acesta descuie ușa și o invită înăuntru.

– Rick ...

Te rog, du-mă acasă, mama își va face griji!

– Nu-și face griji și când te culci cu un bărbat suficient de în vârstă pentru a-ți fi tată?

– Nu mă culc cu el! Doar nu crezi așa ceva?

– Nu știu ce să mai cred, spuse el pe un ton obosit. Credeam că ești o ingenuă, o scumpă ... și când colo, tot spitalul vorbește că îți pierzi nopțile cu acel ... acel lup înfometat! În seara asta te-ai dus să-i ceri o favoare; n-ai îndrăzni că ceri ceva unui medic consultant dacă nu i-ai da ceva în schimb.

Era atât dispreț în ochii lui, încât Anna simți nevoia să se ferească de acea privire.

– Nu, Rick! Nu este așa! El și ...

Nu avu timp să-și termine fraza, căci Rick o prinse de încheietura mâinii și, mai mult târând-o după el, o duse în dormitor unde, luând-o în brațe, o trânti pe pat, imobilizându-i corpul cu al lui.

– Rick! Nu!

Eliberându-și o mână, îl zgârie cu unghiile pe față, astfel încât, furios, de data aceasta se asigură că nu-i mai scapă din strânsoare. Anna nceată de-a se mai zbate abia când văzu sângele țâșnind din urmele pe care i le lăsase pe față.

– Bietul meu Rick! șopti ea și, spre surprinderea ei, el îi dădu drumul. Ah, Rick, iartă-mă! Să te ajut ...

– Dacă am nevoie de primul-ajutor mă descurc și singur! Ți se pare excitant să faci dragoste și cu un medic consultant și cu subalternul lui? Poate că Paul și cu mine ar trebui să întocmim un grafic!

În clipa aceea, Anna regretă că nu-l zgâriase și mai tare.

– Tocmai tu îndrăznești să vorbești?! Uiți de ... de Beth Sinclair?!

– Beth? Ce-i cu ea?

– Ai atâtea iubite, încât tu ar trebui să faci un grafic! E Beth Sinclair și-apoi ...

Făcu o pauză; mai avea și altele, oare?

– Spune, te rog.

– Mai e și Margaret Warwick ...

Rick se ridică într-un cot, zâmbind, iar privirea lui nu mai părea deloc furioasă.

– Așadar, Margaret Warwick ... Și ea este iubita mea?

– Da, părea că te place foarte mult.

– Majoritatea femeilor mă plac, doar sunt un tip fermecător!

– Vreau să merg acasă.

– Bine. Spune-mi, însă, un lucru: ești iubita lui Paul Tester?

Dacă în ochii lui ar fi văzut o urmă de tandrețe, i-ar fi povestit totul, dar privirea aceea avea străluciri de lamă de cuțit și părea îngrozitor de rece. De fapt, lui nici nu-i păsa, nu vroia decât să-și satisfacă o curiozitate.

– Vezi-ți de treaba ta!

Fără să spună nimic, Rick se ridică și ieși din cameră, dar, după zgomotul de vase, Anna presupuse că se dusese în bucătărie, așa că îl urmă. Profitând de faptul că nu o observase, rămase în prag, privindu-l cum făcea cafea: cum își mișca degetele lungi cu îndemânare, cum își ținea buzele strânse, conturul bărbiei sale căpătând astfel și mai mult o notă de fermitate. Doamne, cât de mult îl iubea! Cât și-ar fi dorit să-l mângâie, până când orice urmă de enervare și oboseală ar fi dispărut de pe chipul său! Și, în egală măsură, cât de mult și-ar fi dorit să se simtă îmbrățișată de brațele lui puternice!

Dar, când se întoarse brusc spre ea, păru pur și simplu un străin – un străin cu o figură încrâncenată și o privire rece. Și, toate acestea fiindcă își imagina că este iubita șefului lui. Nu, nu putea să-l lase să creadă în continuare așa ceva și s-o disprețuiască pe nedrept!

– Rick! Rick, ascultă-mă, te rog, insistă ea, când el părea că nici n-o aude. Între noi doi nu există absolut nimic din ceea ce-ți închipui tu.

– Da?!

Rick întrebă într-o doară, ca și cum nici nu l-ar fi interesat. Îi întinse o ceașcă și își bău amândoi cafeaua în tăcere.

– Paul este un vechi prieten al mamei, încercă ea din nou să-i explice. Îl cunoștea încă înainte de-a se căsători cu tatăl meu. Am fost la el în seara aceasta să-l rog să mai treacă pe la ea din când în când. Ba nu, să-l implor. Ultima dată când a venit s-o vadă, mama s-a simțit complet remontată.

– Și, între două vizite făcute mamei, se ocupă și de fiică, presupun.

Anna refuză să mai vorbească, atât timp cât el continua să creadă tot ce era mai urât despre ea.

– Te urăsc, Rick Alexandre! spuse ea liniștit, dând astfel și mai multă forță cuvintelor.

– Foarte bine. Și mie îmi displace profund minciuna, necinstea și murdăria. Măcar acum, știm pe ce poziție ne situăm.

O conduse acasă la ea, fără să mai spună vreun cuvânt.

Abia când ajunseră și Rick îi deschise portiera ca să coboare, Anna mai făcu o ultimă încercare de a-l convinge pe acel încăpățânat.

– Nu vrei să intri puțin să discuți cu mama? Ți-ar putea spune despre Paul ...

– Sunt sigur că ai putea să-mi spui și tu totul despre Paul, așa că nu are rost s-o mai deranjez pe ea.

Apoi, porni motorul și plecă, lăsând-o pradă disperării.

***

Fiind atât de ocupată, Annei i se păru că timpul trece mai puțin chinuitor ... Cel puțin acolo, la salonul pentru copii, șefa ei, asistenta Kelmer, o femeie de vârstă mijlocie, se purta mai degrabă cu o grijă maternă. Dar, până și aceasta găsi de cuviință ca, într-o bună zi, s-o atenționeze.

– Paul Tester se tot ține după tine când sunteți la cantină.

– Da? Vi se pare?

Da, era adevărat că întotdeauna discuta cu ea când se aflau amândoi la cantină și uneori chiar se așeza cu ea la masă, nu alături de colegii săi, ceea ce nu întârziase să dea ocazia unor comentarii.

– Discută despre mama mea, explică Anna.

– Aha, presupun că sunt prieteni. Credeam că te place pe tine și vroiam să te avertizez.

– Mulțumesc, dar cunosc deja reputația domnului doctor Tester. El și mama sunt vechi prieteni.

Nu era dispusă să spună mai mult și, de fapt, nici nu îndrăznea să spere că el și mama ei puteau deveni mai mult decât prieteni. Paul încă mai părea s-o prefere pe ea, dar, încet, încet, Jennifer Curtis revenea cea de altădată, captivându-l. Cel puțin așa spera Anna și, în orice caz n-ar mai fi suportat s-o vadă din nou în starea în care fusese.

Chiar în seara aceea, Paul era invitat la cină și, ca de obicei, Anna încerca să pară cât mai ștearsă. În schimb, mama ei radia de fericire și părea cu totul alta decât cea care fusese cu abia câteva săptămâni înainte.

Asistenta Dixon era în continuare angajată, dar, mai mult pentru a-i ține companie decât pentru a-i acorda îngrijiri medicale.

La sfârșitul mesei, Jennifer și Paul își uniră mâinile, sub privirile ușor nedumerite ale Annei.

– Paul și cu mine ne căsătorim luna viitoare, anunță Jennifer, entuziasmată.

– Minunat! Anna se grăbi să-și sărute mama, mulțumindu-se să-i zâmbească fericită viitorului tată vitreg. Veți locui aici? Nu, presupun că nu, își răspunse ea singură.

– O voi lua pe Jennifer la mine. Mama ta vrea să vândă această casă.

– Da, firește.

Anna se gândi cu tristețe că avea acum libertatea pe care și-o dorise atât de mult, numai că nu avea ce face cu ea. Nu avea nici un iubit, nu avea pe nimeni de care să aibă grijă și nu exista nimeni care să aibă grijă de ea. De fapt, nu avea nimic.

– Paul și cu mine ne-am gândit să te instalăm într-un apartament. Desigur, poți veni în vizită la noi ... din când în când, adăugă ea cu prudență, iar Anna își dădu seama că mama ei nu va avea niciodată deplină încredere s-o lase prea mult în preajma lui Paul.

Stabiliră ca, în timp ce ei vor fi în luna de miere – câteva zile liniștite în Devon – Anna să locuiască în cadrul spitalului, în aripa special amenajată pentru asistentele rezidente.

Asta avea să rezolve problema transportului, se gândi Anna a doua zi, în drum spre spital. Lucra în schimbul de seară și plecase de-acasă mai devreme pentru a-și programa lecția de șofat.

Luase până atunci doar câteva lecții și, între timp, nu mai era foarte interesată de a avea mașină, dar își dădea seama că nu putea renunța la această idee dacă vroia să fie total independentă.

Era pe punctul de-a intra în biroul școlii de șoferi, când o siluetă musculoasă cu păr negru, creț îi atrase atenția.

Bărbatul vorbea ceva cu recepționera, după care o sărută și se-ndreptă spre ieșire, sub privirea mirată a Annei.

Mike Forster – căci el era – acolo, în Middleborough! Trebuia să fie deja în Belfast. Să i se fi întâmplat ceva acolo, un accident, poate, în urma căruia să fi fost trimis înapoi? Annei îi treceau prin minte tot felul de gânduri negre când se-ntâlni față în față cu el.

– Ce mai faci, Anna? spuse el cu jumătate de gură, stacojiu la față.

– Sunt bine. Cum a fost în Irlanda?

Mike scoase imediat o țigară și dură atât de mult ca s-o aprindă, încât Anna nici nu mai spera să-i răspundă.

– Planul a căzut! Apoi mi-am pierdut slujba ... am fost șomer, Anna. Sincer! Nu puteam să te rog să mă susții financiar, continuă el, evitându-i privirea.

– Știi bine că te-aș fi ajutat. Patty e una din prietenele tale? Știam că tocmai s-a căsătorit. Anna știa că recepționera tocmai se-ntorsese din luna de miere.

– Da ... O prietenă de-a mamei. Uite, Anna ... N-am putea să reluăm relația noastră de-acolo de unde am întrerupt-o? Ai promis că mă vei aștepta.

Nici n-ai fost plecat! Și-apoi se pare că te descurci foarte bine și fără ajutorul meu.

Cum Mike o prinsese de mână, Anna și-o trase cu putere și plecă imediat.

Mike n-avea nevoie de ea. Mama și Paul n-aveau nevoie de ea. Și, cu siguranță, nici Rick! Era singură, dar niciodată nu se va putea elibera de Rick Alexandre, chiar dacă n-aveau să se mai întâlnească niciodată.

În ceea ce-l privea pe Mike, Anna se lămurise de firea lui duplicitară; își amintea acum că numele recepționerei era Patty Forster și putea face pariu că prenumele soțului acesteia era Mike. Nu numai că el nu fusese niciodată în Irlanda, dar nici măcar nu intenționase. Totul fusese un truc pus la cale pentru a o determina să facă dragoste cu el. Și, când planul i-a eșuat, s-a consolat cu prima venită.

***

Anna aștepta, tăcută, să ajungă în Jersey. Încă se mai simțea ușor ametită când taxiul o lăsă în fața pensiunii familiei Alexandre. Era o clădire din cărămidă, mai mare decât își închipuise – mai degrabă un hotel.

Nici acum nu-i venea să creadă că avusese această îndrăzneală. Cum putuse să vină așa, fără măcar să rezerve cameră, mizând pe faptul că, fiind după Paște, va fi deschis?! Da, dar chiar dacă era la începutul sezonului, era foarte posibil să nu mai găsească locuri.

Recepționera îi spuse că putea rămâne până sâmbătă, pentru că, începând de-atunci, erau rezervate toate camerele.

Pentru Anna, era foarte bine și așa.

De fapt, de ce venise? Era absurd: ea, în Jersey, iar Rick, la distanță de mile – doar îl văzuse în cantina spitalului cu o zi înainte de plecarea ei.

Și totuși, știa de ce venise: aici, în casa părinților lui, se va simți mai aproape de el. Părinții lui îi vor vorbi despre el, îi vor împărtăși amintiri despre copilăria lui ... Nu-l va avea niciodată pe Rick, dar va avea o mulțime de frânturi de imagini din care, în serile lungi de singurătate, să-i recompună imaginea atât de dragă.

Abia în dimineața următoare o putea întâlni pe doamna Alexandre, care era deocamdată în capitală, în St. Helier, într-o călătorie de afaceri.

Până atunci, se putea plimba în voie, respirând aerul proaspăt de mare.

Jennifer și Paul urmau să se căsătorească săptămâna viitoare, iar ea hotărâse să locuiască mai departe la Millstones până la apariția primului cumpărător.

Anna renunță în scurt timp la plimbare, pentru că în drumul ei întâlnea numai perechi de îndrăgostiți. N-ar fi trebuit să vină; uitase că Jersey era unul din locurile preferate pentru petrecerea lunii de miere. Oricum, avea numai trei zile la dispoziție, dar, după surpriza produsă de hotărârea mamei

ei de a se căsători și după dovada josniciei lui Mike, simțise pur și simplu nevoia de a evada.

Doamna Alexandre era încântată de venirea ei, și cum era de așteptat, vorbi cu mare plăcere despre fiul ei.

– Rick nu mi-a spus că vii! Te simți bine? Îți place camera?

Doamna Alexandre se purta cu ea ca o adevărată mamă și, după atâtea luni de cenzurare a propriilor sentimente, Anna simțea nevoia să-și descarce sufletul și întreaga poveste ieși la lumină, inclusiv faptul că Rick nu credea povestea referitoare la Paul și la mama ei.

Și, în atmosfera aceea atât de plăcută și de intimă, în timp ce doamna Alexandre o mângâia pe păr și-i șoptea cuvinte de alinare, Anna, spre ușurarea ei, adormi chiar acolo, pe canapea, cu capul în brațele acesteia.

Fusese tratată ca un membru al familiei și plecase cu sufletul plin de clipele plăcute petrecute acolo.

Ajunsă acasă, orice speranță, oricât de slabă de împăcare cu Rick se spulberă și singura ei șansă de a rezista zilelor lungi și pustii ce-aveau să urmeze era de-a munci până la epuizare.

Doamna Jenkins se arătă încântată de aerul proaspăt cu care susținea că se-ntorsese Anna și, când ieși din încăpere, aceasta constată cu surprindere că, de la biroul tatălui ei unde se așezase, o privea chiar Rick Alexandre.

Înainte ca Anna să-și poată da bine seama ce se întâmplă, acesta se ridică și ajunse din câțiva pași lângă ea, cuprinzând-o în brațe.

– De ce naiba ai plecat la Jersey? Am crezut că înnebunesc de îngrijorare până a telefonat mama. Ah, Anna!

Cum voi putea trăi cu tine? De fapt, cum aș putea trăi fără tine?! Anna îl privea cu ochii mari de uimire. Cu omul acela, niciodată nu putea fi sigură de nimic. Era ca argintul viu: acum îl aveai și-n clipa următoare îți aluneca printre degete.

– Să înțeleg că ți-a fost dor de mine?! Parcă aparțineam doctorului Tester ...

– Ah, Anna, n-am crezut niciodată asta cu adevărat. Am vrut să cred, totul ducea spre această concluzie și totuși ... speram să fii rațională. Auzi! Să mă refuzi pe mine pentru el! Nici o femeie n-ar fi putut face o asemenea prostie ... Am crezut la un moment dat că ești însărcinată ... atunci, când ne-am întâlnit în magazinul de jucării ... mai ales când ți s-a făcut rău ...

– Mi s-a făcut rău când ai spus că vrei copii. Mi-am imaginat că Beth Sinclair și cu tine ați conceput deja unul.

– Beth a umplut un gol; a fost un episod amuzant, dar pe tine te-am dorit întotdeauna și te doresc și acum. Vreau să ne căsătorim, așa că n-are rost să ne mai certăm.

Zâmbetul Annei era dulce-amar.

Dorință, nu iubire.

Nici un cuvânt de iubire.

Dar nu mai conta – în sufletul ei era suficientă iubire pentru amândoi.

Nu mai rămaseră să bea ceaiul oferit de doamna Jenkins, ci plecară spre casa lui.

Încredințându-și fără nici o reținere, cu toată încrederea trupul și sufletul lui Rick, Anna se simți pe deplin răsplătită.

Ce altceva decât aceasta putea fi cu adevărat, dragostea! O singură umbră continua totuși să existe în acel paradis: nici momentele celui mai pur extaz nu reușiseră să-i smulgă lui Rick un cuvânt de iubire, astfel încât, pe jumătate adormită în brațele lui, Anna se-ntreba dacă nu cumva pentru el totul se reducea la o simplă atracție fizică.

Sunetul ascuțit al telefonului întrerupse orice gând.

– Da, bine, sunt acolo în douăzeci de minute, spuse Rick oftând, apoi, smulgându-se dintr-o ultimă îmbrățișare a Annei, se pregăti să plece spre cazul urgent care îl aștepta. Îmbracă-te și tu, te las la Millstones.

Fericită, Anna coborî în fața casei și. întorcându-se pentru a-i mai face o dată semn cu mâna, văzu cum buzele lui rosteau, în sfârșit, acel "Te iubesc" care o făcea să cânte de fericire.

Dăruise și primise tot ce putea fi mai bun în numele dragostei.

Jersey va fi locul cel mai potrivit pentru luna lor de miere, hotărî ea intrând în casă.

Sfârșit